

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

NETFLIX
BİR NETFLIX FİLMİ

Tuhaf Buketler Vakası

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

Tuhaf Buketler Vakası

Dr. Watson'ın Sherlock Holmes'un sağ kolu olduğunu herkes bilir. Bu nedenle onun kaybolması Sherlock için bile bir şok olmuştur.

Enola saklanıyor olmasına rağmen araştırmaya koyulmasına engel olamaz ve Watson'ın evine ölümü simgeleyen çiçekler gönderildiğini öğrendiğinde bir an önce harekete geçmesi gerektiğini anlar.

Enola sinsi, kötü bir adamı alt etmek ve Dr. Watson'ın hayatını kurtarmak için tüm zekâsını kullanmak ve bütün bunları kendisinin izini sürmekte olan meşhur ağabeyinin hep bir adım önünde olarak yapmak zorundadır.

En İyi Genç Yetişkin Roman dalında *Edgar Ödülü*, En İyi Çocuk Kitabı dalında *Edgar Ödülü* ve *James Tiptree Jr. Ödülü* alan yazar Nancy Springer'in, altı kitaplık *Enola Holmes Gizemi* serisi, çok yakın bir tarihte bir Netflix filmi olarak seyircinin karşısına çıktı.

/ekilparcayayinlari

/ekilparcayayinlari

www.ekilparca.com

9 786257 371964

KDV den muaf

NANCY SPRINGER

Enola Holmes

Tuhaf Buketler Vakası

Çeviren: Lütfiye Filiz Yolaçan

Eksik Parça Yayınları

Tuhaf Buketler Vakası - Bir Enola Holmes Gizemi

Nancy Springer

Puffin Books tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

The Case of the Bizarre Bouquets (An Enola Holmes Mystery)

Copyright © Nancy Springer 2007

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2021

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Lutfiye Filiz Yolaçan

Yayıma Hazırlayan: Demet Çaltepe

Editör: Hülya Key

Redaktör: Duygu Ergün

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Kapak Tasarım Uygulama: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ocak 2022

ISBN: 978-625-7371-96-4

Türkçe yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.

Gölbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Anneme...

MART, 1889

AKIL HASTALARINDA HİÇ SAĞDUYU YOK, DİYE DÜŞÜNÜR başhemşire, ama zaten yetilerinin de dengesini bozan bu sağduyu yoksunluğu değil midir? Örneğin yeni gelen hasta: Eğer biraz sağduyusu olsa, bu güzel güneşli günde, baharın bu ilk güzel gününde, avluda diğerleriyle birlikte egzersiz yapar; talimatlara uyardı. (“Ayağa kalk! Derin nefes al! Başını yukarı kaldır ve gök kubbenin ihtişamını düşün! Şimdi, ileri! Önce sol ayak, bir-iki-üç-dört!”) Ve kendisine de iyilik yapmış olurdu ama onun yerine...

Belki de yüzüncü kez “Çıkarın beni buradan,” talebinde bulunuyor. “Ben bir İngiliz'im! Bir İngiliz vatandaşına böyle bir muamele hoş görülemez.” Ses tonu kızgın olduğu halde, sövüp saymıyor, hakkını teslim etmek lazım; en kötü halde, bakıcılarıyla kavga ettiğinde, yöneticinin gözünü morarttığına bile sövüp saymadı. Şimdi de öyle, sadece hararetli bir şekilde şikâyet ediyor: “Çıkarın beni buradan. Kraliçenin sadık bir vatandaşı olarak talep ediyorum. Bu lanet olası tabuttan çıkarın beni diyorum!”

“Bu bir tabut değil, Bay Kippersalt.” Yalnızca genişlemiş kalçasının minder vazifesini gördüğü rahatsız bir tahta sandalyede oturup çorap örmekte olan başhemşire, sıkılmış ama yatıştırıcı bir

tonda konuşur. “Tavanı ve tabanı bir tabuta benziyor olabilir, ama siz de iyi bilirsiniz ki bir tabutun yanlarında siz rahat nefes alabilirsiniz diye böyle boydan boya süslü parmaklıklar olmaz. Ayrıca herhangi bir zorluk içinde olmadığınızı görebiliyorum...”

“Herhangi bir zorluk içinde değilim, öyle mi?” Kapatıldığı kafesin içinde yatmakta olan adam beklenmedik bir şekilde gülmeye başlar. Başhemşire, adamın kahkahasının sesiyle şişini yere düşürünce kaşlarını çatır ve örgüsünü bir kenara bırakarak kâğıt ve kaleme uzanır.

Adam, doğal olmayan yüksek perdeli kahkahaları arasında “Bu gaddar aletin içinde olmak *zorluk* değil mi yani?” diye bağırır.

Hemşire nazik bir ağırbaşlılıkla “Fiziksel olarak rahatsız gibi görünmüyorsunuz,” diye yanıtlar. “Temiz bir yatakta yatıyorsunuz, pozisyonunuzu değiştirebilir, ellerinizi hareket ettirebilirsiniz. Elbette ki bir beşik, deli gömleğine tercih edilir.”

“Beşik! Siz *buna* beşik mi diyorsunuz yani?” Adam nedensiz olarak gülmeye devam eder. Hemşire, dikkatli olması gerektiğinin bilinciyle adamı yakından izlemektedir. Zira adam daha önce tıknaz yapılı biri için beklenmeyecek kadar hızlı ve becerikli olduğunu göstermişti. Neredeyse parmaklıklara yetişmişti.

Bay Kippersalt’un, henüz tutulmaya başlanan dosyasına konmak üzere eline aldığı kâğıda önce tarih ve saati yazar, sonra da, *Hasta histerik biçimde* gülüyor, diye not düşer. Daha önceki notlarda eşyaları muhafaza edilecekleri yere götürülürken Bay Kippersalt’un, gri yünlü üniformayı giymeye direndiği; yiyecekleri reddettiği, idrarının açık renk ve berrak olduğu, bağırsaklarının normal çalıştığı ve temiz bir yapıya sahip olduğu; başında, gövdesinde veya kol ve bacaklarında bir deformasyon olmadığı; bir çeşit zekâ sergilediği ve kumaş mendil kullandığı yazmaktadır.

“Beşik derken kastettiğiniz acaba kafes mi? Hani özgürlüğümü elimden alan bir kafes?” Adamın sinir bozucu kahkahası yavaşlamaktadır. Orta yaşlı, kötü görünümlü olmayan, asker tipli bir adam. Kendini sakinleştirmek ya da düşünmek istercesine parmaklarıyla bıyıklarına dokunur. “Beni buradan ne zaman çıkaracaksınız?”

“Doktor sizi muayene ettikten sonra.” Başhemşire aslında kloralhidratın ilk uygulanişından sonra olduğundan emindir. Akıl hastanesi doktoru, afyon ruhu ve benzerlerine bağımlı biri olarak, hastalara ilaç vermenin dışında kendini pek fazla yormaz.

“Doktor mu? *Ben* doktorum!” Yeni getirilmiş akıl hastası, bir kez daha kahkahalarla gülmeye başlar.

Başhemşire, *tantanalı hezeyanlarını sürdürüyor*, diye yazar. Hasta raporunu bir kenara koyup, örgü örmeye devam eder. Bir çorabın topuğunu örmek aslında oldukça dikkat isteyen bir iştir ama bir akıl hastanesinin yöneticisiyle evliysen durum hep böyledir; daima yedi ayrı işi bir arada yapmak zorunda kalırsın, hiçbir zaman ruhunu dinlendirebileceğin, yürüyüş yapabileceğin ya da gazeteye göz atabileceğin sessiz bir anın olmaz. Hastalar kadar hemşireleri de denetlemek gerekir; Florence Nightingale’in etkisi henüz buralara ulaşmadığından eğer sık rastlanılan içki veya başka kötü bir alışkanlıkları yoksa en iyi halleriyle bilgisizdirler.

Hemşire içini çeker. Düşürdüğü şişini yerden almaya çalışırken sesine, önüne geçemediği hafif bir aşağılama ifadesi katarak “Doktor mu? Bu doğru değil Bay Kippersalt. Kabul belgelerinizde bir dükkân sahibi olduğunuz açıkça belirtiliyor,” der.

“Benim adım Kippersalt değil! Ben sizin dediğiniz kişi değilim! Neden bu cehennem yerde kimseyi, bazı saçma yanlış anlamalardan dolayı burada olduğuma inandıramıyorum?”

Başhemşire, tabuta benzeyen kafeste yatan adamın kendisini izlediğini hissederek, bıkkın bir biçimde olsa da gülümser. “Geçtiğimiz otuz yıllık tecrübeme göre, Bay Kippersalt, hastalar sıklıkla bir hatanın yapıldığına inanırlar ama durum hiç öyle değildir.” Bu kadar büyük miktarlarda para el değiştirmişken nasıl öyle olabilir ki? “Şimdi sizin gibi beyleri ele alalım. Bazıları buraya kendilerini Napolyon olarak ilan ederek geliyor. Bu en sık rastlanana, ama bir Prens Albert, bir Sör Walter Drake ve bir William Shakespeare’imiz de var...”

“Size *doğruyu* söylüyorum!”

“...ve bu zavallı, dikkat dağınıklığı olan akıllardan bazıları sonunda iyileşir,” diye konuşur hemşire, sözünün kesilmesini göz ardı ederek, “ama bunların bir kısmı da burada kalmaya devam eder. İstedığınız bu mu, Bay Kippersalt? Hayatınızın geri kalanı boyunca burada kalmak mı?”

“Benim adım Kippersalt değil! Watson!” Başhemşire parmaklıkların arasından bile adamın bıyıklarının kabardığını görmektedir.

Nazik bir mizahla karşılık verir, “Diğer koğuşların birinde bir Sherlock Holmes var. Size kefil olur mu merak ediyorum.”

“Sen delisin! Sana söylüyorum, *ben* John Watson’ım, tıp doktoru ve yazarım! Tek yapmanız gereken, Scotland Yard’ı aramak...”

Telefon? Sanki Londra şehrinin bu kadar kuzeyindeki herkes, böyle garip bir aleti görmüş ya da kullanmış da. Sadece Scotland Yard’ı arayacakmışız. Yine tantanalı hezeyanlar.

“...ve Müfettiş Lestrade ile konuşun. Kimliğimi onaylayacaktır...”

“Anlamsız,” diye mırıldanır başhemşire. “Saçmalık.” Gerçekten yöneticinin sorgulama yapacağını, ciddi bir ücreti iade edeceğini ve onu serbest bırakacağını mı düşünüyor? Adam öfkelenmektedir. “Sus şimdi. Şşşt.” Başhemşire bir çocuğu sakinleştirmeye

çalışır gibi ona mırıldanır, kaygılanmıştır; böyle bir tutku kısa zamanda sonlanmazsa beyinde ateşe yol açabilir. İki gün geçmesine rağmen Bay Kippersalt hâlâ getirildiği zaman olduğu gibi mantıksız bir şekilde bağırıp çağırmaya devam etmektedir. Üzücü bir durum, gerçekten. Başhemşire pek çok akıl hastasıyla uğraşmıştır, ama özellikle bunun için üzmemekte, çünkü adam eğer akıllı yerinde olsa, çok iyi bir insan olacakmış gibi görünüyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

İNSANIN KENDİNE YENİ BİR İSİM SEÇMESİ ZORDUR. BİR çocuk için isim seçmekten bile zordur, diye düşünüyorum çünkü insan kendisiyle acayip bir şekilde iç içedir. Diğer yandan bebekle ancak dünyaya geldiğinde tanışır. Eminim annemin bana “Enola” adını vermesinin altında sanatsal bir heves yatıyordur. Bu arada adımı tersten yazarsanız *yalnız* anlamına gelir.

Anneni düşünme.

Yüzümdeki büyük yara izi geçtiyse de duygularımdaki, daha büyük olan yara kapanmamıştı. Böylece, 1889 yılının Mart ayının ilk güzel, güneşli gününde evde kaldım. Elimde kâğıt ve kalemle, East End Caddesi’ndeki karmaşaya bakan açık pencereimin önünde oturdum (uzun bir kıştan sonra güzel hava, –Londra türü bile olsa– ne kadar iyi geliyor!) Aşağıdaki manzara dikkatimi çekmişti: Ağır ağır geçmekte olan koyun sürüsü nedeniyle kömür vagonları, eşek arabaları ve seyyar satıcıların işporta arabaları da dahil olmak üzere her türlü araç kilit olmuştu; sürücülerin birbirlerine bağırarak lanet okuduklarını duyabiliyordum. Orduya asker almakla görevli kırmızı paltolu subaylar ve diğer aylaklar, pejmürde kılıklı bir çocuğun himayesindeki kör bir dilencinin bu keşmekeşin için-

den geçmeye çalışmasını sırtarak seyrediyordu. Sokak çocukları olanlara bakıp eğlenmek için sokak lambalarının direklerine tırmanmıştı ve kirli şallarına bürünmüş kadınlar da günlük işlerinin peşinde koşuşturuyordu.

Onların –kenar mahallelerin çok çalışmak zorunda olan bu kadınlarının– benden farklı olarak, gidecekleri bir yerleri vardı.

Kucağımdaki kâğıda baktığımda, şunu yazmış olduğumu gördüm:

Enola Holmes

Telaşla kendi ismimin, kesinlikle kullanmamam gereken ismimin üzerini bastıra bastıra karaladım. Ağabeylerim Mycroft ve Sherlock beni bulamamalılar, anlıyor musunuz, çünkü ne zamandır benim sorumluluğumu üzerlerine almak, müzik dersleri ve benzer şekillendirmelerle beni soylu sınıfı için bir süs haline getirmek niyetindeler. Bunu yasal olarak yapabilirler de. Yani beni zorla yatılı bir okula gönderebilirler. Ya da bir manastıra, bir yetimhaneye, Genç Bayanlar Resim Akademisi'ne, hangisini seçerlerse. Yasal olarak, Mycroft, büyük olan, beni yaşamım boyunca bir akıl hastanesine de kapatabilir. Bunun için biri, hastaneyi döndürebilmek için para almaya çok istekli bir “deli doktoru” olmak üzere sadece iki tıp doktorunun imzasına ihtiyaç var. Onların ve bir de Mycroft'un kendi imzasına. Beni özgürlüğümünden mahrum bırakacak herhangi bir entrikayı onun yanına bırakmam.

Joy Meskle

yazdım.

Tek başıma kaçak olarak yaşadığım altı ay boyunca kullanmış olduğum isim. Sadakat anlamında “Ivy” yani sarmaşık, “Meshle”’ı ise “Holmes” ise üzerinde oynayarak türettim –*Hol mes, mes Hol, Meshle*– ve ben bu ismi sevdim; onu hep kullanabilmeyi çok isterdim. Ama korktum; Sherlock’un, gazetelerin kişisel köşeleri aracılığıyla annemle iletişim kurarken Ivy’yi bir kod adı olarak kullandığını öğrenmiş olduğunu keşfetmiştim.

Benim çok zeki ağabeyim –iri yarı ve durağan Mycroft’un tam tersi olarak beni yakalamak peşinde olan– Sherlock benim hakkımda ne biliyordu? Düzensiz ilişkilerimiz sırasında başka neler öğrenmişti?

Şöyle yazdım:

Ona benzerliğini biliyor.

Ağaçlara tırmandığını biliyor.

Bisiklete bindiğini biliyor.

Kendimi dul bir kadın olarak tanıttığını biliyor.

Silgi satan fakir bir kadın kimliğine büründüğümü biliyor.

Kendimi bir rahibe olarak tanıttığını biliyor.

Yoksullara yiyecek ve battaniye verdiğimi biliyor.

Korsemin içinde bir hançer taşıdığımı biliyor.

İki kayıp kişiyi bulduğumu biliyor.

Polise iki kötü adamı yakalattığımı biliyor.

Baker Sokağı’ndaki evnin odalarını iki kez işgal ettiğimi biliyor.

Ivy adını kullandığını biliyor.

Dr. Watson'dan öğrenmiş olabileceği varsayımına dayanarak, Ivy Meshle adında genç bir kadının dünyanın ilk ve tek Bilimsel Perditoryan'ı için çalıştığını biliyor.

En sonuncusunda derin bir iç geçirdim, Dr. Watson ile sadece üç kez karşılaşmış olsam da bu harika doktora büyük bir hayranlık besliyordum. İlk kez, arkadaşı Sherlock Holmes için Perditoryan'a (kayıp kişileri arayıp bulmakla iştigal eden profesyonel) danışmaya geldiğinde karşılaşmıştık. İkincisinde ben ona bir soru sormaya gitmiştim ve baş ağrısına karşı bana bir bromür vermişti. Üçüncüsünde ise, yaralı bir kadını, bakması için ona teslim etmiştim. Dr. Watson herkese yardım etmeye istekli, cesur bir İngiliz beyefendisinin somut örneği idi. Onu olağanüstü düzeyde sevdim, nerdeyse ağabeyimi sevdiğim kadar –her şeye rağmen, Sherlock'a tapıyordum, her ne kadar onu esas olarak arkadaşı Watson'ın onun hakkında yazdığı ve İngiltere'deki herkes gibi benim de zevkle okuduğum o çok popüler hikâyelerden tanısam da.

Neden, ama neden değer verdiğim herkes daima benim felaket getirdiğimi kanıtlamaya çalışır gibiydi?

İç çekerek, dudaklarımı birbirine bastırdım ve *Ivy Meshle*'in üzerini birkaç kurşun kalem darbesiyle çizdim.

Peki sonra?

Kafamı karıştıran sadece yeni bir isim seçmek meselesi değil; ne yapacağım ve kim olacağım meselesiydi. Bundan sonra ne tür bir kadın kimliğine bürünmeliydim? Mary ya da Susan gibi sıra-

dan ismi olan biri mi? Ne kadar sıkıcı. Sevdiğim Rosemary (biberiye) gibi hatıra sembolü ya da Violet (menekşe) gibi gizli güzellik ve erdem sembolü çiçek isimleri kesinlikle olamazdı çünkü Sherlock annemle kullandığımız kodu biliyordu.

İkinci isimlerimden birine geri dönemezdim; elbette alışılacaktı. Soylulara özgü sayıda ismim vardı. Enola Eudoria Hadassah Holmes olarak vaftiz edilmiştim. Enola E. H. Holmes: E.E.H.H. Eehh. Tam da hissettiğim gibi. Hadassah, babamın ölen kız kardeşinin ismi olduğu için Sherlock hemen tanırdı. Eudoria ise daha da kötüydü çünkü annemin ilk ismiydi.

Anneme benzemek derdinde filan değildim.

Yoksa derdinde miydim?

"Lanet olsun, Tanrım!" diye mırıldanarak yazdım:

Violet Vernet

Vernet annemin kızlık soyadı olduğu için Sherlock Holmes hemen anlardı. Ama ya tersten yazarsam?

Terrev

Yok olmaz. Ama eğer harflerle biraz oynarsam?

Netver

Never (Hiçbir zaman)

Every (Her)

Ever (Hiç)

Hiç ne?

Hiç yalnız kaldın mı?

Hiç kimsesiz kaldın mı?

Hiç meydan okudun mu? dedim kendime sert bir biçimde.

Kimsem o olmaya devam ettim mi? Bir isyankâr, bir hayalperest ve bir perditoryan, kayıpların bulucusu, olmaya? Bu yolda bir adım olarak, basılmayan haberlerden haberdar olabilmek için Fleet Street'teki bir gazetede iş bulmayı denemem gerektiği geldi aklıma.

Tesadüf bu ya, ben bunu düşünürken ev sahibimin merdivenlerden gelen kaplumbağa benzeri ayak seslerini duydum. Daha sahanlığa varmadan “Gazeteler, Bayan Meshle!” diye bağıırıyordu. Bayan Tupper, kendisi duvar gibi sağır olduğu için çok ses çıkartmak gerekliliğine inanıyor gibiydi.

Ayağa kalktım, odama geçtim ve yazdığım her şeyi ateşe atarken, Bayan Tupper kapıya kuvvetle vurdu. Kapıyı açtığımda yüzüme doğru “Gazeteler, Bayan Meshle!” diye bağırdı.

“Teşekkür ederim, Bayan Tupper.” Beni duyamıyordu elbette ama elinden gazeteleri alırken dudaklarımı gülümsemeye benzermesi umuduyla oynattığımı görebiliyordu.

Ancak hemen gitmedi. Bunun yerine kısa, kambur gövdesini dikleştirip soluk bakışlarını üzerime sabitledi. “Bayan Meshle,” bir sorumluluğu yerine getirmeye karar vermiş olan birinin cüretiyle, “bu şekilde kendinizi içeri kapatmanız iyi bir şey değil” dedi. Her ne olduysa ve tabii ki ne olduğu beni ilgilendirmez ama her ne ise, moralinizi bozmaya değmez. Şu anda, dışarıda ne güzel bir gün var!

Güneş parlıyor, bahar kendini hissettirmeye başladı. Şimdi en azından neden başınıza şapkanızı geçirip bir yürüyüşe çıkmıyorsunuz?”

Ya da sanırım bu türden bir şey söyledi. Onu neredeyse hiç duymadım ve söylemekten üzüntü duyuyorum, kapıyı yüzüne kapattım. Zira gözümler *Daily Telegraph*’ın manşetine ilişmiş ve orada sabitlenmişti.

Şöyle yazıyordu:

**SHERLOCK HOLMES’UN İŞ ARKADAŞI
ESRARENGİZ ŞEKİLDE KAYBOLDU
DR. WATSON’IN NEREDE OLDUĞU
BİLİNMİYOR**

İKİNCİ BÖLÜM

OTURMAK İÇİN BİR YER BİLE ARAMADAN, UCUZ PAMUKLU ev elbisemin eteği neredeyse ateşin içerisinde, olduğum yerde ayakta durarak okudum:

Bloomsbury’de, duyguya sahip olma hassasiyetindeki herkesi korkuyla ürpertecek olaylar ortaya çıkmış olup, kayıp İngiliz beyefendinin kısa sürede bulunmaması halinde bu olayların tüm Londra’yı da etkisi altına alacağı izlenimi doğmuştur. Saygın bir hekim olan ve belki de daha çok ünlü dedektif Bay Sherlock Holmes’un arkadaşı ve onun maceralarını kaleme alan kişi olarak tanınan Dr. John Watson, hiçbir iz bırakmadan gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştur. Kaybolan doktorun ailesi ve arkadaş çevresinde Bay Sherlock Holmes’un eğer terör amaçlı değilse, bir menfur komploda piyon olarak kullanılmak üzere, suç işleme eğilimli bir düşmanın eline düşmüş olabileceği, bir rehine olarak tutulduğu ya da intikam amacıyla ortadan kaldırıldığı ihtimalleri öne çıkmakta. Alternatif olarak, taşıdığı siyah çanta nedeniyle doktor olduğu anlaşıldığından, East End’de aşı karşıtı mafya tarafından sal-

dırıya uğramış olabileceği ifade edilmektedir. Şu anda hiçbir kanun dışı ihtimal göz ardı edilmemektedir. Watson'ın alışlagelmiş ziyaretleri ve gündelik işleri için evinden çıktığı ancak akşamına geri dönmediği çarşamba günü neler yaptığı araştırılmakta. Araba sürücüleri sorgulanıyor...

Ve aslında hiçbir şey açıklamayan benzeri pek çok kelime. Ağabeyimin adı başlıkta yer almasa, haber değeri olmayan bir kayıp olayı. Watson, çarşamba sabahı karısını öpüp evden çıkmıştı; şimdi ise cuma öğleden sonraydı, sevgili doktor iki günden beri yoktu. Polisin, doktorun yokluğuna, haklı sebepler göstererek, birçok zararsız olayın neden olmuş olabileceğini ve her an nerede ve hangi nedenle tutulduğuna ilişkin bir telgraf ya da mektubun geleceğini öne sürdüklerini düşündüm. "...araştırılmakta" lafı aslında polisin henüz hiçbir soruşturma yapmadığı anlamına geliyordu; aksi halde gazete, görevli müfettişin adını açıklardı. Hayır, bu noktada Dr. Watson'ı bulmaya çalışan sadece iki kişi idi: Karısı ve arkadaşı, yani ağabeyim Sherlock Holmes.

Ve şimdi bir kişi daha: Ben.

Fakat durun. Ya Watson'ın yokluğu, ağabeyim tarafından beni tuzağa düşürmek için bir plan olarak düzenlenmişse?

Sherlock, iki kayıp kişi vakasına bulaştığımı biliyordu. Bilimsel Perditoryan, Dr. Leslie Ragostin'i benim yarattığımı anlayamasa bile o adam için çalıştığımı büyük olasılıkla biliyordu. Kaybolanları buluyor olmanın hayatımın tutkusu olduğunu biliyor muydu?

Babacan Dr. Watson'a ne kadar hayranlık duyduğumu tahmin etmiş miydi?

O zaman, son gelişmelere şüpheyle yaklaşmam normal değil mi?

Oldukça mantıklı bu düşünceler aklımdan geçerken gazeteyi ateşe atmış, sonra da gardırobumu karıştırmaya başlamıştım. Diğer bir yandan da kendimi gizlemenin yolları, Dr. Watson'ın kaybolmasının ayrıntılarını bulmak için olası stratejiler ve konuya en iyi nasıl yaklaşılabileceği üzerine düşünüyordum. Şu anda üzerime bir deli gömleği bile giydirdiler bu beni durduramazdı.

Oysa çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Bu da durumu biraz zorlaştırıyordu. Geçtiğimiz ayın çoğunu eve kapanmış olarak, annemin ihtiyaç duyduğum zamanda bana yardım edememesinin acısını çekerek –yani tembel ve somurtuk– geçirdiğimden şimdi harekete geçmek için kendimi acınacak dercede hazırlıksız buluyordum. Bana gerekli olan ama sahip olmadığım bir düzine şey vardı.

Başımı ve omuzlarımı sıradan bir şalla sararak bu malzemeleri edinmek için dışarı fırladım. Bayan Tupper memnun olacaktı; yürüyüşe çıkıyordum.

Tüm yol boyunca yürüdüm, çünkü duygularımın gecekonduların dolambaçlı geçişleri kadar karışık olduğunu hissediyordum. Düşüncelerim, etrafımdaki yüksek çatıları belli belirsiz görünen kirli gecekondular gibi son derece yoğun ve karmaşıktı. Uzun bir yürüyüş belki de aklıma bir şekilde toplamama yardım ederdi.

Ancak çevrem bana dinginlik vermiyordu. Börek satan bir adam, “Kıymalı böreklerim var iki tanesi bir kuruş!” diye bağıırken etrafını kuşatmış olan sokak çocukları da “Yavru köpekler ve kediler! Kediler ve sıçanlar!” diye dalga geçerek bağıyor, böreklerinde kullandığı muhtemel etleri ima ediyorlardı. Bir polis memuru yolu tıkadıkları için kızgın bir şekilde hepsinin üzerine doğru

geliyordu. Bayan Tupper'ın dediği gibi, hava gerçekten de “ilkbahar” gibiydi ancak, ısınan hava –her biri belki de iki yüz Londralı avama hizmet eden– ucuz apartmanların helalarının ve Thames civarındaki gecekondu mahallelerinin tepesinde altındaki her şeyi yakan, çelik ayakların üzerindeki şişmiş parlak bir tırtıla benzeyen gaz tesisinin çıkardığı pis kokuyu arttırıyordu.

Tamam peki, belki ben güneşli bir günün –ki bu Londra’da ender rastlanan bir şeydir, başka yerdeki hava nasıl olursa olsun Londra’da genellikle duman bulutları egemendir– güzelliğini algılamakta başarılı olamıyordum ama baharın yalnızca habercisi bile gerçekten sokaklardaki gürültü ve tehlikeyi arttırmış gibiydi. Eski moda siyah kapüşonu, uzun paltosu ve beyaz önlüğüyle bir hemşire gördüm, çaprazlama kesişen çamaşır iplerinde giysilerin asılı olduğu dar bir sokağa girmeye çalışırken, aylaklık eden erkekler ve arsız sokak çocukları ve hatta bazı kadınlar küfürler savurdular ve üzerine çamur, taş ve at pislikleri attılar.

Cesur kadın, diye düşündüm, ama hemen sonraki düşüncem, bir yandan yürürken, hemşire kıyafetinin gizlenmek için iyi bir kıklık olup olamayacağı idi. Ya da belki de General Booth’un Şükran Kızlarının giydiği askeri tarz siyah etek ve kırmızı forma? Bana öyle geliyordu ki üniformalı biriyle karşılaşan insanlar, kişiye değil, giysiye bakarlar.

Ama Sherlock Holmes sıradan bir gözlemci değildi. Rahibe kimliğine gizlendiğimi bildiğinden, o tür kadınlar içinde bir arayışta olacaktı; kilise görevlisi, dadı, hemşire gibi. Hayır, benden bekleyemeyeceği bir kimliğe bürünmek zorundaydım.

Mutlu bir şekilde, East End’i geride bıraktım. Gecekonduar arasından geçmek yerine, daha geniş, taş döşeli caddelerde kaldı-

rımlarda yürüyordum ve ileride St. Paul'un kubbesi görünüyordu. Eski Yunan tarzında sütunları olan bu binanın garip bir şekilde aynı yükseklikteki parlak çelik gaz tesisiyle nasıl çeliştiğini düşündüm, hayvan şeklinde heykellerle süslü gotik çan kuleleri olan diğer kiliselerden söz etmiyorum bile. Ya da o an önünden geçtiğim kare kuleli, saçak pervazları olan İtalyan tarzı ikametgâhtan. Londra'nın çoğu kısmı böyle karman çormandır. Demiryollarını ve fabrikaları, ikinci Fransız İmparatorluğu ve Mağribi ile Gürcü ve Saltanat yapılarını, ilaveten İngiliz Kraliyet ailesinin klasik dönem, yeniden canlanma dönemi şu dönem, bu dönem yapılarını bir arada barındırır. Benim gibi, nasıl bir görünüm ortaya koyacağı belirsiz olan bir şehir.

Burada, East End'de olduğundan çok daha fazlasını, her türlü insanı görmek mümkündür. Kaldırımlarda pek süslü giyinmiş olarak vakit geçiren diğer tür "hanımefendi"lerle karıştırılmamak için iyi giyimli hanımefendiler tuhafiyecilerden, şapkacılardan, parfümerilerden alışverişlerini çabuk çabuk yaparlar. Taşradan gelen ziyaretçiler her şeye; bisikletli kurye çocuklara, şapka kutularını iki omuzlarına koydukları sırığın ucuna takıp satan satıcılara, fırçaları gibi kapkara yorgun argın yürüyen baca temizleyicilerine, mürekkepli elleriyle kitaplarını taşıyan öğrencilere, sokak müzisyenlerine, uçuk gri veya baştan aşağı siyah giyinmiş beylere ve "delikanlılara" –farklı bir tür–, eğlence arayışında olan kabarık kıyafet giymiş insanlara bakarken tezgâhtar kızlar keçi çevikliği ile otobüslerin üstüne çıkıyordu. Ağabeylerim bir ara bunlardan biri olarak gizlenmiş olduğumu varsaymıştı.

Karşınızda faytoncu pelerini ve melon şapkasıyla kısa saçlı bir kadın, eldivensiz elinde bir baston, diğerinde bull-terier cinsi kö-

peğın yuları –eminim ağabeylerim benim daha da kötüsünü yapacağı mı, belki de bir puro tüttüreceğimi düşünüyordırlar.

Şimdiye kadar şehrin içerisinde yürüyordum, yani Londra'nın en eski kısmında; buranın Londra'nın merkezi olduğu düşünülebilir, fakat öyle değil. Londra'nın merkezinin Tower veya Covent Garden, Piccadilly Circus veya Trafalgar Meydanı ya da Buckingham Sarayı ya da Parlamento binasının bulunduğu Westminster'in olduğunun düşünülmesinden daha çok düşünölmüyor.

Şehrin karmaşası ile benim şu anki kafa karışıklığımı daha fazla karşılaştırmamaya çalışarak yönümü Holywell Caddesi'ne çevirdim.

Dar, dolambaçlı, kirli bir cadde, daha acıklı bir şekilde yanlış adlandırılmış ya da istismar edilmiş olamazdı. Tablo görünümlü yüksek devasa eski binaları çoğunlukla düşük seviyeli yayınlar ve ucuz fotoğraf baskısı satanlara terk edilmişti. Ancak ben buraya Balmoral marka çizmelerini bağlarken iç eteklerini ve bacaklarını sergileyen genç hanımların resimlerine bakmak için gelmemiştim. Farklı bir tür satıcı arıyordum. Kraliçe Elizabeth'in zamanında, Holywell Caddesi kumaş tüccarlarına ev sahipliğı yapmıştı ve bu ipek, süslü tekstil ticaretinin yansıması, maskeli balolar için kostüm, süslü elbiseler, tuhaf eski kıyafetler ve benzerleri olarak devam etti. Omuzlarım ve dirseklerim yardımıyla yol boyunca kalabalığın arasından geçerken, maske şeklinde oyulmuş ahşap tabelalar en sevimsiz halleriyle tepemde sırtıyor ya da bana surat ekşitiyorlardı. Holywell Caddesi'nin çok eski, çarpık çurpuk ve dar olmasının yanı sıra kumaş satıcılarının zevksiz, rüküş malları da dükkânlardan kaldırımlara taşıyordu. Gerçekten yürümek için mücadele verdiğim sırada altı yaşlarında sevimli küçük bir kız, ilk bakışta oyun kartı destesini andıran bir şey satmaya çalışarak ete-

ğimi çekiştirdi. İkinci kez baktığımda ise irkildim ve hızla ilerlemeye başladım.

İşte. Sonunda bağıdadi kaplamalı kutsal bir binanın saçaklarından sarkan, muhtemelen binanın kendisi kadar uzun bir süredir orada bulunan tahta tabelayı gördüm. Bir horoz şeklinde oyulmuş tabela, aradığım dükkânı gösteriyor olmalıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BU DÜKKÂNI BAHSETMEYE DEĞER BİR MACERA sırasında keşfetmiştim. Birkaç hafta önce, ağabeyim Sherlock beni neredeyse yakalıyordu. Ama beni sokaklarda arayıp bulmaları için bölge polisini çağırdığı o hayati birkaç dakika içinde için aklı gelmeyecek bir sığınak bulmuştum: 221B Baker Street, yani bir çınar ağacı, çatı tepesi ve yatak odası penceresinden faydalanarak içeri girdiğim Sherlock'un kendi evi.

O zamandan beri hep, ağabeyimin şafak vaktinde odasına dönüp, rahibe kılığımın yanmış parçalarını şöminesinde bulduğunda ve dolabından birkaç kıyafetinin eksik olduğunu anladığında nasıl tepki verdiğini merak etmişimdir. Büyük bir hüsrana yaşamıştır diye düşündüm. Garip bir şekilde, bu düşünce beni güldürmedi.

Eğer Mycroft olsaydı...

Bu başka bir zamana kalsın. Ne diyordum? Evet, beni ara sokaklarda, geçitlerde, ahırdan bozma evlerin arasında ve avlularda arayarak geçirdiği birkaç saat boyunca ben, Sherlock'un evinde saklandım ve bu süreyi onun eşyalarını karıştırarak geçirdim. Bu adamın bir dolabı tamamen peruk ve sahte sakallarla doluydu ama aynı

zamanda yüz macunu; yapıştırma siğil ve yaralar; kendi bakımlı dişlerini saklamak için katranla kaplanmış ortaçağ siperlerine benzeyen korkunç takma dişler; tamamen ya da kısmen kel görünmesini sağlayacak başlıklar; kanlı canlı olanından esmerine kadar her türlü cilt renklendirici boya; bakımsız ya da sararmış, pürüzlü ya da çok uzun çeşitli takma tırnaklar; ağzının şeklini değiştirmek ve tavşan dudaklı görünüm vermek için yapıştırılan bir alet gibi benim hiç aşına olmadığım, görünüşü değiştirmeye dönük malzemeler de vardı. Bütün bunları görünce, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağabeyim bu kadar sıra dışı yararlı malzemeyi nereden almıştı?

Masasını karıştırırken, tiyatroların bulunduğu bölgede faaliyet gösteren ve gerçekten de sahne malzemeleri temin eden birçok dükkâna ait makbuz buldum –bir oyuncuymuşum gibi davranabileceğimi hiç sanmıyordum. Ama bazı malzemeler de birkaç yıl önce Holywell Caddesi'ndeki bir dükkândan alınmıştı. Chaunticleer's adındaki bir dükkândan.

Bu yüzden önce orayı deneyebileceğimi düşündüm. Kardeşim bir süredir Chaunticleer's mağazasından hiçbir şey satın almamıştı; dükkân kapanmış olabilir miydi? Bunu anlamak için tek bir yol vardı ve eğer dükkân duruyorsa, mükemmel olurdu. Bu, ağabeyim herhangi bir sebepten dolayı artık başka bir yerden alışveriş yapıyor anlamına gelirdi ve bu nedenle onunla karşılaşma ihtimalim çok düşük olurdu.

Chaunticleer's: Bunun için de tabelası bir horoz şeklinde olacaktı. *Reynard* nasıl tilki anlamına geliyorsa *Chaunticleer* de horoz anlamına geliyordu. İkincisinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, fakat ilkinin Chaucer'in *Canterbury Hikâyeleri*'nden birinde okumuştum.

İnsanla kaynayan caddede –Holywell *daima* matbaaların vitrinlerindeki resimleri hayranlıkla seyreden her çeşit Londralının bulunduğu bir insan yığınıyla dolu olurdu– hedefime doğru bir mücadele içerisinde, dirseklerimle yol açarak ilerledim.

Acaba gerçekten benim hedefim bu muydu? İçeri girmeden nefes alışım normale dönsün diye muhtemelen Shakespeare zamanından kalma tahta horoz tabelasının altında biraz duraladığımda, açık kapının üzerinde sade ve gizemli bir şekilde, kırmızı boyayla Pertelote's yazılmış olduğunu gördüm.

Çok tuhaf.

Neyin ne olduğunu anlamak için içeri girdim.

Kendimi korumak adına etrafa dikkatli bir şekilde bakarak ilerledim, ama ağabeylerimden hiçbiri gölgelerin içinden beni yakalamak için fırlamadı; dükkân boş görünüyordu. Kapı girişinin iki tarafında ciltlenmemiş müzik notalarıyla dolu raflar vardı. Elden düşme kitaplar bir köşede toplanmıştı. Kutular ve tezgâhlarda çeşitli enteresan eşyalar sergileniyordu. İnceleyince ev için eğlencelikler olduğuna karar verdiğim çeşitli türde oyun kağıtları (bana caddede teklif edilen kalitesiz türden olmadığını memnuniyetle söyleyebilirim), domino takımları, çivili tahta oyunları, parlak renkli oyun çubukları, kısa oyun senaryoları, fotoğraflı hikâye anlatmak için projeksiyon aletleri, elle dizilebilen harfleri ve mürekkepli ıstampası olan akıllıca yapılmış minyatür bir baskı seti... Bu son ürünü dikkatle incelerken kalın bir kadın sesi "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kafamı kaldırdığımda, basit bir bluz ve etek giymiş, gülümseyen orta yaşlı bir kadınla yüz yüze geldim. Rahat, ancak mülk sahibi olduğunu hissettiren bir havası vardı. Bu *onun* dükkânıydı.

Buna rağmen, yorgun düşmüş beynimin, Pertelote isminin Chaucer'ın "Chauncleer" hikâyesindeki pratik zekâlı tavuğun adı olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı.

Sherlock Holmes elbette buradan alışveriş yapmaktan vazgeçmiştir. Deyim yerindeyse sahiplik horozdan tavuğa geçmişti ve ağabeylerimden hiçbiri –eski uşağımızın karısının bir zaman önce bana söylediği gibi– güçlü bir kadına asla katlanamazdı.

"Hımm, Bayan Pertelote mi?" diye sordum.

Gülümsemesi, aramızda özel bir şaka varmışçasına sıcak bir hal aldı ve tüm yüzünü kapladı. "Pör-tel-oo-tii" diyerek, benim telaffuzumu öylesine samimi bir şekilde düzeltti ki, adını telaffuz etme çabamdan ötürü kendime iltifat edilmiş gibi hissettim. İri kemikli bir kadındı, yassı bir yüzü vardı ve güzel değildi, beyazlamış saçlarını düz tarayıp ikiye ayırmış ve dolgun kulak memelerinin üzerinde birer topuz yapmıştı.

"Chauncleer'in başına ne geldi?" Gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vererek, eğlenmesine katılmaya çalıştım.

"Ah, karısıyla tanıştı."

"Yine de bu oyulmuş horoz tabelasını tutuyorsunuz?"

"Evet, çünkü o çok eski ve eski şeylere sahip çıkmak lazım, öyle değil mi?" Gülümsemesi daha da yayıldı ama konuyu kapatmak istediğini hissettim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"H" harflerini söyleyemese de aksanı tamamen Londra'nın doğusuna özgü Cockney aksanı değildi, ama hoş bir şekilde biraz terbiye edilmişti. Konuşurken ben de az çok onun aksanına ayak uydurmaya çalıştım. Minyatür baskı setini işaret ederek, "Bununla kartvizit yapılabilir mi?" diye sordum.

Gözünü kırpmadı, kartvizitini kendisinin basmak istemesi şöyle dursun bu kadar fakir giyimli bir kadının neden kartvizit istediğini bile merak etmiş benzemiyordu. Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: “Evet, aslında yapılır ama oldukça kaba saba bir şey olur. Eğer az sayıda bir şeye ihtiyacınız varsa ben arkada daha iyisini yapabilirim.”

“Evet, az sayıda.” Başımı salladım. “Teşekkür ederim. Dükkân-dakilere bir göz atabilir miyim?”

“Elbette.”

Gerçekten de dükkânda inceleyebileceğim bir sürü muhteşem ıvır zıvır ve tuhaf antika şey vardı –içindeki taşların kaldırılamadığı ancak çerçevenin içinde kaydırılabildiği kare şeklinde tahta bulmacalar, üzerinde sayılar ve harfler olan, ruhsal çalışmalarda kullanılan “konuşan panolar”, kadife güller, müzik kutuları, tüyden yapılmış yelpazeler, ipek eşarplar, sihirbaz maskeleri, muhtemelen humma kurbanlarından veya kadın hükümlülerden alınmış uzun saçlardan yapılmış mükemmel kalitede peruklar– ama bu zamanı esas olarak düşünmem gerektiği için istemiştim. Pertelote’nin bana birkaç kartvizit yapma teklifini kabul etmek istiyordum –en azından bir tanesine çok yakında ihtiyacım olacağını öngörebiliyordum– ama kadının kartvizitleri basabilmesi için önce hangi sahte ismi alacağıma karar vermeliydim.

Bu konudaki derin düşüncelerim kaldıkları yerden devam etmeye başladı: *Ever me*, Everme? Hayır. *Ever I*, Everi? Daha da kötü. *Ever so*, Everso? Fransızcaya bir dokunuşla Everseau?

Fena değil.

Peki; belki uzun süre kullanmam gerekmez. Ama ilk isim ne olmalı? Violet? Hayır, çiçek adı çok riskli. Viyola? Çiçekten çok bir müzik aletini hatırlatıyor; Viola olur.

Eğer dükkân sahibi açgözlü biri olsaydı, bana minyatür baskı makinesini satar ve benim için birkaç adet kartviziti daha iyi olduğu anlaşılan kendi makinesinde basarak kazanacağı paradan çok daha fazlasını kazanabilirdi.

Bu yüzden, Pertelote'ye, güvenebileceğimi düşündüm –ismi- nin büyük bir ihtimalle gerçek ismi olmadığını düşünmeme rağmen. Önemli değil. O da benim gerçek ismimi bilmiyordu.

Kartvizitlere ek olarak, daha da fazla kuşku uyandıracak şeyler satın alabilir miydim güven içinde?

Alabilirim, diye düşündüm.

Ama ya onun hakkında yanıldıysam? Ya çenesi düşük biriye?

Hiç önemli değildi çünkü ne Mycroft ne de Sherlock onunla asla konuşmazlardı. Onların her ikisi de böyle kendinden emin, işine ve kendi meselelerine sahip çıkan bir kadının yanına yaklaşmaya çekinirlerdi.

Ağabeylerimden hiçbiri, bir erkeğe eşi, kızı ya da kız kardeşi olarak bağlı olmayan bir kadını ne kabul ederler ne de anlayabilirlerdi.

Her ikisi de kadınları mantığın anlayamayacağı şekilde yok var sayıyorlardı. Hiçbiri bir kadının aklını okuyamazdı. Değil benimkini. Ben, kargaburunlu ve sırık gibi bir kız olarak kaçtığımda, eminim, beni erkek kılığına gizlenmiş olarak bulmayı beklemişlerdir. Onların düşünme tarzına göre başka türlü bir kadın kendini nasıl idare edebilirdi ki?

Ama şimdi, bir dul ve daha sonra da bir rahibe olarak gizlenmiş olduğumu biliyorlardı, bu yüzden muhtemelen karga kadar çirkin olan başka bir tür peşindeydiler. Belki de sert yüz hatlarına sahip, peçe takmış bir kız kurusu mesela? Ya da gecekondu mahallelerinde reform yapmaya çalışan, yenilikçi, “kürsüde nutuk atan kadın”

mı? Muhtemelen erkek kılığında birisini aramayı bırakmışlardır. Yoksa benim için artık bir pantolon edinmenin zamanı mı?

Hayır.

Basitçe belirtmek gerekirse bunu istemiyordum. Ama daha da önemlisi, Dr. Watson'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili ayrıntıları öğrenmek için, Bayan Watson'la görüşmeye karar vermiştim ve bunu yapabilmek için bir kadın olmalıydım.

Ama erkek kardeşlerimin şüphelenebileceği, hatta hayal edebileceği tarzda bir kadın değil.

Gerçekten de –bu girişimimin çok fazla miktarda çalışma içereceğini bilmeme rağmen– kendimi Sherlock veya Mycroft'un en son öngörebileceği şekilde gizleyecektim.

Güzel olacaktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜZEL OLACAKTIM.

Bunun kısmen, annemin neden olduğu ruhsal öfkenin, hırsın yol açtığı bir karar olduğunu itiraf ediyorum ama yönünü daha makbul bir hedef olan erkeklere doğru çevirdim. Erkeklerin kadınlara nasıl davrandıklarını, yavanla güzelin mücadelesini sıklıkla gözlemlemiştim. Bir çeşit öfkeye dayanan bir deneye girişmeye karar verdim: Her şeye gücü yeten bu muhteşem erkeklerin kandırılabilirdiğini ispatlayacaktım.

Ama aynı zamanda da pratik bir karardı, çünkü eğer bir tuzağa düşeceksem –kardeşimin ve Watson’ın beni yakalamak için ayrıntılı bir plan hazırlamış olma ihtimalini göz ardı edemezdim– eğer durum buysa, bu tuzaktan tekrar tanınmadan kurtulmalıyım.

Eğer yaşanan bu sıkıntılı durum gerçek ise (buna inanmaya daha eğilimliydim) Bayan Watson, Sherlock Holmes ile mutlaka yakın temasta olurdu ve eğer ona ince, uzun, kargaburunlu ve çıkık çeneli çirkin bir kızın kendisini ziyaret ettiğini söylerse, kesinlikle bunun ben olduğumdan şüphelenir ve bir tazı gibi peşime düşerdi. Ancak eğer, Bayan Watson olağanüstü çekici bir ziyaretçinin geldiğinden söz edecek olursa, bu ağabeyimin hiç dikkatini çekmezdi.

Güzel olmanın tek bir dezavantajı vardı: Bayan Watson'ın bana güvenmesini istiyordum ama kadınlar, hatta kendileri güzel olanlar bile, çoğu zaman çekici bir kadından hoşlanmazdı. Bayan Watson ile şahsen tanışmadığım halde, kendisinin sıradan bir görünüşe sahip olduğunu biliyordum. Dr. Watson'ın *Dörtlerin İmzası* isimli harika öyküsünde Bay Sherlock Holmes'a başvurduğu zaman Mary Morstan'la (o zamanki adı) nasıl tanıştığını okumuştum. Watson, karısını “ne çehresinin düzgünlüğü ne de görünümünün güzelliği” ile tarif etmişti, ama “ifadesinin tatlı ve cana yakın olduğunu ve büyük mavi gözlerinin garip bir biçimde zeki ve sempatik olduğunu” söylemişti.

Belki, nihayetinde iyi huylu olduğu için bana kızmazdı.

Aynı zamanda *Dörtlerin İmzası*'ndan öğrendiğime göre Bayan Watson'ın “İngiltere’de hiç akrabası yoktu” –bu yüzden de Holmes’u ziyaret ettiği zamanlarda kafası karmakarışık. Annesi ve babası ölmüştü. Yatılı okuldan sonra, mürebbiyelik yapmaya başlamıştı; hizmetçi denemezdi ama işverenleriyle aynı mevkide olduğu da söylenemezdi; çoğu mürebbiyeler yalnız yemek yedi. Şimdi bile bir doktorun karısı olarak kendisini yalnız hissettiğini, işçi sınıfı ile üst tabaka arasında bir konumda kaldığını tahmin ediyorum. Evlenmeden önce arkadaş çevresi olmayan birisi olarak eğer “bir emekli hayatı” sürdürdüyse, şimdi bir çevresi olur muydu? Sanırım olmazdı. Dr. Watson’a göre, başı derde giren yoksul insanlar Mary’ye koşarmış, Mary de Dr. Watson gibi sevecen ruhluysa kuşkusuz. Ancak kendisi sıkıntı yaşadığında, aynı yoksul insanlar onun yardımına koşar mıydı? Bundan emin değildim.

Bazı insanlar sıkıntılı zamanlarında yalnız olmak isterken, bazıları yanlarında birileri olsun ister. Bunu bilmemin bir yolu olma-

sa bile, Bayan Watson'ın ikinci türden biri olup bu zor zamanda, yabancı bile olsa bir ziyaretçinin kafasını dağıtmasından memnuniyet duyabileceğine inanıp harekete geçmeliydim.

Öyle olmasını umdum. Gerçekten de ufak tefek bile olsa bana, kaybolan kocasının gizemini aydınlatmama yardımcı olacak bir şey söylemesini umuyordum.

Ertesi gün öğlenden sonra, gerçekten hoş görünümlü biri Watson'ın muayenehanesinin/evinin önünde faytondan indi; masum, alçak gönüllü ve ebedi güzelliğiyle o kadar doğaldı ki tertemiz basamakları, taze orman havasında alınan bir nefes gibi çıktı.

“Doğal”? Hah. Hiç de değil. Bayan Viola Everseau'nun hazırlanması saatlerce süren bir çalışma gerektirmişti ve damarlarımda bir sanatçı kanı dolaşıyor olmasaydı, böyle bir doğallığı başaramazdım. “Doğal” güzellik, bir yanılsama meselesidir, burada olduğu gibi, bakan kişinin hislerinde hayranlık uyandırıcı bir etki yaratmak için oranları iyi ayarlanmış bir tezgâhtır.

Ağabeyim Sherlock bir zamanlar bu tür bir şey söylemişti. “Mycroft,” demişti diğer ağabeyime “görebileceğin gibi kızın kafası, oldukça uzun olan gövdesine oranla bayağı küçük.” O zamanlar zekâmı olumsuz değerlendiriyordu ve vardığı sonuç yanlıştı. Ama ifade ettiği gözlem oldukça doğrudu.

Bu nedenle, Pertelote'den olağanüstü şaşalı, kabarık bir peruk satın almıştım.

Kadın zarafeti söz konusu olduğunda “oranların ayarlanması”, ilk ve her şeyden önce olarak saçın düzenlenmesi anlamına gelir. Ve benim kendi saçım, çamur renginde ve kıvamında olmasa da göremeyeceğim ya da el atamayacağım bir noktada, bir yığın olarak tepemde duruyordu. Ama peruk! Ne kadar farklı. Onu kolayca önüm-

deki bir şamdanın üzerine yerleştirdim, sonra gül ağacı tonunda parlayan buklelerine istediğim şekli verene kadar uğraştım; tepede dağınık toplanmış topuz, yanlara cömertçe inen lüleli perçemler.

Peruksuz –ve yanaklarımı ve burun deliklerimi yuvarlaklaştırdığım dolgular olmadan– ağabeyim Sherlock’un sivri yüzlü, kargaburunlu, soluk benizli kadın versiyonuydum.

Ama hoş ve inandırıcı doğal görünümlü saçlarla başımın oran-tısını değiştirdim, benim belirgin burun ve çenem mucizevi bir şekilde klasik bir Yunan profiline dönüştü. Kızıl kahverengi perçem ve lülelerle çerçevelenmiştim, cildim soluk değil ama ince porse-len görünümündeydi. Hatta kendim bile değişime inanamadım.

Tabii ki, yapılacak daha çok ama çok şey vardı. Doğal güzellikler bir kusur, kasten yapılmış belirli bir simetri ihlali gerektirir, bu yüzden yüzümün ortasından, demek istediğim, dikkati benim uzun burnumdan uzaklaştırmaya yaraması için sağ şakağıma küçük, kabarık şarap rengi bir doğum lekesi (Pertelote sayesinde) yapıştırdım. Daha sonra yüzümü, pürüzlerini gizlemek için pirinç pudrasıyla kapladım. Genç bir bayanın pirinç pudrası kullanması kabul edilirdi, ama elime aldığım bir sonraki öge, ruj öyle değildi; bu kötü şöhreti olan şeyi elmacık kemiklerime ve dudaklarıma çok ince bir şekilde uygulamak zorundaydım. Daha sonra göz kapaklarıma sürmek için “renkli krepon kâğıtları” aldım ve gözlerimin geniş ve parlak görünmesi için göz kapaklarıma sürdüm, ama yapaylığın anlaşılabilirliği kadar değil –doğru bir şekilde uygulamak için birçok defa denemem gerekti. Söylediğim gibi, güzelleşmek uzun saatler süren bir emek gerektiriyor.

Şunu da ekleyeyim ki, Bayan Watson’ın beni içeri alacağını hiç garantisi yok! Bu şartlar altında, istekli olsa bile, misafirlerini

ağırlayamayacak bir halde, asabi bir bitkinlikle yatağına çekilmiş olması oldukça muhtemeldi.

Aman Tanrım! Ya bunca uğraşından sonra kapısından geri çevrilirsem?

Olabilir ama denemek gerekir. Ve sonunda hazırdım.

Aynaya son bir kez baktığımda, beklenmedik bir zafer duygusu hissettiğimi söylemeliyim.

Bayan Tupper, ne yazık ki beni dışarı çıkarken görünce, taşıdığı Çin sürahisini düşürdü ve sürahi parçalara ayrıldı.

Aldığım bu vurucu işaretle faytona binerek Watson'ın adresine gittim ve eğer basamakları taze orman havasında alınan bir nefes gibi çıktıysam bu bir gün önce satın aldığım “Sylvan Paradise” parfümü sayesindeydi. Hayatımda hiçbir zaman kokularla ilişim olmamıştı –oluklar istedikleri kadar kötü koksun, ben hiçbir zaman burnumu güzel kokulu bir mendille kapatan biri olmadım– ama güzellik, dediğim gibi, yalnızca bakanın gözünde değil, tüm duyulara hitap etmek üzere hazırlanmış tezgâhtaydı. İşte bu yüzden parfüm. Ve sesimi tatlandırmak için bal yutmuştum. Korsemi takmış, destekleyici sütyenimin içine doldurduğum çeşitli nesnelerin herhangi bir topak yapmamasına özen göstermiştim. Ayrıca tahmin edebileceğiniz gibi elbisemi beni ne sıradan ne de aristokrat gösterecek şekilde seçmiştim. Üzerinde birkaç çiçek bulunan düz bir şapka olan Çingene bonemden tutun, cilalanmış düğmeli botlarıma kadar, üzerimdeki her “doğal” şey saatlerce süren deneme ve düşünüp taşınmanın sonucuydu. Aslında, bu karşılaşmaya hazırlık için gecenin yarısını ayakta geçirmiştim. Uykusuzluğumun gözlerimin ifadesine hiç olmazsa anlamlı bir derinlik vermesini umuyordum.

Ve varmayı hedeflediğim yere vardığım anda içime bir kuşku düştü. Ya ben bir aptalsam? Ya bütün dünya, tavus kuşu kılığına girmiş bir karga olduğumu görüyorsa?

Yıkıldığım o anda, doğal olarak, kapı açıldı. Ama elimdeki, umut ve sempatinin ifadesi olan yasemin ve kardelenlerden oluşan, özenle düzenlenmiş ve sarı bir kurdeleyle bağlanmış olan buket neden orada bulunduğumu anlatıyordu; konuşmama gerek yoktu. Hizmetçinin, üzerinde *Bayan Viola Everseau* yazan kartımı gümüş tepsisine koyan eldivenli elimin nasıl titrediğini fark etmemesini umdum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

HİZMETÇİ BENİ ÇOK MÜTEVAZİ DÖŞENMİŞ SALONA aldı, sonra hanımını bulmak için evin arka tarafına yöneldi. Etrafıma bakmak için ayağa kalktım. Salondaki her pencere tam olarak beş santim yükseltilmişti. Londra'nın bu bölümünde bahar havası sadece duman ve sokak kiri kokardı. Getirdiğim çiçeklerin kokusu neyse ki bu kötü kokuları bastırmıştı. Şunu fark etmiştim ki, Londra'da fazla parası olan insanlar için çiçekler bir lüks değil, evleri ve ev halkının yaşamını koku bakımından katlanılır hale getirebilmeleri için bir gereklilikti.

Evin arka tarafından “Kim o, Rose?” diye soran yumuşak bir ses duydum ve sonra, Bayan Watson cevabı beklemeden, kartım hâlâ elinde, salona girdi. Yüzü çok solgun ama sakindi. Sessiz ama sıcak bir ilgiyle sordu, “Doktoru mu görmeye geldiniz? Korkarım ki burada değil. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Şaşkın bir şekilde durdum, çünkü gözlerinin ne kadar kırmızı ve şişmiş olduğunu görebiliyordum. Watson'ın gerginliği o kadar gerçek ve belirgindi ki Dr. Watson'ın gerçekten de ortadan kaybolduğuna hiç şüphe yoktu. Kadıncağız yine de yardımcı olmaya çalışıyor, acıma beklemiyordu.

Bu inanılmaz kadın beni o kadar çok utandırdı ki, getirdiğim basit buketi verirken zorlukla konuşabildim. “Haberlerde okudum,” diye geveledim “niye böyle bir şey olduğunu anlayamıyorum çünkü o, o kadar iyi kalpli bir insandır ki yani kocanızdan söz ediyorum, umarım iyidir. Böyle zor bir zamanınızda habersiz geldiğim için özür dilerim ama belki çiçekler iyi gelir diye...”

Başka buketlerin de gelmiş olduğunu gördüm, ama küçük salonu dolduracak sayıda değillerdi.

“Ne kadar düşüncelisiniz. Teşekkür ederim.” Kardelen ve yase-min buketini elimden alırken Bayan Watson’ın dudakları titriyordu, ama yüzüme diktiği yumuşak bakışları sorgulamaya devam etti.

Dillendirmediği kendimi tanıتما talebine, aslında daha ilk başta yapmam gerektiği gibi “Eşinizin hastası olmuştum,” diye telaşla cevap verdim.

Çok genç, oldukça kuş beyinli ve bayağı çekici (öyledir umarım) bir yabancının salonundaki varlığını alçakgönüllü bir şekilde kabul ederek başını salladı. “Beni bağışlarsınız umarım. Bütün hastalarını tanımıyorum.”

“Tanımanız da beklenemez zaten! Ve gazetede gördüğümde, bilirsiniz... şey işte ben sadece bir şey yapmam gerektiğini düşündüm, çünkü o sadece benim rahatsızlığımı iyi etmekle kalmadı, aynı zamanda bunu yaparken ince bir anlayış ve iyi niyet gösterdi.” Bu bir şekilde doğrudu. Yalan söylerken, daima gerçekleri bir şekilde kullanırım; bunu kolayca ve başarılı bir şekilde yapabilirim ve böylece söylediklerimi daha kolay hatırlarım.

“Ne kadar düşünceli ve ne kadar güzel bir jest, burada olmanız.”

Kendimi acı verecek şekilde bir sahtekâr gibi hissederken, zihinsel olarak kendime, *benim* ona yardım etmek için burada olduğumu hatırlattım.

“Ne güzel çiçekler,” diye devam etti, sanki kolunda bir bebek tutar gibi onları özenle kucaklayarak. “Bayan Everseau, çok müteşekkirim olurum –yani demek istediğim, eğer bir sakınca yoksa bir süre kalmaya ve birlikte bir çay içmeye ne dersiniz?”

Tam da düşündüğüm gibi olmuştu: Doğası gereği ihtiyatlı bir insan olsa da böyle sıkıntılı bir dönemde Bayan Watson’ın konuşmak için güvenilir ve sempati duyan bir dinleyiciye ihtiyacı vardı. Oturduğumuz anda, sadece en ufak bir teşvikimle, kocasının geçen çarşamba sabahı neşe içinde, bazı hastalarına ev ziyareti yapmayı sonra da belki kulübe uğramayı planlayarak evden çıktığını ama akşama geri dönmediğini anlatmaya başladı.

“Akşam yemeğini kömür olana kadar sıcak tuttum,” dedi bir çeşit şaşkınlıkla “ve yine de onu çöpe atamadım, çünkü bunu yapmak demek onun çok fazla geciktiğini kabullenmek olacaktı ve henüz bir şey olduğunu, başına bir şey geldiğini itiraf edemiyordum. Kendime, her an gelebileceğini söylüyordum. Gelmek zorundaydı.”

Bütün gece onu beklemiş ve sabah polise ve tabii ki de Sherlock Holmes’a haber yollamıştı. (Kocasının ünlü dedektifle ilişkisini anladığımı varsaydı doğru bir şekilde.) Önce polis gelmiş ama suç işlendiğine dair bir ipucu görene kadar harekete geçmeyi reddetmişti.

“Biraz bekleyin, bir adamın bir, iki hatta üç günlüğüne kaybolması, o zamanı sarhoş olarak ya da esrarkeşlerle birlikte ya da hafif meşrep bir kadınla geçirdikten sonra utangaç bir yüzle eve dönmesi pek de nadir rastlanan bir durum değildir, dediler.”

“Gerçekten öyle mi söylediler?” diye haykırdım.

“Bu kadar kelime kullanmadılar belki ama bunu söylemek istedikleri açıktı. Sanki John böyle bir şey yaparmış gibi.” Böylesine haklı bir öfkenin ateşinde bile Bayan Watson’ın sesi yumuşaktı.

“Neyse ki kısa bir süre sonra Bay Sherlock Holmes geldi ve ne olduğunu bulmaya koyuldu.”

“Buldu mu peki?”

“Bana söyleyecek bir şeyi olana kadar ondan haber alamayacağımı söyledi ve henüz bir haber çıkmadı.”

“Hiçbir teorisi yok mu?”

“Bazı kötü adamlar ondan intikam almayı çalışıyor, diye düşünüyor elbette. John’un hiç düşmanı yoktur.”

“Anlaşamadığı bir hastası yok mudur hiç?”

“Tabii ki her zaman böyle bir ihtimal vardır. Bay Holmes, kontrol etmek için John’un tıbbi kayıt defterlerini aldı.”

Güzel. Öyleyse Bayan Watson’ın kayıtlarda Viola Everseau var mı diye kontrol etme şansı olmayacaktı.

Ona doğru eğildim. “Bayan Watson, *sizce* ne olmuş olabilir?”

Bir an için soğukkanlılığını kaybetti. Ellerini yüzüne doğru kaldırmak zorunda kaldı. “Gerçekten hayal bile edemiyorum.”

Bu sırada hizmetçi çay tepsisiyle içeri girdi. Bayan Watson, görünür bir çaba sarf ederek yürüdü ve çayları doldururken konuyu değiştirdi. “Ailenizle burada, Londra’da mı yaşıyorsunuz, Bayan, eee Everseau?”

“Hayır,” diye cevap verdim. Yalnız yaşadığımı, bir ofiste çalıştığımı, şu an işsiz olduğumu ve Fleet Street’te bir iş bulmayı umduğumu söyledim. Hepsi doğrudu –ama bu hiç önemli değildi; eğer ona bir şirkete eğersiz ata bindiğimi söylemiş olsaydım bile aynı şekilde başını sallardı, çünkü kendi sıkıntısından dolayı hiçbir şey anlayacak durumda değildi.

Tuhaf bir sessizlik içinde çayımızı içtik.

Bir şey söylemiş olmak için oturduğumuz odaya iltifat ettim. “Harika taş baskılar. Oldukça konforlu mobilyaların kültürel do-

kunuşlarla birleşimini beğeniyorum.”

Aslında Bayan Watson’ın kendisini de beğenmiştim, ikinci kez fincana çay koyup servis yaparken daha önce orada hiç bulunmamış gibi kendi salonuna göz gezdirdiyordu.

“Ne kadar güzel bir duvar piyanosu,” diye ekledim. Mürebbiye olduğu için elbette hayatının yarısını piyano klavyesinde geçirmişti, ama yine de sordum, “Çalıyor musunuz?”

Soruyu güçlkle duydu zavalılık. “Ah, evet. Evet şey ben...” Fena halde dolu olan kafası piyanonun üzerine yerleştirilmiş olan papatya demetine kaymıştı. “Bu kadar çok çiçek gerçekten de insanı avutmaya yarıyor,” dedi belli belirsiz bir şekilde. “Biraz da olsa. Bir de yabancılardan olunca. İnsanlar çok nazik davranıyorlar.”

Dediğini başımla onaylarken, kendi kendime *aslında çok da fazla çiçek olmadığı için kırıntılardan bile memnun oluyor*, diye düşündüm. Tabii ki benim getirmiş olduğum buket vardı. Hizmetçinin çiçekleri vazoya aynı benim düzenlediğim şekilde yerleştirdiğini görünce sevindim. Bayan Watson’a tekrar mutlu olması dileğiyle verilen inci çiçeklerinden küçük bir demet vardı, sık rastlanan karanfiller, biraz beyaz gül ve...

Ve köşedeki masanın üzerine atıl bir şekilde duran hayatımda gördüğüm en tuhaf buket vardı.

Doğrulduğumdan ve gözlerimin kocaman açıldığından eminim ama “Ne kadar da tuhaf!” diye mırıldanmaktan fazlasını söylememe engel oldum.

“Ne?” Bayan Watson dikkatimi çeken şeyi görmek için yavaşça döndü. “Ah. Evet, tuhaf değil mi? Gelincikler kırmızı olmalı, ama beyazlar ve mayıs çiçeği beyaz olmalı, ama kırmızı ve yeşillerin ne olduğu hakkında ise hiçbir fikrim yok.”

“Kuşkonmaz!” dedim. Sebze olanı değil elbette, daha sonra ortaya çıkan seyrek gri-yeşil saç gibi yaprakları olan dayanıksız eğrelti otu olanı. “Kuşkonmaz büyüdükten sonra çıkarlar, bilirsiniz.” Ama yılın bu zamanında olmamalı; şimdi yalnızca mızrak şeklindeki saplarının sürgün veriyor olması gerekir.

Bayan Watson gözlerini kırıştırdı. “Aman Tanrım, ne kadar zekisiniz! Bunu nasıl öğrendiniz?”

“Annem botanikçiydi.” Oldukça doğrudu ve İngiltere’deki soylu hanımların yarısının da öyle olduğu söylenebilirdi; çiçekler ve botanik bir kadın hobisi olarak kabul edilirdi.

“Ve alanı kuşkonmazlar mıydı? Kuşkonmazın daha önce bir buketeye dahil edildiğini hiç görmemiştim.”

“Ben de öyle.” Yeşillikler belki tuhaftı ama çiçekler berbattı; onların ifade ettiği şey beni ürpertti. Bunun sesimin tonundan ortaya çıkmamasına özen göstererek sordum, “Bayan Watson, çiçeklerin dili olarak adlandırılan şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Biraz. Hayatımda böyle bir iletişim için çok az fırsat oldu.” Bunu nazikçe, iyi bir ruh haliyle söyledi. “Mayıs çiçeği umudu simgeler, değil mi ve gelincik ise konforu?”

“Fransız gelenğinde evet.” Ama burası İngiltere ve İngiliz halk dilinde, alıç –ve “mayıs çiçeği” dediği şey– pagan Tanrılar ve perilerle ilişkilendirilen uzun bir çalı çeşidi ve güçlü bir şanssızlık sembolüydü. Hiçbir köylü kadın, tomurcuk açmış güzel bir dalını bile iç mekânlarından içeriye asla sokmazdı, çünkü bunu yapmak, felaketi hatta ölümü evin içine taşıyabilirdi.

Bunu söylemedim. Ama şunu söyledim, “Kırmızı gelincik konfor anlamına geliyor, inanıyorum, ama beyaz gelincik uykuyu simgeliyor.”

“Gerçekten mi?” Bunu bir süre düşündü, sonra gülümsedi. “Eh, kesinlikle biraz uyuyabilirim.”

“Ne tuhaf bir buket. Sorabilir miyim, bunu size kim getirdi?”

“Ayy, bilmiyorum. Sanırım bir çocuk kapıya getirdi.”

Çay bardağımı bir kenara koyup, ayağa kalktım, daha yakından bakabilmek için odanın karşısına geçtim. Gelincikler bir sera içinde yetiştirilmiş olmalıydı –yılın bu zamanında kardelen hariç tüm çiçekler seralardan gelirdi; bunda bir fevkaladelik yoktu. Ancak, *kuşkonmazın* serada ekilmiş olması– oldukça tuhaftı. Açıkçası, belki, eğer birisi sebzeye sonsuz bir özlem duyuyorsa... ama ya alıç? Yeryüzünde kim böyle alıç gibi bir işe yaramaz dikenli çalıyı serada başına bela eder, yabancı ot gibi kırdı, her yerde kolayca yetişirken?

Alıcı daha yakından inceledikten sonra, sivri uçlu dallarının, beyaz çiçekleri çoktan solmuş olan narin bir sarmaşık ile sarılı olduğunu gördüm.

Çit sarmaşığı.

Vahşi boru çiçeğinin bir türü olan çit sarmaşığı yaz aylarında kırlarda serçeler kadar yaygındır. Fakat alıç gibi, yılın bu kadar başındayken, içeride yetiştirilmiş olmalıydı. Dahası, onu böylesine sarabilmesi için alıç ile birlikte ekilmiş olmalıydı.

Tarla sarmaşığı? Daha doğru bir şekilde gündüzsefası olarak bilinir. Bu bitki karmaşık, gizli, dolaşık, çapraşık bir şey anlamına gelir.

Ve bu uğursuz buket, bana öyle geliyordu ki oldukça karmaşık bir zihinden gelmişti. Bunu bulmalıydım...

Ama Bayan Watson’a daha ayrıntılı bir şekilde soru sormak için döndüğümde, salonun kapısı açıldı ve hizmetçinin bildirmesini beklemeden, uzun boylu, kusursuz bir şekilde giyinmiş, ama sert ve hiddetli bir beyefendi uzun adımlarla baskın yaparcasına içeri girdi, tavrı da yüzünün keskin hatları gibi şahini andırıyordu: Bay Sherlock Holmes.

ALTINCI BÖLÜM

ÜZÜLEREK SÖYLÜYORUM, KORKU VE HAYRANLIK içerisinde yüksek sesle yutkundum –meşhur ağabeyime karşı davranışlarım her zaman bu iki duygunun etkisinde kalıyor. Bana göre o sert hatları, parlak gri gözleriyle İngiltere’nin en yakışıklısıydı ve eğer koşullar farklı olsaydı... ama anlamsız hayaller için zaman yoktu. Durumumun tüm tehlikelerinin tamamen farkındaydım ve sıvışmak için güçlü bir arzu hissettiğimi itiraf ediyorum. Şans eseri, tuhaf buketi dikkatle incelemek düşüncesiyle duvarın o kadar yakınında durmuş olmam geri adım atma şeklinde göstereceğim bir tepkinin önüne geçmiş oldu. İyi düşünmeden böyle hareket etseydim eminim ağabeyim fark ederdi.

Ama bana bakmadı bile. Uzun boylu, hantal, kargaburunlu kız kardeşi Enola orada gözünün önünde dururken niye bakmadığını anlayana kadar bir süre kalbimin gümbür gümbür attı. Ancak ondan sonra değiştirdiğim görünüşüm nedeniyle bana bakmadığını anladım. Nitekim salonda Bayan Watson’ın yanında çekici saçları ve giysileri olan genç bir kadını görünce, dikkatini başka bir yere vermişti. Böyle bir bayanla aynı yerde bulunmaktan hoşlanmadığı söylenebilirdi.

Ve yüksek sesle içimi çektiysem de bunu duymadı, çünkü aynı zamanda Bayan Watson “Bay Holmes!” diye bağıarak yerinden fırladı. Kollarını ona doğru uzattı. “John’dan bir haber mi var?”

Onun gergin ve hüzünlü yüzüne bakılacak olursa iyi bir haber yoktu. Oğlak derisinden yapılmış eldivenler içindeki elleriyle çırpınmakta olan iki güvercini yakalıyormuş gibi Bayan Watson’ın ellerini kavradı ama konuşmadı. Yalnızca, olduğum tarafa doğru uyarıcı bir bakış fırlatarak dudaklarıyla sus anlamına gelen bir işaret yaptı.

Bayan Watson “Ah! Ne kadar düşüncesizim!” diye tepki verdi, oysa ağabeyimin anlatmak istediği bu değildi, ondan benden kurtulmasını istemişti. Bayan Watson ise beni tanıştırmadığı için kaba davranmış olduğuna işaret ettiğini sanmıştı. Ellerini Holmes’un ellerinden çekerek bana döndü. “Bayan, şey...”

Eğer bir insan kelimenin tam anlamıyla zor şartlar altında ne yapacağını bilemez bir durumdaysa bundan en iyi şekilde faydalanılabilir. Bayan Watson’ı adımları hatırlama zorunluluğundan kurtararak, “Siz gerçekten Bay Holmes musunuz, o büyük dedektif?” diye adeta çılgılık attım. Genç kızlara özgü bir heyecanı taklit ederek, yüzümde bir gülümsemeyle ona doğru ilerledim. Hayır, gülümsemedim, pişmiş kelle gibi sııttım. “Ay, çok heyecanlandım!” diye bağırdım, sesim normal seviyesinin tam bir oktav üzerindeydi. Ağabeyim beni tanıyacak diye korkudan titriyor olmama rağmen eldivenli ellerinden birini iki avcumun içine aldım. “Ay, halam ünlü Bay Sherlock Holmes ile tanıştığımı duyunca ne kadar şaşıracak!”

Coşkum arzu ettiğim etkiyi yaratmıştı: Sherlock’un üzerine bir lağım faresi tırmanmış olsa onun için daha az itici olabilirdi. Yüzüme bakmaya dayanamıyordu, kafasını çevirerek donuk bir sesle, “Bayan, şey...” dedi.

“Everseau. Bayan Viola Everseau,” diye mırıldandım.

“Bayan Everseau, lütfen bize biraz izin verir misiniz?”

“*Elbette*. Kesinlikle. Siz ve Bayan Watson’ın biliyorum, görüşmeniz gereken çok önemli konular var. Sizinle tanışmak benim için bir şeref, çok mutlu oldum.” Elinde paltom, bana yol göstermek için odada beliren sadık hizmetçi Rose’u takip ederken anlamsız sözler sarf etmeye devam ettim.

Watson rezidansının ön kapısının arkamdan kapandığını duyduğumda bile, bu kaçışıma hâlâ inanamıyordum. Taş basamaklardan aşağıya inerken her an Sherlock’un, “Bekle bir dakika! Enola! Enola! Polis, peruklu kızı durdurun!” diye bağırışını duymayı bekledim.

Bunun yerine Bayan Watson’la konuştuğunu duydum: “Kor-karım pek iç açıcı haberlerim yok.” Alçak sesle ve cansız bir şekilde söylenmiş olsa da bu sözleri hafifçe açık olan salon penceresinden oldukça net bir şekilde duymuştum. “Ancak bir şey buldum. Watson’ın doktor çantasını buldum.”

Kaldırımda olduğum yerde durdum. Oh, aman Tanrım, gide-mezdim; ağabeyimin sesinin tınısı, iğneleri ve raptiyeleri çeken bir mıkknatis etkisi yarattı üzerimde. Daha fazlasını öğrenmeliydim ama ya dinlerken yakalanırsam?

Ceplerimde bir şey arıyormuş gibi yaparak caddeyi baştan aşağı süzdüm. Süt dağıtan bir sütçü ve bir iki fayton haricinde oldukça sessizdi. Londra bu anlamda çok gariptir; gecekondlu mahalleleri açık kapılarının önünde durup birbirleriyle bağrışarak konuşan kadınlarla, çamurun içerisinde zıvanadan çıkmış gibi koşturan çocuklarla, dilenciler, satıcılar, sarhoşlar ve aylak gezenlerle doludur ama daha iyi konutların olduğu sokaklar neredeyse bomboştur. Öyle semtlerde, temiz basamaklar, tek bir kırık camı olmayan kapılara çıkar, oradaki

pencerelerde sardunya ekili saksılar, kafeste kanarya, küçük mütevazı bir “Kiralık Oda” yazısı, dantel perdeler görürsünüz.

Ama dantel perdelerin arkasından birinin birisini gözetleyip gözetlemediğini söyleyemezsiniz.

Holmes konuşmaya devam ediyordu. “Çantayı kulüpte buldum, birisi onu kanepenin arkasında gözlerden uzak bir köşeye saklamış. Bugüne kadar fark edilmeden orada kalmış.”

“Ama... John çantasını bırakmazdı...” Bayan Watson’ın sesi gözyaşlarıyla mücadele ettiğini ele veriyordu.

“Aynen öyle.” Ağabeyimin sesinden de duygularını bastırdığı anlaşılıyordu. Kullandığı kelimelerde kontrol altına aldığı ıstırabı hissedince kalbim şişti.

“Değil Watson, hiçbir doktor gönül rızasıyla siyah çantasından ayrılmaz.”

Kendi duygularımın etkisiyle, istemsiz bir şekilde mızırdayarak ya da aynı derecede, aptalca bir ses çıkararak kendimi ele vermek üzere olduğumu fark ettim. *Enola, seni aptal şey, kendi kendimi azarladım, uzaklaş!*

İlerledim, ancak yalnızca birkaç adım, Holmes ya da Bayan Watson dışarıya bakacak olurlarsa beni göremeyecekleri bir yere kadar. Evin köşesi ve salonla aynı hizada durdum. Nefesimin ve kalbimin çarpmasının normale dönmesini beklerken bir yandan eldivenlerimle oynuyordum.

Ağabeyimin söylediklerini hâlâ duyabiliyordum. “Bu yüzden, artık kaza olasılığını dışlayabileceğimizi düşünüyorum. Watson kasıtlı olarak tuzağa düşürüldü ya da bilinmeyen bir kişi veya ajanlar tarafından kaçırıldı.”

Bayan Watson’ın yumuşak sesiyle verdiği cevabı duyamadım.

“Emin değilim ama ameliyatlar diri kesimle aynı şeymiş gibi bağıırıp çağırın tıp karşıtı unsurlar histeriktir ve böyle örgütlü bir şekilde karar alıp hayata geçiremezler gibi geliyor bana. Yine de düşük ihtimal olmasına rağmen imkânsız değil tabii, bütün diğer varsayımlar gibi. Belki de Watson’ın askerlik günlerinden bir düşmanıdır. Bu olasılığı da araştırıyorum ama içgüdülerim bana aksini söylüyor. Hepsinden çok, yeraltı dünyasındaki suç örgütlerinden şüphelenmeye devam ediyorum, ancak şu ana kadar muhbirlerim bana hiçbir şey söyleyemediler. Watson kulüpte bilardo oynuyordu ve sonra bir anda adeta yer yarıldı ve...”

Parke taşlarını atların toynaklarıyla adeta döven bir dağıtım faytonu geçti. Sürücü bana baktı, muhtemelen neden orada durduğumu merak ediyordu. Londra’da, yanında refakatçi olmayan bir kadın burnunu silmek için bile bir an dursa, sokak kadını damgası yeme tehlikesi vardır.

Gürültü geçince Sherlock’un “Benim anlayamadığım bu sessizlik, bu ara,” dediğini duydum. “Watson kaçırıldıysa, neden fidye talebi yok? Bir düşmanı tarafından götürüldüyse, neden intikam amacıyla gönderilen kötü niyetli bir mesaj yok? Şimdiye kadar bu zalimden bir haber almalıydık. Aklına gelen bir şey var mı? Sıra dışı olan herhangi bir şey?”

Bayan Watson’un cevap kısıydı.

“Çiçekler mi?” dedi Holmes, sabırsızlıkla. “Ama böyle toplumsal jestler kesinlikle beklenen şeylerdir. Hayır, eğer polisi dahil etmek istiyorsak, siyah bir çantadan ve sıradan bir buketten daha fazlasına ihtiyacımız var. Düşün lütfen. Hiçbir şey yok mu?”

Bayan Watson kırılgan bir ses tonuyla bir şey söyledi.

“Bu doğru, cinayete kurban gitmemiş olması için mantıklı hiçbir neden yok.” Ağabeyimin sesinden artık kırılma noktasına geldiği anlaşılıyordu. “Ve eğer durum buysa bir haber çıkmaması normaldir. Evet, bunu ben de düşündüm. Yine de umutsuzluğa kapılmak istemiyorum. Umudu kaybetmemeli! Ve...” sesi hiddetlenerek devam etti, “Bu mesele sonuçlanana kadar bana dinlenme yok.”

Uzun bir süre sessizlik oldu. Bu arada, bir başka araç, bu sefer kapalı atlı bir araba, geçti. Sürücü ve yolcular bana soran gözlerle baktılar. Kendimi hedef tahtası gibi hissettim.

Sonunda ağabeyim tekrar konuştu. “Sebat etmeliyiz; aksini yapamayız. Bana yardımı olacak hiçbir şey gelmiyor mu aklına?”

Sessizlik.

“Ziyaretçilerin oldu mu? Biraz önce giden şu aşırı duygusal genç kadından başka? Bu arada, o kimdi?”

Aman Tanrım. Sinirlerim daha fazlasına dayanamazdı; orayı terk ettim ve *Bayanların Ahlaki Refakatçisi* kitabında önerilen şekilde sokaktan aşağı doğru yürüdüm, “Kendine hakim ve sessizce, çok fazla geri kalmadan ama çok seri adımlarla da değil, sanki ne yaptığını biliyormuş gibi görünerek...” Ancak köşeyi döndükten sonra nefesimi bıraktım.

Şimdiye kadar Sherlock’un şüpheliler listesine eklenip eklenmediğini merak ettim.

Umarım eklenmemişimdir. “Aşırı duygusal genç kadın” ile ilgilenmesini istemiyordum. Dahası, Watson’a ne olduğunu anlamaya çalışırken zamanını boşa harcamamalıydı...

Ama zamanını boşa harcıyordu. Bunu mağazalar ve işyerlerinin olduğu işlek caddedeki kalabalığın içine girdiğimde fark ettim. (“Mağaza vitrinlerinin önünde dolanıp durmaktan kaçın; güzel kı-

yafetlerin en çekici görüntülerinden bile kararlı bir şekilde vazgeç. Adamları fark etsen bile, onlara bakmadan geç...”) Ağabeyim birçok karmaşıklığı çözmekte zeki olsa da kadınların dünyasını göz ardı ederek hata yapmaya devam ediyordu. Bu olayda, çiçekler yoluyla iletilen mesajları göz ardı etmişti.

Bana öyle geliyordu ki, intikam amaçlı nefret dolu mesaj, alıç, haşhaş, gündüzsefası ve yeşilin en tuhafı, kuşkonmaz formunda gelmişti.

Kuşkonmazı hiç anlayamamıştım. Yine de tuhaf buketin yeraldı dünyasından ya da Watson’ın orduda tanıdığı herhangi bir kimseden gelmediğinden emindim. Hayır, sanırım, bu örgütlerin her ikisinde de uzun süre bulunamayacak birinden geldi, onlar için de çok tuhaf olan birinden. Oldukça yaratıcı bir şekilde aşağılık ve kindar olan garip, çılgın çeşitliliğe sahip ilginç bir “bahçe”den zevk alan birinden. Ve alıç bitkisini serada yetiştirecek kadar botanik kötülük peşinde olan bir kadın ya da erkekten.

YEDİNCİ BÖLÜM

ANCAK BU İLGİNÇ KİŞİYİ NASIL BULURUM?

Uygulamaya koyabileceğim üç plan geldi aklıma. Bunlardan bir tanesi (seraları tespit etmek ve incelemek) çok uzun sürecekti, diğeri ise daha çok umut vaat ediyordu. Oturup yazı yazabileceğim bir yer bularak bu plan doğrultusunda hemen harekete geçtim.

Hava güzel olduğu için Batı Londra'nın su içilebilecek yeni çeşmelerinden birinin yanında bir bank seçtim. Çeşme, savaş anıtları kadar büyüktü ve kanatlı figürlerle donatılmıştı. Yarısına kadar olan bölümüne hanımefendiler ve beyefendilerin serinlemesi için yunus şeklinde fıskiyesi olan ve sanıyorum deniztarağı kabuğuna benzemesi planlanmış bir havuz yapılmıştı ancak daha çok bir ağaçtan çıkan pörtle mantarını andırıyordu. Alt kısmında atlar için benzer şekilde süslü bir yalak yapılmıştı ve daha da altta, kaldırıma yakın, köpeklerin ve sanırım, kedi, fare ve sokak çocuklarının kullanımı için daha küçük bir oluk. Söylediğim gibi, yüce gönüllülükle yapılmış bu hijyenik anıtın keyfini çıkaran birçok canlı türünü bir arada seyredebileceğim bir yere oturarak cebimden kâğıt ve kalem çıkardım ve bütün Londra gazetelerinin özel

ilan sütunlarına vermek üzere bir metin yazdım. Birkaç denemeden sonra, onu en sade haline getirdim:

“Alıç, gündüzsefası, kuşkonmaz ve haşhaş. Hangisini istiyorsunuz? Bu ilanı yanıtlayın. M.M.W.”

Bu harfler Mary Morstan Watson’ı simgeliyordu, sanki bu ilan onun tarafından verilmiş gibi olacaktı.

Yaptığımdan hoşnut olarak, Londra’nın çok sayıdaki yayın organı için bunu çok sayıda kâğıda yazdım. Sonra, atların çektiği bir tramvaya atlayarak (ki, modern bir kentli kadın olarak, bunu atları durdurmadan yapmayı öğrenmiştim), paramı ödedim ve nihayetinde Fleet Street’e varan bir yolculukla şereflelendirildim.

Birçok kez çeşitli haber yayın organının Fleet Street’teki ofisini ziyaret etmiştim ve çeşitli erkek memurlar tarafından kibar ama kayıtsız bir şekilde bekletilmiştim. Bu defa, her nasılsa, her zaman olduklarından daha kibar olmalarının yanı sıra, kayıtsız olmaktan çok uzak görünüyorlardı. Görünüşümün dışındaki diğer kaygılarımla meşgulken, ilk başta bu değişikliğe neyin neden olduğunu anlamadım.

Tanrı aşkına! Kafamda kocaman bir peruk olduğunu ve hanımefendi gibi bir şeyler giydiğimi hatırladığımda kendi kendime hiddetlendim. *Amma da aptallar.*

Tüm ilanları teslim edip parasını ödediğimde, hava kararmaya başlamıştı ve çok yorgundum. Ama henüz dinlenemezdim, çünkü tuhaf buketin göndericisini bulmak için diğer planımı hemen uygulamaya koymam gerekiyordu. İnsan, tek bir zafer anı için bir serada alıç yetiştiremezdi, değil ki gündüzsefası ile birleşik olanı. Bu kadar kin dolu bir insan, inanıyorum ki nefret mesajlarını çiçek biçiminde göndermeye devam edecekti. Ve bir sonraki sefer geldiğinde, gözlemleyebileceğim ve müdahale edebileceğim bir durumda olmayı istiyordum.

Bu yüzden, olay yerine geri dönmem gerekiyordu. Gece olması çok daha iyiydi; Bayan Watson'ın, yaşadığı sokağa tekrar geldiğimi görebilme ihtimalini azalttığı için karanlık benim avantajımdı. Daha da iyi gizlenmek için fayton çağırdım.

Arabacının doğrudan hedefimin önüne çekmesini ve beklemesini istedim, böylece fayton –büyük bir dört tekerlekli– benimle, Dr. John Watson'ın evi arasında duruyordu. Penceresinde “Kiralık Oda” levhası bulunan ev ise, bildiğiniz gibi, Watsonların evinin tam karşısındaydı.

Kapı tokmağına uzandığımda içimden kaderime ve talihime yalvarıyordum: Lütfen, kiralık odanın o yöne bakan bir penceresi olsun. Vardı.

Mükemmel.

Mükemmel derken, sadece bu yönüyle. Yoksa diğer bütün yönleriyle korkunçtu; oldukça dar ve tahta kadar sert bir yatağı ve bir o kadar dar görüşlü, zalim bakışlı, çok yüksek haftalık kira isteyen anlayışsız bir ev sahibesi vardı. Tevekkeli değil cadalozun odası şu ana kadar boş kalmıştı. Onunla kira ve şartlar konusunda pazarlık ettim, ama sadece görünüm uğruna; gerçek şu ki, odayı ne pahasına olursa olsun tutacaktım ve parayı teslim edip birkaç dakika içerisinde oda anahtarımı teslim aldım.

Biliyorsunuz, ertesi sabah yerimde olmam gerekiyordu. Uzakta geçirdiğim yarım gün boyunca Watsonların kapısına ikinci bir şüpheli buket gelmiş olabilirdi bile –ne kadar tahrik edici bir düşünce. Ama öyle olsa dahi kötü niyetli göndericinin sonradan bir başkasını daha göndereceğinden hiç şüphem yoktu ve geldiğinde onu kaçırmamalıyım.

Bu yüzden arabacıdan beni Aldersgate'e götürmesini istedim, orada indim ve tren garının bir kapısından girip diğer kapısından

çıktıktan sonra başka bir faytona bindim. Bu tür tedbirler benim yaşamımın bir parçası haline gelmişti; arabacıların sorgulanabileceğini ve bir kaçak olduğumu asla unutmamalıydım, dünyanın en büyük dedektifi benimle kişisel olarak ilgileniyordu.

Diğer arabaya bindim, sonra beni çok az arabanın gittiği yer olan bir East End Sokağı'na götürmesini istedim; yani, yaşadığım yere. İhtiyacım olan gerekli şeyleri toplarken arabacıyı beklettim, bu arada oldukça kederli ve şüphe içinde olan Bayan Tupper'a açıklama yapmaya çalışıyordum. "Birkaç günlüğüne teyzemi ziyaret edeceğim."

"Ne?" İşitme aletini kulağına yaklaştırdı.

"Teyzemi ziyaret edeceğim."

"Ha?" Sulu, yaşlı gözleri sonuna kadar açık, hâlâ anlayamamıştı, yine de daha yakınımaya gelmeye cesaret edemiyordu. Odanın kapısında durup, genç güzel bir bayanın giysilerini bavula atışını seyrederken, daha geçen ay korkuluğu andıran kızın odada zorlukla kımıldadığını bildiğinden, eminim ki delirmiş olduğumu ve kamu için tehdit oluşturma ihtimalime karşı polise haber vermesinin gerekip gerekmediğini düşünüyordu. "Nereye gidiyorsun? Gecenin bu saatinde?"

Kulaklığına doğru "Gidiyorum! Ziyaret! Teyze!" diye bağırdım. İki elimde birer el çantasıyla yanından geçip kapıdan dışarı çıktım.

Ertesi sabah –pazar– olduğunda günü güzel hanımefendi kılığında karşılayabilmek için doğum lekesi yapmak, ruj, pudra ve buna benzer şeyleri sürmekle uğraşıyordum; bu yeni kılık ciddi bir sıkıntıydı; Londra'da kiliseye gitmeye hazırlanan diğer tüm kadınların daha az mücadele verdiğinden emindim. Ama en azından

peruğuma yeniden şekil verilmesi gerekmiyordu henüz; karyola demirinin üzerinde –bu beni pişiren ağır şeyi son ana kadar takmak istemediğimden– şapka da olması gerektiği gibi üzerine tokaıyla tutturulmuş olarak hazır halde bekliyordu. Peruksuz görülmemek için, iğrenç ev sahibim üst kata kahvaltımı getirdiğinde, tepsisiyle kapımın dışına bırakmasını istedim. Bu arada, kum saati gibi bir görünüş için korsemi takmış, oldukça alımlı, kabarık ve pili Paris yeşili gündüz elbisemi giymiş olarak elimde opera dürbünü ile pencere kenarına oturdum ve dantel perdenin arkasından gizlice tüm sokağı ve özellikle Watsonların ikametgâhını izledim.

Gizlenme konusuna gelince, sadece benim alelacele geliş şeklim bunu gerekli hale getirmişti. Birkaç gün sonra, Bayan Watson'ın beni görüp görmemesi önemli değildi; gerçekten de ona yaklaşabilir ve kalacak yeni bir yer arayışındayken kendisini son ziyaretim sırasında “Kiralık Oda” tabelasını görmüş olmamın ne büyük bir şans olduğunu söyleyebilir ve devam edebilirdim; Dr. Watson hakkında bir haber var mıydı acaba?

Öte yandan, bu nöbetin birkaç günden daha uzun sürmeyeceğini umuyordum, çünkü ilk birkaç saat bile çok sıkıcıydı. “Güzel” sokaklar çok sessizdi.

Pazar günleri çalışma ruhsatı olan, temizlik imandan gelir derecesinde temizlenmiş ve parıldayan kabinleriyle bir alay atlı araba, Bayan Watson da dahil olmak üzere, çeşitli komşuları kilise-deki ibadetten getirdi.

Bayan Watson'ın faytonun atını okşamak için birkaç saniye durduğunu fark ettim; bir kadından nadiren beklenebilecek bir davranış, özellikle de üzerine iftira atılma riskinin en fazla olduğu pazar gününde. Watson'ın alımlı karısını hayranlık ve acımayla karışık takdir ettim; şimdiden yas tutuyormuş gibi siyahlar giymişti.

Kiliseden dönenlerin hepsi evlerine girdikten sonra, bir saat kadar hiçbir şey olmadı.

Sonra, şalına bürünmüş iki büklüm yaşlı bir kadın sepetindeki menekşelerini satarak kapıdan kapıya sekerek dolaştı.

Takip eden yarım saat boyunca tek olan buydu.

Bir su arabası hızla geçti, kuyruğunu kibarca kaldırmış atı seyretmek, yol boyunca pisliklerini bıraktığını fark edinceye kadar çok zevkliydi. Su arabasının amacının, kendisine saygısı olan bir sümüklü böceğin bile içerisinde dolaşmayacağı bir pislikle kaplı Londra sokaklarını temizlemek olması ironik bir durumdu. Şehirde çok fazla at olduğu ve bunların her birinin günde yaklaşık 20 kilo civarında dışkı ürettiyor olması nedeniyle temizleme işine pazar günü bile ara vermenin mümkün olmadığını söylemişti annem bana bir keresinde...

Anneni düşünme.

Dikkatimi dağıtmak için elbisemin önünün tam ortasında duran şık, opal broşu çekiştirdim, böylelikle korsemın balinasına soktuğum narin hançerimi kaydırarak, koynumdaki kılıfına geri soktum, opal broş aslında onun sapının topuzuydu. Hançeri sapından tutmak kendimi güvende hissettirdi. Arkamdan yaklaşan bir saldırgana karşı bir kez kullanmıştım onu. Bir keresinde başka tür bir saldırgan bana karşı bıçak kullanmıştı ama korsem yaralanmamın önüne geçmişti. Böylelikle korselerin değeri konusunda ikna olup kendime bir sürü özel korse yaptırmıştım. Özel yaptırmıştım çünkü metal fitilleri belimi ya da koltukaltlarımı kesmesin, göğüs kısmımı geniş, belimi dar gösterip beni bu sopa gibi görünümünden kurtarsın ve bir yandan da beni Karındeşen Jack gibilerinden korusun istiyordum. Ayrıca bu korselerin içinde acil

durum malzemeleri ve İngiltere Merkez Bankası banknotlarından oluşan küçük bir servet taşıyordum; annemin sayesinde.

Anneni düşünme!

Hançerimi, elbisemin önündeki düğmelerin arasından süratle kaydırarak, koynumdaki kılıfına geri sokarken, kafamda korsenin içinde taşıdığım diğer eşyaların envanterini yapmaya karar verdim: Bandaj, makas, iyot, yedek çorap, iğne ve iplik...

Sokaktan, üzerinde en yeni mavi pelerini ve bonesiyle bir dadı geçti; bir eliyle güneş koruyuculu bebek arabasını itiyor, diğeriyle dantelli pembe elbiseli ve beyaz önlüklü bir bebek taşıyordu.

Esnedim.

Başörtüsü, ilave saç, kelebek gözlük, büyütme mercekli opera dürbünü, kokulu-tuzlar, şekerlemeler, bisküviler...

Sokağın uzak köşesinden, neredeyse kendisinden daha büyük bir demet çiçek taşıyan küçük, pejmürde kılıklı bir çocuk görüldü.

Envanter ve can sıkıntısını bir anda unutup, opera dürbünümü aldım ve buketin içindeki çiçekleri tespit etmeye çalıştım. Ama çocuk, baş belası cahil bacaksız, öyle yapmazsa onu ısırırımış gibi buketi kolunun altında taşıyordu ve başı öne eğikti. Çiçekleri neredeyse hiç göremiyordum ve o an için, çocuğun kirli ekose kıyafetini ve aptal yüzünü ezberlemekle yetinmek durumunda kaldım. Her evin önünde durup ağzı açık, evin numarasına bakıyordu.

Watsonların evini aramıyor olması da mümkündü. Öyle ise beni hiç ilgilendirmezdi.

Kalbim bu düşünceye isyan etti. *Saçma. Onların evini arıyor olmalıydı...*

Onların evini arıyordu.

Kapının numarasını enine boyuna inceledikten sonra, Watsonların evinin basamaklarına yöneldi.

Ancak o zaman, bana sırtını döndüğünde, buketteki çiçekleri net bir şekilde görmem mümkün oldu.

Sarı Salkım.

Çan çiçeği.

Yine gündüzsefası.

Yine bir tutam kuşkonmaz filizi.

Porsuk ağacından ince dallar.

Vay anasını.

Opera gözlüklerini bırakıp fırladım, peruğumu (şapkayı filan) başıma geçiriverdim, mantomu kaptım ve geçici konutumun merdivenlerinden aşağı koştum. Teslimatını tamamlar tamamlamaz o çocuğu yakalamaya niyetliydim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARISALKIM, ÇOK GÜZEL BİR ÇİÇEK OLSA DA BİLİRSİNİZ, dallarından aşağı sarkarken “ağlıyor” gibidir.

Oldum olası, perilerle, kötü şans ve ölümle ilişkilendirilen mavi çan çiçeği, “kedere bürünme” anlamına gelir.

Porsuk ağacı ise bir mezarlık ağacıdır, ölümü simgeler.

Dolayısıyla gündüzsefası ve kuşkonmaz yaprakları olmasa bile, şundan hiç tereddüt etmeyecektim: Bu çiçekler, diğer tuhaf buketle aynı kindar kaynaktan geliyordu. Peki, bu kötü niyetli kişi, Dr. Watson’ın ortadan kaybolmasından sorumlu olan kişi olamaz mıydı?

Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde alt kata indim, ön kapıdan caddeye çıktım ancak maalesef, Watsonların konutuna yaklaşıırken o kadar yavaş olan balık ağızlı şaşkın oğlanı oldukça süratli bir şekilde yola koyulmuş ve karşı köşede gözden kaybolmak üzereyken gördüm.

Hayır. Hayır, o benden kaçamazdı. Eteğimin önünü iki elimle kaldırıp, peşinden koştum.

Uzun bacaklara sahiptim ve koşmaya bayılırdım –genellikle koşan ve tırmanan iki ayaklı bir yaratık gibi davrandığımdan ailem için her zaman utanç kaynağı olmuştum– ama bu uğursuz etek,

dizlerime doğru yukarı çeksem de beni yavaşlatıyor ve ellerimle onu tuttuğum için de kollarımla hızımı gerektiği gibi artıramıyordum. Vücudumun diğer kısımları bunu telafi etmeye çalıştıkça kafam sallanıyor ve ben bir yandan diğerine yalpalıyordum. Emimin bu halimle muazzam bir telaş içinde olan uzun boylu, Paris yeşili bir kaza benziyordum.

İnsanlar bana şok içinde bakıyordu. Şaşkınlıktan açılan ağzını ipek eldivenli elleriyle kapatan, tuzdan yapılmış sütun görünümlü bir hanımefendinin yanından hızla geçtiğimi hatırlıyorum. Beylere gelince, bacaklarımın görüntüsüyle onları nasıl etkilediğimi anlatamam bile, çünkü gece elbisesi giymiş bir hanımefendi göğsünü ne kadar sergilese de eteğin altından ayak bileğini bir karış bile göstermez –ama neye benzediğim ya da herkesin ne düşündüğü umurumda bile değildi çünkü hızla koşarak köşeyi döndüğümde bacaksızın biraz ileride hoplayıp zıpladığını gördüm.

“Ufaklık!” diye seslendim.

Yeterince hoş bir şekilde seslenmişim ve dönüp duracağını, güzel bir konuşma yapacağımızı ve ona birkaç kuruş para vereceğimi düşünüyordum oysa çocuk omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı, aptal bakan gözleri büyüdü ve tazıdan kaçan bir tavşan gibi fırladı.

Aptal küçük salak, neden korkmuştu ki?

“Ufaklık! Kuş beyinli, bekle! Buraya gel!” Uzun adımlarla, hızlı bir şekilde yürümeye devam ederek peşinden gittim. Kenar mahalle çocuğu, ne olacak! Aradaki mesafeyi epeyce kapattım. Covent Garden tarafına dönüp trafiği yoğun caddeye doğru fırlamasa onu yakalamam an meselesiydi. Kaldırımından gitmek yerine, yola inip patates vagonlarının, at arabalarının ve fayton kabinlerinin arasına daldı ve neredeyse fayton atlarının toynaklarının altında

hızla gitmeye başladı; burada doğmuş ve bu şehirde büyümüş biri olarak araçların arasına dalmaya alışkın olmayan bir köylü kızına karşı büyük bir avantaj sağlamıştı! Tamamen gözden kaybolana kadar bana harika bir takip yaşattı.

Onu en son gördüğüm köşede durduğumda, suratım al al olmuş, nefes nefese kalmıştım. Bir elimle eteğimi çekiştirirken, diğeri ile başımdan neredeyse düşmek üzere olan peruğumu düzelttim –baş belası şey, ne kadar rahatsızlık verici olursa olsun, öncelikle onu düzeltmeli ve saç tokaları ile sağlama almalıydım– nefes nefese, aklıma gelen tüm kötü sözleri sarf ederek, etrafıma baktım. Hangi tarafa gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Neredeyse pes etmek üzereydim. Aslında ettim de. Tükenmiş ve yenilmiş bir şekilde içimi çektim ve sonunda ayak bileklerimi düzgünce örtmek için eteğimi –henüz at pisliğine bulaşmamıştı– serbest bıraktım. Sonra, boy göstermek için süslenip püslenmiş olan Pazar gezginlerinin bakışlarını göz ardı ederek, iki elimi kayan peruğumu düzeltmek üzere kafama götürdüm. Peruğu kaldırdım...

“Yapma!” diye tiz bir çığlık duydum.

İrkilerek, bu dehşete kapılmış yalvarışın kaynağını aradım ve peşinde koştuğum sokak çocuğunun ta kendisi olduğunu gördüm. Gözleri kocaman açılmış, saklandığı, köşedeki deponun kapalı kapısının yanına kuru eşyaların sergilenmesi için konmuş olan sandıkların birinin içinden bana bakıyordu. Orada durarak, bilmeden kaçışını engellemiştim, ama ses çıkarmasa onu hiç görmeyebilirdim.

“Hayır, lütfen yapma!” diye bağırdı.

Ellerim peruğumun her iki yanında, şaşkın bir şekilde hareket-siz kalmıştım. “Ne yapmayayım?” deyiverdim. Bu kadar korktuğu şeyin ne olduğunu anlayamamıştım.

Avazı çıktığı kadar bağırdı, “Sakin saçını çıkarma! Sakin burununu da çıkarma!”

“Oh” dedim, sanki her şeyi açıklamış gibi başımı yavaşça ve bilgece sallayarak. Açıkçası, çocuk biraz yarı akıllıydı ve ihtiyatla yaklaşılması gerekiyordu. Köşeye kısıtılmış bir hayvanla karşılaşmış gibi, ani hareketler yapmamaya özen göstererek, peruğumu olduğu haliyle başımın üzerine öylece bıraktım. “Pekâlâ,” dedim sakın, rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Sorun yok, para vermemi ister misin?” Elimi cebime sokarak, bir avuç bozuk para çıkardım.

Tahmin ettiğim gibi paranın şıkırtısını duyup metalinin parlaklığını görünce çocuk sakinleşmiş gibi göründü ya da en azından kaygısının odağı değişmiş oldu.

“Seninle sadece bir dakika konuşmak istiyorum. Çıkar mısın?” dedim.

“Hayır!”

“Tamam, o zaman ben geleyim, eğer sakıncası yoksa.” İçinde saklandığı sandığın önünde kaldırıma oturmak için kendimi öylece yere bıraktım. Bence bana bunu yaptıran yalnızca yorgunluk değildi –evet, gerçekten de koşmaktan canım çıkmıştı– durumun saçmalığını dayanılmaz bulmuştum. Etrafımda durup olup biteni seyreden insanların korku içinde soluk almalarını duydum ve sanki benim sıra dışı davranışlarım bir şekilde onlara da bulaşabilirmiş gibi uzaklaştıklarını hissettim. Henüz iki yıl önce, Kraliçe’nin taç giymesinin elliinci yılı kutlamalarında bir kadın botlarının üzerine birer parça çam dalı takmak için Kristal Saray’daki yaya yollarında birine oturmuştu ve çok geçmeden akıl hastanesine kapatıldı.

Kocasından. Bir kadının, roman okuması, ruhani toplantılara katılması, tartışması, itaatsizlik etmesi ve benzeri delice

davranışlarından dolayı akıl hastanesine konulması olağandışı değildi. Eğer varlığı bir sıkıntı haline gelirse birinin karısının “ceset hırsızları” tarafından siyah bir faytona konup götürülmesi saygı duyulan bir yöntem olup, boşanmak bir skandaldı.

Kocamın olmaması planladığım en iyi şeydi, diye düşündüm gülümseyerek ve “deli gibi koştuktan” ötürü hâlâ hızlı hızlı solurken. Avımla diz dize otururken sanki evcilik oynayan iki çocukmuşuz gibi, “Nasılsın? Seninle tanıştığıma çok memnun oldum,” dedim pis ve yabani küçük çocuğa. Bir bonbon seçiyormuş gibi, parmaklarımın arasına koyduğum metal bir parayı kaldırdım. “Biraz önce Watsonların evine çok güzel bir buket götürüşünü seyretmeden edemedim.”

Çocuk “Ben Watson diye birini tanımıyorum,” diye uyanık bir karşılık verdi ancak bakışları paraya sabitlenmişti.

“O zaman hangi ev olduğunu nasıl bildin?”

“Adam bana numarasını söyledi.”

“Hangi adam?”

“Burnunu çıkaran adam işte.”

Beynim de bacaklarım gibi yorgun hissetmeye başladı, ama burun konusunu şimdilik bir kenara bırakarak başımı bir kez daha yavaşça ve akıllıca salladım. “Peki, bu adamla nasıl tanıştın?”

“Beni yanına çağırdı.” Oğlan, herhangi bir kişinin sokaktaki bir çocuğa yaptırmak istediği bir şey olduğunda –bu bir paket taşımak, mesaj göndermek, bir atı dizginlerinden tutmak ya da herhangi bir basit hizmet için kullanmak olabilirdi– çocuğu yanına çağırmak için yaptığı el işaretini gösterdi.

“Bir gezinti arabasında mıydı yoksa iki tekerlekli ufak bir arabada mı?” diye sordum.

“Yok hayır! Kocaman parlak bir arabadaydı, atları vardı.”

Ona iki tekerlekli arabanın da atlı bir araç olduğunu söyleyeydim ama vazgeçtim ve yalnızca “Bir fayton mu? Bir kupa arabası mı?” diye sordum.

“Ben kupa filan bilmem. Güzel bir siyah arabaydı, tekerleklerinin sarı parmakları vardı.”

Londra’daki araçların yarısına uyan bir tarif. Tekrar denedim. “Üzerinde arma gördün mü?”

“Arma nedir bilmem ama üzerinde palto vardı tabii. Kolları olan bir palto. Hatta bir kolunu uzatıp bana çiçek demetini verdi, diğeriyle para.”

Benden korkusu azalırken daha geveze hale geliyordu delikanlı, bu iyi bir şeydi zira bodur kalmış vücuduna oranla kafası çok büyük ama zekâsı çok küçük olan bu çocuğu sorgulamakta zorlanıyordum. “Hımm, bu adam neye benziyordu?”

“Neye mi? Kodamanlar neye benzer? Uzun yüzlü, keçisakallı ve silindir şapkalı olurlar. Sadece bu, burnunu çıkardı.”

Yine aynı şey.

“Burnunu mu çıkardı?” ses tonumdaki kuşkuyu belli etmemeye gayret ettim.

Görünüşe göre başarılı oldum ya da o an yaşadığı korku nedeniyle çocuk durmadan konuşur oldu. Heyecanla anlatırken, “Kapıya çarptı burnunu, başını dışarı uzatıp bana çiçekleri verirken. Burnu kucağına düştü. Beni daha çok hangisi korkuttu bilmiyorum, orada duran burnu mu yoksa burnunu alıp bana küfrederken onu bana doğru sallayıp çiçekleri doğru yere götürmemi yoksa peşimden gelip bana da aynısını yapacağını, üstelik gözlerimi de oyacağını söylemesi mi.”

“Hımm, hiç kan gördün mü?”

“Hayır!” Çocuk titremeye başladı. “Yüzü balmumundan yapılmış gibiydi.”

“Burnunun olması gereken yerde ne vardı?”

“Hiçbir şey! Demek istediğim, sadece delikler, bir iskelet gibi.” Çocuk titredi.

“Delikler mi?”

Ama çocuk bir titreme nöbetine girmişti. “Lütfen, saçını çıkar-
ma ya da kulaklarını ya da başka bir şeyini!”

“Aman Tanrım, niye böyle bir şey yapayım? Adam burnunu tekrar taktı mı?”

“Bilmiyorum! Kaçtım ben! Onun dediği gibi çiçekleri aldım, sonra da sen benim peşime düştün!” Sokak çocuğu hıçkırmaya başladı, genç bir sokak kabadayısı değildi artık, ruhunda hissettiği bir ıstırapla hıçkırıyordu. Belli ki bu garip karşılaşması onu oldukça allak bullak etmişti. “Peki, sen beni neden takip ettin?” diye sordu.

“Boş ver.” Ayaklarımın üzerine yükseldim (yanımdan geçen her soylunun bana uzun uzun bakıp benden uzak durduğunun farkında olarak) ve onu bu denli üzdüğüm için çocuğa bir peni yerine bir altı peni verdim. Açıkçası ondan daha fazla öğrenebileceğim anlamlı bir şey yoktu.

Anlamlı? Öğrendiklerimin hangisi anlamlıydı ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

EN GÖZE ÇARPMAYACAK YOLLARDAN GEÇEREK GEÇİCİ konutuma döndüm hemen ve sıcak su istemek için zili çaldım. Yıkayıp, temiz bir elbise giydim, kirlenmiş olan elbisemin eteklerini sildim ve saçlarımı düzelttim –bu, peruğumu çıkardım, taradım ve göze hoş gelecek bir şekilde tokalarla tutturdum demek oluyor– sanırım.

Sanırım diyorum çünkü aslında kafam tamamen adamın burnunu nasıl kaybettiğini merak etmekle meşguldü. Rönesans zamanında burnunu bir düelloda kaybeden ilginç bir Danimarkalı gökbilimcinin var olduğunu hayal meyal hatırlıyorum, ancak düellolar artık kılıçlarla değil, tabancalarla yapılıyordu ve İngiltere’de yasaklanmış olsa da kıtadaki daha geri küçük ülkelerde hâlâ sürüyordu. Birinin burnunun bir kurşun ile vurulup düşmüş olmasının mümkün olabileceğini düşündüm. Danimarkalı gökbilimci –ismini şimdi hatırladım, Tycho Brahe– düellodan sonra, gümüşten yapılmış bir burun takmıştı.

Neden altını tercih etmediğini merak ettim çünkü daha zevkli bir seçim olurdu, ama sanırım Kraliçe Victoria döneminden önce insanlar böyle şeyler hakkında farklı düşünüyorlardı. Şimdi düşü-

nüyorum da İngiltere’de, düelloda olmasa bile, Hint İsyanı, İkinci Afgan Savaşı gibi savaşlarda, yüzleri benzer şekilde değişmek durumunda kalan bir sürü insan olmuştur. Eminim kaybettikleri, burun, çene, kulak ve hangi uzuvsa onun yerine gümüşünü kullanmıyorlardı. Ne...

Odamın kapısı çekingen bir şekilde vuruldu ve ev sahibimin her işini gören, on yaşından daha fazla olması mümkün olmayan perişan haldeki ufacık kızı, “Akşam yemeği yiyecek misiniz, Bayan Everseau?” diye sordu.

“Evet, hemen iniyorum aşağı.” Bayan Tupper’la karşılaştırıldığında bu ev sahibinin mizacı berbattı, ancak yemekleri çok daha iyiydi.

Kızı, arada, akşam gazetelerini almak üzere dışarı göndermiştim ve nane soslu kuzu rostosundan oluşan mükemmel bir akşam yemeğinden sonra odama döndüğümde gazı açtım –her ne kadar borular ötüyor ve bir delinin homurdanması gibi sesler çıkarıyor olsa da aydınlatmanın bu kadar kolay erişilebilir ve etkili olması ne büyük lükstü. En az rahatsız olan sandalyede oturup, tüm gazeteleri okudum. İlk baktığım, Watson davasında herhangi bir gelişme olup olmadığıydı –hiçbir haber yoktu– ve ikinci olarak baktığım ise “Alıç, gündüzsefası, kuşkonmaz ve haşhaş. Hangisini istiyorsunuz? Bu ilanı yanıtlayın. M.M.W.” ilanının yer alıp almadığıydı.

Yer almıştı.

Tuhaf buketleri gönderenin, burun meselesini bir an için bir tarafa bıraksak bile, bir *erkek* olmasının ilginç olduğunu düşündüm. Çiçeklerin genellikle kadınların ilgi alanı olduğu düşünülür, elbette her zaman için, seralarda orkideleri çapraz tozlaştırmaya çalışan Malthus ve Darwin’in takipçileri gibi birkaç ilginç amatör bilim adamı olurdu. Ayrıca, daha derinlemesine düşününce, bir

zamanlar flört eden ve/veya evli olan herhangi bir erkeğin mutlaka çiçek dilinin bir kısmını öğrendiğini varsaydım. Ne kadar şanslıydım ki ağabeylerim bekârlığı seçmiş ve bu konuda cahil kalmışlardı. Şüphesiz Sherlock, Watson ile ilgili olarak yer alabilecek herhangi bir talep için kişisel ilanları takip ediyor olacağından, “alıç, gündüzsefası, kuşkonmaz ve haşhaşı” fark edecek ve meraklanacak, hatta belki de yanlışlıkla, annemle ve benimle bir ilgisi olduğunu düşünecekti; doğruya yakın bir tahminde bulunacağından şüpheliydim. Her hâlükârda sabaha çiçekçi adamdan bir çeşit cevap geleceğini umuyordum.

Bu arada, bu sabah ve dün çok meşgul olduğum için okuyamadığım gazeteleri gözden geçirdim.

Göz atılacak çok şey vardı ve gündemden haberdar olma alışkanlığı dışında bunu yapmak için özel bir neden de yoktu. Ama bir süre sonra kendimi okuduklarımı anlamadan okurken buldum, bazen böyle şeyler olur. Esneyerek, şu anda okuduğum, *Pall Mall Gazetesi*’ndeki insanların kişisel dertlerini anlattıkları sütunlara bakmayı bitirdikten sonra, tüm gazeteleri ateşe atmaya karar verdim...

Tam o anda şunu gördüm.

**255354 41324416364651 4611331226 35164216 3516
5511341135 4416532226331643 3243265511354616342635**

Ay.

Ay, aman Tanrım. Aniden gözlerim açıldı uyandım, kalbim çarparak kâğıt ve kaleme uzandım.

İlk önce alfabeyi kaydettim, şöyle:

ABCÇDE

FGĞHIİ

JKLMNO

ÖPRSŞT

UÜVYZ

Sonra ilk kelimeye başladım. İkinci harf, beşinci satırda Ü. Beşinci harf, üçüncü satırda, N. Beşinci harf, dördüncü satırda, Ş.

ÜNŞ?

Hatamı fark ettim, baştan başladım. İkinci satırın beşinci harfi, I. Beşinci satırın üçüncü harfi, V. Beşinci satırın dördüncü harfi Y.

IVY (Bir önceki adım) Evet, bu mesaj *benim* içindi.

Gaz ışığının tıslayan borusu, şimdi, odada bir hayalet varmış hissisini uyandırıyor. Deşifre işlemine devam ederken, göğsümü saran sıkı korsenin de etkisiyle düzgün nefes almakta zorlanıyordum. Ancak işlemi tamamlamam uzun sürmedi.

IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN

Tüm olası mesajların en iyisi ve en kötüsü.

Öyle görünüyordu ki, artık annemi düşünmeyi erteleyemezdim.

O gece çok az uyuyabildim. Gerçekten de kimliğimi saklayabildiğim, koyu renkli, sıcak tutan giysilerimin hepsini Bayan Tupper'ın evinde bırakmış olmasaydım uyumak için hiç uğraşmaz, benden daha az şanslı olanları aramak, onlara yiyecek ve para vermek için şehrin sokaklarına dalar ve kendi yaşadığım zorlukları daha az dü-

şünürdüm. Böyle gece maceraları benim çok alışık olduğum bir şeydi; beni bundan alıkoyduğu için Viola Everseau'ya lanet olsun. Bir de düşüncelerim hareketsiz kalmayı reddeder ve yaygaracı, yaramaz çocuklar gibi etrafta iz sürerken benim sert ve dar bir yatakta neredeyse hareketsiz yatmam gerekiyor.

Evrende hiç düzen kalmadı mı? Annem daha önce benimle hiç iletişim başlatmamıştı. Daima tersi olurdu.

Bu bir aldatmacaydı. Son kez olduğu gibi “Annem” –aslında, ağabeyim Sherlock– randevu ayarlamıştı, ancak şimdi Sherlock çiçek dilini anlamaya başlamış olmalıydı, “buluşma” yerine “ökseotu” demişti.

Fakat Sherlock şu anda, Dr. Watson kayıpken benimle zaman kaybetmezdi!

Belki de bu gerçekten annemdi.

Eğer öyleyse, annemin başı korkunç bir belada olmalıydı.

Ama beni acil görmesi gerekse yer ve zamanı kendisi söylemez miydi?

Birisi bana tuzak kuruyorsa, yer ve zamanı seçmeyi bana bırakmak oltaya takılmış bir yem değil miydi?

Doğrusunu söylemek gerekirse, annem “ökseotu” dememeliydi; bu bir erkekle metresi arasındaki bir randevu anlamına gelir. Annem “farekulağı” demeliydi.

“Farekulağı” kelimesini şifrelemenin fazla uzun olacağını düşünmediyse tabii.

“Farekulağı” “ökseotu”ndan çok da uzun sayılmazdı.

Annem olsa böyle yapmaz mıydı? Mesaj sahte miydi, ondan değil miydi, tamamen bir aldatmaca mıydı?

Ama neden? Ve kim yapıyordu?

Yalnızca *Pall Mall Gazetesi*'ndeydi ve başka gazetede yer almamıştı. Annemin en sevdiği gazetede, bir başkasında değil.

Annemden olmalıydı. Annemden olmasını istedim.

Annemi görmek mi istedim?

Evet.

Hayır. Hayır, haklı bir nedenle ona kızgındım.

IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN

Mesaj “sevgi”den söz ediyordu.

Annem hayatı boyunca bana hiç sevgiden söz etmemişti.

Bu bir aldatmacaydı.

Benim her zaman ondan istediğim sevgiydi.

Ya mesaj bir aldatmacaydı –ama kimden?– ya da annem sonunda kalbinde bana biraz şefkat duymuştu.

Cevap vermezsem, hep merak edecektim.

Ve eğer cevap verirsem, kendimi ve özgürlüğümü tek bir kelime uğruna riske atacaktım.

Bir insan ne yapacağını bilemezse, sağduyu hiçbir şey yapmaması gerektiğine karar verebilir, ancak ben böyle bir tembelliğe katlanamam. Sokakları gezme ihtiyacımı gideremediğim, büyük ölçüde uykusuz geçirdiğim geceden sonra şafak vakti, kalktım ve nereye ya da hangi amaçla olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadan dışarı çıkmak için hazırlandım. Korsemi silahlarım, malzemelerim ve mühimmatlarımla donattım, iç eteğimi, şehir sokaklarında “piyasa yapmak” için yeteri kadar kabarık, fırır, farbala ve kurdelelerle

süslenmiş elbisemi giydim ve daha sonra yüzümü güzelleştirmeye (bir başka deyişle, tamamen kılık değiştirmeye) devam ettim. Bütün bunları yaparken kafamda düşünceler sonsuz bir biçimde dönüp duruyordu: Şifreli mesaj annemden miydi gerçekten? Cevap vermeli miyim? Verirsem ne demeliyim?

Şimdilik, kararsızlıktan hoşlanmasam da bekleyecektim. Bu kadarını biliyordum, annemi bana yardım etmesi için tek bir defa aradığımda beni bekletmiş, bekletmiş ve biraz daha bekletmişti ve sonunda da hiç cevap vermemişti. Kırgınlığım öylesine yoğundu ki, daha sonra pişman olabileceğim bir şey söylememek için duygularımı kontrol altına alana kadar onu görmemem gerektiğini düşünüyordum. Ama aynı zamanda, eğer şimdi gerçekten ve içten bir şekilde bana ulaşmaya çalışıyorsa ve ben cevap vermezsem... Ya hastalandıysa ve az bir ömrü kaldıysa? Ya bu benim onunla barış sağlamak için son şansım ise?

Saçma. Annem ölüm döşeginde olsa, buluşmak için zaman ve yeri benim belirlememi istemezdi!

Ama ...

Ve ama, ve ama, ve böyle böyle düşüncelerim değirmen çarkını döndüren öküz gibi, yorgun bir şekilde kendi patikalarını aşındırıyorlar. Bu arada az kalsın kayıp Dr. Watson'ı, kederli Bayan Watson'ı ve tuhaf buketlerin, kendisi en tuhaf takma buruna sahip göndericisini unutuyordum.

Bir yandan küçük doğum lekemi şakağıma yapıştırırken, aklımın derinliklerinden gümüş tepsi içerisinde bir gün önce sorduğum "Erkekler bir dövüş sırasında yüzlerinin şekli bozulduğunda onu tekrar nasıl düzeltir ya da oluşan kusuru nasıl saklarlar?" sorusunun cevabı geldi. Aptal bir uşağın ekler pastasını sunmak

için tepsinin kapağını kaldırması gibi sağduyu cevabı servis etti: Eğer ihtiyacı varsa insan, burun, kulak ya da hangi uzuvsa onun ten renginde bir lastikten gerçekçi bir şekilde yapılmış sahtesini neden takmasın? Ve böyle bir şeyi nereden temin edebilir? Elbette yüz macunu, kafalık ve diğer teatral malzemelerle uğraşan firmalardan birinden ya da belki de doğum lekemi ve peruğumu satın aldığım mağazadan.

Pertelote'nin yerinden.

Eski adı Chaunticleer's olan yerden.

Kurtuluşum! Hemen şu anda bir şey yapmaya ihtiyaç duyarken gideceğim yer orası.

ONUNCU BÖLÜM

PERTELOTE, MAĞAZASINA GİRDİĞİMDE AVAL AVAL bakmadı veya yüzünde bir hayret ifadesi belirmediyse bunu büyük ölçüde yüzünün özelliklerine borçluydu. Yalnızca beni şöyle bir süzdü ve mırıldandı, “Tanrım, sen büyüksün! Çok başarılı bir şekilde uygulamışsınız. Tebrik ederim, Bayan şey, Everseau.”

Yani, peruğu ve doğum lekesini tanıdı, alışverişimiz sırasındaki itici görünüşümü ve hatta kartvizitlerime bastığı adı bile hatırladı.

“Teşekkür ederim.” Güldüm. Tıpkı görüldüğüm gibi olmadığımı bildiği gibi kullandığım ismin de benim olmadığını biliyordu, ama sesinde alaycı, küçümseyen ya da sinsî hiçbir şey yoktu; onunki sıcak bir ketumluktu, annelere özgü denebilir...

Sanki annem bana hiç annelik yapmış mıydı?

Anneni düşünme.

“Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?”

Biraz güç de olsa, işimi yapmak için düşüncelerimi kontrol altına aldım. İşim, belli etmeden Pertelote’yi sorgulamaktı. Bu nedenle başka bir amaç için dükkanındaymışım gibi davranmak zorundaydım. “Krapon kâğıtları,” diye geveledim, “oldukça garip geliyor bana. Onların yerine başka... Başka bir şeyiniz var mı?”

“Tabii ki. Böyle gelin.”

Beni dükkânın arkasında perdeyle ayrılmış bir bölüme götürdü; burada bana, gözleri büyütme amacıyla kullanılabilecek bir dizi ilginç maddeyi –sıvı, macun ve toz halinde–, parlaklığı artırmak için göz damlalarını, sıradan taklit ihtiyacını gidermek için takma kirpikleri, göz kapağı ve kaş farlarını, “gölgeleyiciler” ve pastel boya kalemlerini gösterdi.

“İşin sırrı,” diye açıkladı Pertelote, “kullandığınız miktardadır. Sadece hafif bir dokunuş yeterlidir. Eğer oyunu algılanırsa birinin sahip olduğu avantaj heder olur.”

İyi aydınlatılmış bir aynanın önündeki küçük, dantel süslemeli giyinme koltuğuna oturdum, yüzüme mucizevi kremler uygularken Pertelote beni yönlendirdi, “Büyüleyici!” diye haykırdım.

“Oldukça.”

“Bu malzemeler tiyatrodaki kullanılıyor mu?”

“Hayır, bunlar sahne için çok hafif. Bunlar anlaşılması oldukça zor cilt yumuşatıcıları, Bayan Everseau. Bunları konteslerin, düşeslerin, hatta kraliçelerin tuvalet masalarının çekmecelerinde bulabilirsiniz.”

Boş laflar elbette, yine de söylediklerinin yarısına inandığımı fark ettim. Çok etkilenmiş olarak, gri saç topuzuyla çevrili sade, geniş yüzüne baktım. “Onur duydum. Fakat siz bütün bunları nasıl keşfettiniz?”

“İşim gereği.”

“Ama siz nasıl oldu da bu tür bir işe girdiniz?”

“Umutsuz bir şekilde çirkin olan biri nasıl oluyor da güzellik sırlarıyla uğraşıyor demek istiyorsunuz herhalde.” Şok edici derecede samimi sözlerini, en ufak bir acı izi olmadan, eğlenceli bir gülümsemeyle dile getirmişti. “Bu bir ironi, öyle değil mi?”

Olağanüstü dürüstlüğü beni hem sevindirdi hem de şaşırttı. “Demek istediğim kesinlikle bu değildi,” dedim içtenlikle. “Bir kadının nasıl böylesine değişik tarzda bir dükkân işine girer?”

Bu kadar açık sözlü bir kişi için tuhaf sayılacak bir şekilde cevap vermeden önce tereddüt ettiğini fark ettim. “Doğruyu söylemek gerekirse başta eşimin dükkânıydı bu.”

“Aah! Chaunticleer kocanız mıydı?”

Chaunticleer, hiçbir şekilde gerçek adı olamazdı elbette. Sanırım bu yüzden garip bir şekilde gülümsedi.

Tahminlerime devam ettim. “Bu tür bir ticaret işine girdiğine göre kendisi bir oyuncu filan mıydı?”

“Hayır, kesinlikle değildi.” Sorularıma cevap vermeye artık daha az istekli görünüyordu.

“Ama şimdi, şey, vefat mı etti?” Doğal akış içerisinde dul kaldığı için dükkânı devralmış olması gerekirdi.

“Hayır, emekli oldu.”

Ses tonu merakıma son verme çabası içinde olduğunu gösteriyordu, ancak boyun eğmedim. “Gerçekten mi? Ne mutlu ona!” diye saçma sapan konuştum. “Şimdi vaktini nasıl geçiriyor?”

“Ah, çok değerli serasında.” Cevabı o denli sert bir tonda çıktı ki insan, kocasının zaman geçirmek için köpek yavrularını öldürdüğünü düşünürdü.

Sera mı?

Buraya bir şekilde, sahte burun ihtiyacı olan herhangi bir erkek müşterisinin olup olmadığını öğrenmek için gelmiştim, ama bunun yerine, belki de tuhaf çiçekler eken bir kocası olduğunu mu öğreniyordum?

“Seradan hoşlanmaz mısınız?” diye sordum dikkatlice.

“Kocamdan hoşlanmıyorum,” diye acımasızca, ama öyle açık kalplilikle cevapladı ki ikimiz de güldük. Sonra konuyu değiştirdi.

“Dudakları güçlendiren en son yumuşatıcıları görmek ister misiniz Bayan Everseau?”

Daha sonra onu yatıştırmak için, gösterdiği “cilt yumuşatıcılar” arasından seçtiğim pembe renkli olanını dudaklarıma sürdüm. Hakkımda olumlu düşünmesini sağlamak umuduyla yeterince cömert sayılabilecek miktarda ürün satın aldım. Kahverengi bir kesekâğıdına koyduğu ürünleri alışveriş fileme yerleştirdim ve çıkmak üzereyken kapıda aniden durakladım. Sohbeti hedefim doğrultusunda gerçekleştiremediğim için dürüst olup sorumu doğrudan sormam gerektiğini düşündüm, ya şimdi soracaktım ya da hiç.

Sırası gelmişken soruyormuşum gibi “Merak ettim,” diye söze başladım, “acaba hiç şey sattınız mı, Bayan... şey...” duraklamam onun adını öğrenmek içindi.

“Kippersalt,” dedi, isteksizce.

“Ah, Bayan Kippersalt, hiç kendisininkini bir şekilde kaybetmiş insanlar için takma kulak ya da parmak falan sattığınız oldu mu?”

Başını salladı ve biraz gurur duyan bir edayla “Elbette...”

Ama ben henüz konuşmamı bitirmemiştim. “Ya da belki takma burun?”

Başını sallamayı aniden kesti ve ses tonu sertleşti. “Neden soruyorsunuz?”

“Bir tanıdığım çok ilginç hatta biraz da rahatsız edici bir adamla karşılaşmış da. Adamın takma burnu düşmüş,” dedim. “Ben de merak ettim...”

“Yine ne yaptı?” diye haykırdı.

İlginç!

“Kim?” diye sordum.

“Boş verin.” Yüzündeki her zaman gülümseyen ifade yerini somurtmaya bıraktı ve birden ne kadar iri ve güçlü bir kadın olduğunun bilincine varınca geri adım atmamak için kendimi kontrol

etmem gerekti. Annelere özgü o şefkat dolu tavrı aniden tehdit-kâr bir hale dönüşmüştü. “Neyin peşindesiniz?” diye aksanı daha güçlenmiş bir şekilde sordu. Ellerini heybetli kalçalarına dayamış bana öfkeyle bakıyordu. “Siz kimsiniz? Artık adımlı biliyorsunuz, peki sizinki ne?” Ben bir cevap vermeyince “Sizinle iş yapmak istemiyorum! Çıkın ve bir daha buraya gelmeyin,” dedi.

Meseleyi tartışmaya çalışmadım ama oradan ayrılırken büyük bir merak içindeydim. Ben Pertelote’ye –Bayan Kippersalt, kendi kendime bir kez daha hatırlattım, Kippersalt; bu ismi aklımda tutmalıyım– sadece burnu olmayan bir adamın lastik bir burun takmasının mümkün olup olmadığını ve eğer mümkünse böyle bir satış yaptığını hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya gelmiştim.

Güzel. Öyle görünüyordu ki hatırlıyordu, hem de yaptığı bu işten hoşlanmamıştı ve kimsenin de bilmesini istemiyordu. Peki, şimdi ben ne yapmalıydım?

Holywell Caddesi’ne doğru inerken, durmak ve belki de kâğıt üzerine dökerek düşünmek için bir yere oturmak istedim ama duramadım, üstelik adımlarımı hızlandırdım çünkü zihnimin meşgul olmasına rağmen, ben geçerken erkeklerin çoğunun dönüp bana baktığını fark etmiştim. Yayınevlerinin civarında aylak dolaşan “beyler”den çok sayıda istenmeyen selam alıyordum ve bir baş belası erkek beni takip ediyordu; hayır, bir değil, iki! Tanrı aşkına neydi bu böyle?

Sonra anladım ki Pertelote’nin gizli odasında sürdüğüm dudak boyası ve çeşitli renk tonlarındaki “allıklar”, parlatıcılar, takma kirpikler, vesaire hepsi hâlâ yüzümde duruyordu.

Yarabbi. Erkekler ne kadar basit yaratıklardı! Ne kadar çok kandırmaca olursa, onlar o kadar çok... Bir peruk, biraz dolgu ve

biraz makyajla büyülenecek kadar budalaydılar. Yoksa kendimi biraz *fazla* mı çekici hale getirmiştım?

Sonunda Strand'in daha ferah olan kaldırımlarına ulaştım. Holywell Caddesi'nden uzaklaşarak sığınacak bir yer ararken, gazete satan bir oğlanın tanıdık sesini duydum: "Gaste! Gaste!" Cockney aksanıyla. Ona doğru yürüyerek, elimdeki bozuk parayı yerde duran şapkasının içine atıp bir gazete aldım ve arkasına saklanmak için olduğum yerde hemen açtım.

Bunu yaptıktan sonra, biraz çaba göstererek kendi nefesimi yatıştırdım. Böyle zamanlarda her zamanki ilacım olarak, annemin yüzünü ve bana tekrarladığı sözlerini aklıma getirdim: "Enola, kendi başının çaresine gayet iyi bakabilirsin." Ama annemi düşünmek beni yatıştırmaktan çok sarstı. Çünkü IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN mesajını hatırladım. Henüz cevaplamamıştım, bu mesaj ondan mıydı, değil miydi?

Çok fazla sorun vardı. Annem konusunda ne yapacağım. Bayan Kippersalt'un garip davranışı hakkında ne yapacağım. Kayıp Dr. Watson hakkında ne yapacağım. Gazetenin "kişisel sorunlar sü-tunları"nı "Alıç, gündüzsefası, kuşkonmaz ve haşhaş"a verilmiş bir cevap var mı diye aradım ve çok memnun edici olmasa da buldum:

"M.M.W.: Köpeküzümü, Porsuk Ağacına şükür."

Hiç de faydası olmadı. Sadece korkutucuydu.

Köpeküzümü, meyvesi zehirli olan çekici bir kır çiçeğinin adıydı ve buketlerin anlamlarını açıklayan bilindik sözlüklerde yer almayan bu çiçeğin adının geçmesi yeterince açık bir tehditti. Mezarlıkların sembolü olan porsuk ağacının da alaycı bir şekilde ilana eklenmesi tehdidi daha da belirginleştiriyordu. Bu muhtemelen zavallı Dr. Watson'a yönelik bir ölüm tehdidiydi.

Aman Tanrım, bir şeyler yapmam gerekiyordu, ama ne? Siper ettiğim gazetemin arkasında düşünmeye çalışarak hareketsiz dururken göz ucuyla yakınımnda aylak aylak dolanan, göz süzen erkek figürlerinin belirmediğini görünce ve beni takip etme niyetinde olduklarını anlayınca akılcı bir plan yapmanın şu anda neredeyse imkânsız olduğunu anladım. İnanamıyorum, erkeklerin çoğunluğu bu kadar aptal mı gerçekten? Öyle olduklarına inanmaktan çok deneyimim beni, güzel bir kadın görmenin, çoğunu budalaya çevirdiği sonucuna götürdü. İşte, gazete bürolarındaki erkek memurların bana karşı nasıl tutum değiştirdikleri ortada ben...

Çok parlak bir düşünceyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Erkek memurlar.

Gazete büroları.

Hımm. Riskli –çünkü benim kadınsı flört sanatı konusunda deneyimim yok– ama kesinlikle denemeye değer. Denemekle kaybedeceğim hiçbir şeyim yoktu.

Gazetemi katlayıp file çantama kese kâğıdının yanına soktum, beni takip eden baş belalarını görmezden gelerek en yakın fayton durağına gittim. Gizlenmek için bir dört tekerlekli seçerek, arabacıya “Fleet Street,” dedim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

YOL BOYUNCA, KAFAMDA PLANLARIMI YAPTIM. GEZİMİN amacı iki yönlüydü: “Köpeküzümü, Porsuk Ağacına şükür” ilanını veren kişinin gerçek kimliğini bulamasam da tipini öğrenmek ama aynı zamanda “ökseotu talebi” mesajını bana gönderenin gerçekten annem olup olmadığını bulmaya çalışmak.

Önce tuhaf buketler konusunu ele almam gerektiğine karar verdim çünkü Dr. Watson’ın hayatı tehlikede olabilirdi. Böyle karar vermemin ikincil nedeni de itiraf ediyorum bencil bir nedendi: “Köpeküzümü, Porsuk Ağacına şükür” ilanının tüm gazetelere verildiğini varsayarsak, planımı uygulamaya koymak için birçok fırsatım olacaktı. Ancak 255354 41324416364651 vesaire (IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN) sadece *Pall Mall Gazetesi*’nde çıktığı için, oraya vardığımda ne yaptığımı biliyor olmalıydım.

Gazeteyi atmadan önce bugünkü mesajı kesmek için arabanın içinde yalnız oluşumu fırsat bilerek, göğsümden makası çıkardım. Sonra, Fleet Street’in en işlek köşesinde (fark edilmek istemediğim için), sürücünün durması için faytonun tavanına vurdum. Ücretimi ödedikten sonra en yakın gazete (bu *Daily Telegraph* oldu) bürosu-

na doğru birkaç adım yürüdüm ve “kibar” cinsten genç bir adamın kalem ve not defteriyle oynayarak oturduğu bankoya yaklaştım.

“Affedersiniz.” Çıkartabildiğim en ince ses tonuyla tutuk bir şekilde konuştum.

Önce oldukça kayıtsız baktı ama benim zarafetimi fark edince, avının üzerine atlamaya hazır bir köpek gibi dikkatini bana verdi.

Cilveli bir tonla, “Bu kişisel ilanı kimin verdiğini hatırlayabilir misiniz?” diyerek kestiğim kupürü uzattım.

“Ben, şey...” Zorlukla okumayı ve aynı zamanda bana iştahla bakmayı başardı. “Köpeküzümü, Porsuk Ağacına şükür. Ah, evet, garip bir ilan. Hatırlıyor gibiyim...”

Oldukça soğuk bir kadın sesi “Biz dışarıya böyle bir bilgiyi veremeyiz,” diyerek araya girdi; başımı kaldırıp baktığımda ipek ve yünlü karışımı kolalı bir elbise giymiş bir kadının durduğunu gördüm, müdür olmalıydı. Ters ters bankodaki genç adama bakıyordu ama okul çocuğuymuşum gibi azarlayan tondaki sözlerini ise bana yöneltiyordu. “Eğer siz de kişisel bir ilan verseydiniz, kimliğinizin açıklanmasını istemezsiniz, öyle değil mi?”

Gazete kupürünü talihsiz memurdan geri alarak, döndüm ve becerebildiğim kadar vakur bir şekilde dışarı çıktım. *Daily Telegraph* bu kadardı.

Bir sonraki gazete bürosuna doğru yol aldım.

Oldukça uzun bir gün başlamıştı. Değerli okuyucuya, başarısızlıklarımı ve yaklaştığım başarıların tamamını anlatmayacağım, ama şunu söyleyebilirim: Genel olarak erkekler beni hoş karşıladı, dişiler ise hoş karşılamadı, birbirlerine tam zıttılar. Erkeklerin olduğu ortamlarda biraz bilgi almayı başarabildim ama kadınlar olduğunda başaramadım. Yaşadığım iki durumda, genç erkeklerden

–kendilerine beyefendi diyemiyorum çünkü karşılığında onlara biraz yakınlık göstermem gerektiğini ima ettiler– yaltaklanarak bilgi alırken kendimi aşağılanmış hissettim ancak genç kızlara özgü tepkilerimi bir kenara koyduğumda memnun olmak için bir sebep buldum: Açıklamaları örtüşüyordu. Her ikisi de “köpeküzümü” ilanını, kırışmış keçisakalı olan, üst sınıfa mensup gibi görünmese de silindir şapka giyerek kendini daha uzun boylu göstermeye çalışan kısa boylu, iri kemikli ve oldukça itici birisinin verdiği söyledi. Endamının dışında bu izlenime kapılmalarına neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek için kendilerini sıkıştırdığımda, garip gözüktüğünü söylediler. Biri “ölü gibi,” dedi. Diğeri ise “cüzamlı gibi.” Nasıl olup da öyle gözüktüğünü sorduğumda, biraz zorlandı ancak adamın yüzünde bir tuhaflik olduğunu söyledi.

“Böyle bir şey görmüş müsünüzdür bilmiyorum ama sanki bal mumundan yapılmış bir kukla gibiydi.”

Bana daha önce akli karışmış sokak çocuğunun yalnızca burnunu çıkarmasını istisna tutarak “uzun yüzlü, keçisakallı ve silindir şapkalı” diye tarif ettiği takma burnu olan ve birleşme noktalarını yüz macunu ile gizlemiş adamı tasvir ediyorlarmış gibi geldi. Yüzdeki böyle bir hile, hatlarına rahatsız edici bir ifade, doku ve sertlik vermiş olabilirdi.

Öğrendiklerim doğrultusunda artık tuhaf buketlerin göndericisinin gerçekten de ilanına cevap verdiği sonucuna varmak yanlış olmazdı. Varlığını doğrulamış olmama sevinirken diğer yandan endişelendim: Bu çok ilginç kişiyi nasıl bulacaktım?

Hiçbir fikrim yoktu.

Bir tek, sorularıma öyle garip tepki verdiği için Pertelote’nin –Bayan Kippersalt– bir şey biliyor olma ihtimali hariç. “Yine ne yaptı?” diye haykırmış ve sonra öfkeyle dükkânına gitmemi yasaklamıştı.

Hımm.

Kippersalt'ların nerede yaşadığını ve Bay Kippersalt'un kendi serasında alıç yetiştirip yetiştirmediğini öğrenmeyi çok istiyordum –Bay Kippersalt'un kendisine bakıp yüzünün uzun, cüzamlı, ölü gibi ve balmumundan yapılmış, vesaire gibi olup olmadığını görmeyi de çok isterdim.

İş çıkışında Bayan Kippersalt'u evine kadar takip etsem acaba kocasını bulabilir miydim?

Kısa bir değerlendirmeden sonra makul olmadığına karar verdim. Yılın bu zamanında, dükkânlar kapandığında henüz hava kararmıyordu ve eğer Bayan Kippersalt beni görürse, nasıl giyinirsem giyineyim tanırdı, beni çok değişik kılıklarla görmüştü. Ayrıca, birisini “gizlice izleme” macerasını tekrarlamak istemedim. Son kez, kaldırımlarda sokak lambalarının ışığından kaçınarak yürürken, neredeyse kereste vagonu çeken bir atın ayakları altında dümdüz oluyordum.

Hayır. Bay Kippersalt'u başka yollardan bulmam gerekiyordu.

Kippersalt: Sıradan bir soyadı değildi ve ikametlerini bulmak gayet basit olurdu eğer Londra akıllı bir şekilde yönetilen bir şehir olsaydı ama öyle değildi. Dünyanın en büyük metropolü, aynı zamanda en kötü yönetileniydi. Londra, her biri kendi kayıtlarını tutan, vergisini toplayan, kendi polis memurları ve benzerleri olan iki yüzden fazla ilçe halinde örgütlenmiş; ya da daha doğrusu örgütlenememişti.

Bununla birlikte, Kippersalt'ların dükkanlarından fazla uzakta yaşamadıkları varsayımına göre –çünkü metro Londra'nın kenar semtlerinde yaşayan işçileri şehrin merkezine götürmeye başlamadan önce ticaretle uğraşan nispeten yaşlı insanlar çoğunlukla böyle yaparlardı– eğer Kippersalt'lar Holywell Caddesi'nde ya da

yakınında bir yerlerde yaşıyorlarsa, sadece iki ya da üç ilçe ofisini ziyaret ederek biraz bilgi edinebilirdim.

Kafamı bu düşünceler meşgul ederken, adımlarım beni geriye, Fleet Street'te henüz ziyaret etmediğim bir gazete bürosuna doğru götürdü: *Pall Mall Gazetesi*'nin bürosuna.

İçeri girince bütün ümitlerim kırıldı, çünkü bankonun arkasında sert görünümlü evde kalmış bir kadın oturuyordu.

Yine de denemek zorundaydım. Pencere kenarında, son birkaç güne ait gazeteler duruyordu. Aptal kalbim kıyafetimin içine gizlenmiş hançerin altında deli gibi atarken kişisel ilanların arasında “255354 41324416364651 4611331226 35164216 3516 5511341135 4416532226331643 3243265511354616342635 (IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN)” ilanının yer aldığı, ihtiyacım olan gazeteyi buldum.

Masanın arkasındaki sopa gibi kadına işaret ederek, sordum –aslında yalvardım– “Bu ilanı kimin verdiğini söyleyebilir misiniz lütfen?”

“Mümkün değil, yapamam,” diye cevapladı. Yapamaz mıydı ya da yapmaz mıydı? Kendi küçük âleminin her şeyi bilen bakire kraliçesi gibiydi.

Tekrar denedim “En azından bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu söyleyebilir misiniz?” Eğer kadın ise, annem olmalıydı.

Ve bunu düşündüğümde, kalbim dondu, çünkü öyleyse, hâlâ nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ancak masanın arkasındaki yaşlı hizmetkâr, “Size hiçbir şey söyleyemem,” dedi.

Rüşvet teklif ettim; öfkeyle tepki verdi. Yine de birkaç dakika daha ona yalvardım. Ancak beni bir polis memuru çağırmakla tehdit ettiğinde oradan ayrıldım.

Elimden geleni yapmıştım işte.

Her ne kadar görünmez bir aşcının göğsümde çok garip bir duygu içeren bir puding yapıyormuş gibi hissetsem de –hiçbir şey bulamadığım için perişan mıydım yoksa rahatlamış mıydım?– düşüncelerimde şu an için annemi bir kenara ittim.

İlgilenmem gereken çok daha önemli bir konu vardı.

Ölümcül olanı, Porsuk Ağacına şükür.

Birkaç saat sonra, beni görünce şaşkınlık içinde gözlerini kırptıran Bayan Tupper'ın mütevazı evine girdim.

“Bayan Meshle, akşam yemeği ister misiniz?” diye sordu belli belirsiz bir şekilde.

“Hayır, teşekkür ederim Bayan Tupper.” Üzerimi değiştirip koyu renk, göze çarpmayan kıyafetlere bürünmek için acelem vardı. “Hiç zamanım yok.” Bu durumun ruh halime olumlu bir katkısı olmadı çünkü öğle yemeğini de kaçırmıştım, içim kazanıyordu.

“Nasıl?” Sağır, yaşlı kadın işitme borusunu kulağına yerleştirdi.

“Yok hayır! Teşekkür ederim! Bayan Tupper!” Bir kereye mahsus bağırarak sıkıntı vermemiş, beni rahatlatmıştı. Fleet Street'te bir aşağı bir yukarı koşturup durmaktan, bir de üzerine sekiz –hayır, on– sayısını unuttuğum kadar çok miktarda ilçe ofisini ziyaret etmekten ayaklarım çok kötü şekilde ağrıyordu. Bu kadar çok ofisi ziyaret edip yalnızca Colney Hatch Akıl Hastanesi'ne kapatılmış bir Augustus Kippersalt dışında tek bir Kippersalt bulamamıştım. O da sanırım benim aradığım adam olamazdı. Tümüyle zor bir gün olmuştu.

Öyleyse benim tek umudum, yine de Pertelote'nin yerine gitmek ve bu buruşmuş koca kadın kepenklerini indirdiği zaman orada olup, nereye gittiğini görmektir.

Merdivenleri topallayarak çıkıp odama gittim ve talihsizce şık olan botlarımı çıkarıp acı çeken ayaklarımı rahatlattım. Peruğu mu çıkardım ve şeftali renginde tafta, beyaz “kurdeleler” ile süslü, gizlenmek için hiç uygun olmayan elbisemi fırlattım. Sonra gardırobumdan koyu renk, sıradan yünlü bir bluz ve etek çıkarıp giydim. Şişmiş ayaklarıma kalın çorap, sonra da rahat, eski siyah sevgili çizmelerimi geçirdim. Yüzümdeki “belli olmayan yumuşatıcıları” yıkamak için zamanım olmadığında, ocaktan aldığım külleri yüzüme sürdüm. Sokak kızı Sally’ye dönüşerek, en uzun hançerimi korsemın önüne yerleştirdim, paslı siyah rengi şalımlı başımın üzerine sarıp, koşarak merdivenlerden aşağı indim. Bayan Tupper’la karşı karşıya gelmek yerine onun şaşkın bakışlarını üzerimde hissederek kapıdan dışarı fırladım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BİR ARABA GÖRÜR GÖRMEZ “ARABACI!” DİYE OTORİTER bir tonda seslendim.

Sürücü, kendisi çok matah bir şeymiş gibi gecekondü mahallesinden olduğu anlaşılan bir kadın tarafından çağrılmasına şaşır-mış bir halde döndü. “Bana mı diyorsun?”

Ona bir altın para uzatınca şüpheleri ve itirazları anında yok oldu. “St. Mary’s Kilisesi, The Strand Caddesi,” dedim arabaya binerken, o köşe Holywell Caddesi’ne yeterince yakındı; nereye gittiğimi bilme-meliydi. “Ve beni oraya on dakikada götürürsen bir altın daha.”

“Hayhay, ham’fendi!” Belli bazı durumlarda eldeki bol nakit insanın statüsünü yükseltmede büyüleyici güzellikten daha etkili oluyor. “Emrinizdeyim. Ben ve bu yaşlı Şef, sizi hemen oraya götü-rüyoruz.” Perişan haldeki yaşlı atını hızlanması için kamçıladığında *Siyah İnci*’de okuduğum hiçbir şeyi düşünmemeye çalışarak, araba-nın sallanmasına karşı kendimi sağlama almak için geriye yaslanıp oturdum ve beni bekleyen şeylere odaklanmaya gayret gösterdim.

Ne olduğunu tam olarak bilmediğim bir şeye böyle paldır küldür atlamaktan hoşlanmıyordum, ama Pertelote’nin –yani Bayan Kip-

persalt'un- öfkesinde bir daha karşılaşmayacağım bir fırsat olduğunu hissettiğimden bundan yararlanmam gerektiğini düşünmüştüm.

Sonuçta evini "izlemeye" çalışmam gerekiyordu çünkü oraya gittiğinde öfkesini de birlikte götürecekti. "Yine ne yaptın?" diyerek kızgınlığını kocasına yönlendirecekti. Ve nasıl olacağını henüz bilmiyordum ama bir şekilde, cevabı duymayı çok istiyordum.

Dahası, Bay Kippersalt'u görmem gerekiyordu. Bay Kippersalt hakkında hayal gücümü büyük ölçüde zorlamıştım ve onu görmek varsayımlarımı ya destekleyecek ya da çürütecekti. Varsayımlarım şunlardı:

Bir savaşta ya da talihsiz bir kazada bir adamın yüzünün, burnu dahil ama sadece burnuyla sınırlı olmayan bir şekilde zarar gördüğünü varsayalım.

Bu adamın, görünümündeki kusurları gizlemenin yollarını bulmaya çalışırken, yüz macunu, lastik uzuvlar ve benzeri şeylerde uzmanlaştığını düşünelim. Bunları kendisi için de kolaylıkla temin etmek adına yalnızca böyle şeyler satmak üzere bir dükkân açamaz mı?

Hiçbir cazibesi olmayan bir adam olarak, sadece ev işleri görülsün diye ve benzeri şeyler uğruna, başka talibi olmayan sade bir kadınla evlenemez mi?

Belki hırslı bir Cockney kadınıyla?

Adamla aşk için değil çıkarları için evlenen bu sıra dışı kadın sonunda dükkânın başına geçecek kadar kendini geliştirebilir mi?

Adam bir kenara itildiği için içerlemez mi? İçerlediği için de...

Ne yapmış olabilir? Dr. Watson'dan intikam mı aldı?

Dr. Watson'a karşı ne gibi bir kini olabilir ki?

Fakat bir saniye. Belki de burnunu kaybetmesinden Dr. Watson'ı sorumlu tutuyordu. Diyelim ki bu olay Watson'ın askeri cer-

rah olarak görev yaptığı İkinci Afgan Savaşı sırasında gerçekleşmişti. Adamın yaralı burnunu Watson kesmiş olabilir miydi?

Harika, kendi kendimi tebrik ettim, bu kadar makul bir bağlantı yakaladığım için mutlu ve heyecanlıydım.

Gitmek istediğim yere vardığımızda arabanın hızı, sağa sola savurması, dönüşleri sarsılarak son buldu.

Tekerleklerin tamamen durmasını bile beklemedim –saatim olmadığı için beni yeterince çabuk getirmiş mi bilmiyordum– arabacıya bir teklik daha atıp, tam hız koşarak arabadan fırladım.

Evet, yeterince hızlı getirmişti.

Nefes nefese, kafamı Holywell Caddesi'nin köşesinden uzattığımda, Bayan Kippersalt'un gece vakti dükkânının emniyetini sağlamak için kepenklerini kapattığını gördüm. Sonra onları kilitlemek için içeri girdi. Tam zamanında varmıştım.

Ben Bayan Kippersalt'un paltosunu, eldivenlerini giymiş, şapkasını takıp şemsiyesini almış olarak çıktığını ve sonra dükkânı kilitleyip evine doğru yol aldığını görmek için kapıya bakarak beklerken günün son ışıkları –Londra'da güneş ışığı çok nadirdir– sıkışık eski binaların sivri çatıları üzerinde oyalanıyordu.

Gün ışığı alacakaranlığa döndü ve ben hâlâ bekliyordum.

Bayan Kippersalt dışarı çıkmadı.

Tanrı aşkına ne oldu ki? Belki de –ah, aman Tanrım, hayır– arka kapıdan mı çıkıp gitmişti?

Yok, bu ihtimal dışıydı çünkü Holywell Caddesi her biri yoksul insanlarla kaynayan birbirine yapışık yumak halindeki yıkık dökük evlerden oluşan, Londra'nın en yoğun kenar mahallesi boyunca kıvrılarak giden bir sokaktı. Buradaki binaları birbirinden,

oluktan daha geniş olmayan, karanlık, pis, farelerle ve insanların en aşağılık cinsleriyle dolu pasajlar ayırır; üst katlarına çıkmak için insanların kafalarının hizasına gelen ortak tüneller kullanılırdı. Bayan Kippersalt'un eğer Karindeşen Jack ya da benzerlerinin dikkatini çekmek gibi bir arzusu yoksa böyle bir kanalizasyonda maceraya atılacağına inanmak zordu.

Bana görünmeden sıvışmış olmasına da inanmak zordu.

Yine de her geçen dakikayla birlikte onun böyle yaptığı ve benim de aptal olduğum anlaşıyordu. Ve ben kendime perditoryan mı demiştim? Hayır, kâğıttan bebekler yapmaya daha uygun olan basit bir kızdım. Alacakaranlık karanlığa dönüştükçe çaresizliğim arttı. Üst katlardaki odalardan lamba ışıkları yansıyor, ancak bu beni rahatlatmadı. Beni daha da karanlığa itti. Üst katları kaldırımın üzerine doğru uzanan, yan duvarlar çıkıntılı olan, denizin oyduğu kayalıklara benzeyen bu eski binaların her bir katı saçak ve bölme pencereleriyle aşağıya doğru sarkıyordu ve bu nedenle ters yüz edilmiş gibi, yukarılar aşağıya göre daha büyük duruyordu ve sanki her an aşağıya doğru çökecekmiş gibiydiler.

Benim mücadeleyle geçen, kendi oluşturduğum küçük dünyam gibi. Bir şeyler yapmaya ve kayıp insanları bulmaya çalışmışım, ama başarabilmiş miydim? Burada karanlıkta tek başıma duruyordum. Kendi annem tarafından terk edilmişim ve kendimi kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi miyavlayacak kadar zavallı hissediyordum...

Pertelote'nin üst katında bir lamba ışığı parıltısı belirdi. Işık, orada olduğu gibi aklımda da hayat buldu. Aşırı duygusal derin düşüncelerim aniden kesildi. Hemen sonrasında, üzüntünün yanı sıra saklanmayı da bir kenara bırakarak vitrinler artık kapanmış olduğu için insanların olmadığı caddenin karşısına –Pertelote'nin kaldırımına– doğru koştum.

Eğer kaldırıma bakan yukarıdaki odanın –altında horoz şeklin-
de oyulmuş tabelanın asılı durduğu odanın– içinde olan o ise –ki
muhtemelen öyle, neden ben bunu daha önce düşünemedim ki!–
dükkânının üst katında yaşıyor demektir.

Emin olmalıydım.

Hem de hemen. Şimdiden kavga ediyorlardı –evet, üst kattaki
odadaki Pertelote idi; onu kalın sesinden tanıdım– o ve bir başkası
şiddetli bir şekilde tartışıyordu. Durduğum yerde, sözcükleri tam
olarak yakalayamasam da yarı açık olan bir pencereden gelen öf-
keli seslerini duyabiliyordum.

Yaklaşmalıydım.

Ama nasıl?

O an, en azından nerden başlayacağımı bir anda gördüm. Per-
telote'nin dükkânı ile bir sonraki dükkân arasında karanlık, pis
kokan, su yolu gibi bir boşluğa doğru hızla üç adım attım ve ete-
ğimi dizlerimin üzerinde toplayarak vücudumu da karşı duvara
bastırarak tırmanmaya başladım. O dar yerde nasıl tırmandığımı
detaylı olarak terbiyeli bir şekilde anlatmam mümkün değil ger-
çekten, yalnızca bacanın içindeki bir süpürge gibi yukarı çıktığımı
söyleyebilirim.

İlk bir-iki metre sonrasında biraz korktum, acaba oradan ge-
çen birisi, yukarı doğru baktığında bir kızı böylesine alışılmadık
bir durumda görerek beni ispiyonlar mıydı?

Başım gazla aydınlatılan pencere seviyesine yaklaştığında, Per-
telote'yi daha net duyabiliyordum. “Beni aptal mı sanıyorsun? Ne
zaman arkamı dönsem sen bir kötülük, serserilik yapma peşinde-
sin. Ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Sana söyledim. Kendi işlerimle uğraşıyorum.”

Bir dakika. İkinci ses, boğuk ve alçak, neredeyse aynen ilk ses gibiydi. İki kadın. Diğer kimdi?

Pertelote'nin kocası neredeydi?

Pertelote, "Senin evde oturmaktan başka bir işin yok, artık başka kimseye tuzak kurma," diye çıkıştı.

"Ben hiç kimseye tuzak kurmadım. Sadece beni kapattığı yere onu kapatmak için birkaç belge doldurdum. Cezasını çekeceği yere."

Hayret dolu bir nida duydum sonra Pertelote bütün gücüyle bağırdı, "Sen gerçekten delisin! Kocam seni kapattırmakta haklıydı!"

"Ama sen beni tekrar çıkarttırdın, değil mi?"

"Kapat o lanet ağzını. Seni..."

"Sen beni tekrar çıkarttırdın," diye ikinci kadın ısrar etti, "çünkü sen bana evde bakabilirsin. Sen bana her zaman bakacaksın, değil mi abla?"

Sesindeki bir şey –sadece asabi tonu değil, kin gibi bir şey– ensemdeki tüyleri ürpertti.

Binaların duvarlarının birleştiği noktadaki "bacamın" kenarına ulaştım ve seslerin geldiği pencere üstte ve biraz yanda kalıyordu. Duyabiliyor ama göremiyordum.

Görmek zorundaydım. Kimin konuştuğunu görmeliydim. Kimin bu kadar inatla tekrar tekrar, "Her zaman bana bakacaksın dedim; bana cevap ver. Her zaman bana bakacağını biliyorum," dediğini görmeliydim.

Benimle o pencere arasındaki, aşağıdaki kaldırımı koruyan sacak yatay bir duvar gibi çıkıntı yapıyordu.

Oldukça sert olmalıydı o kaldırım. Üzerine düşmek çok kötü olurdu.

Yine de...

Derin bir nefes aldım. Sonra karanlık boşluğa doğru eğildim, saçakların yuvarlak ahşap kenarını iki elimle tuttum ve kendimi yukarı doğru sallayıp, baş belası engeller üzerine çıkarak “bacamın” emniyetinden uzaklaştım.

Dizlerimden birini yukarı atmayı başardım. Bununla birlikte, aynı anda, ellerimden biri kaydı.

Keşfettiğim şu ki, dizler, bu şartlar altında bir el kadar iyi çalışmıyor. Tutunamadım. Çığlık atmamak için her türlü irademi kullanmak zorunda kaldım.

“Her zaman bana bakacaksın, değil mi ablam?” Acımasız kalın kadın sesi ısrar etti. “Söyle. Her zaman benimle ilgileneceksin.”

Birisi de *benimle* ilgilenebilir mi? Diğer elimle tekrar saçakların çok düz pürüzsüz kenarlarını yakalayarak paniğin yarattığı büyük bir güçle kendimi yukarı kaldırdım ve önce vücudumun üst kısmını sonra da aşağı kısmını dama çektim ve yuvarlanarak kenardan uzaklaştım. Nefes nefese, kendimi eğimli bir çıkıntının üzerinde yatarken buldum.

Ben nefessiz kalmış ve aklımın yarısını kaybetmiş bir şekilde uzanmışken o fanatik ses “Her zaman benimle ilgileneceksin,” demeye devam etti tekdüze bir şekilde ve bu ses korkuma bir de titreme kattı. Her kelime beni ürpertti. Sadece ses tonu değil, aynı zamanda içeriği: *Bana bak, benimle ilgilen* –bu benim hep kalben istediğim şeydi; ailemden...

“Her zaman benimle ilgileneceksin, değil mi ablam? Söyle! Her zaman benimle ilgileneceksin.”

“Elbette her zaman seninle ilgileneceğim,” dedi Pertelote sonunda ters bir şekilde. “Her zaman öyle yapmadım mı?”

Muzaffer bir edayla cevapladı diğeri, “Farelerin yüzümü yemesine izin verdiğinde yapmadın ama.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FARELER YÜZÜMÜ YEDİKLERİNDE.

Bunu biraz önce, çıkıntıya tutunmamdan önce söyleseydi, eminim ki tutunamazdım ve herhalde aşağıdaki kaldırıma düşüp kesin ölürdüm. Tepesinde şahin uçan bir sincap gibi titreyerek kendimi doğrulttum. Parmaklarımla çatı kiremidine tutunmaya çalışıyordum ancak düşüncelerim çatıdan da kaygan bir zeminde gibiydi.

“Bu kırk yıl önceydi.” Pertelote’nin yorgun sesi.

“Kırk iki,” diye itiraz etti diğeri, kendimde olduğu için hiç hoşlanmayarak tanıdığım bir kinle.

Bendeki gibi bir hınçla.

Anne. Annem.

Annem, özgür ruhlu bir insandı ve beni bırakıp gittiği için uzun zaman önce affetmiştim kendisini. Gitmişti ama daima ihtiyaçlarımı karşılamıştı. Şimdi gazetelerin kişisel ilanlar sütunlarında şifreyle iletişim kuruyorduk. Fakat iki ay önce, ocak ayının en soğuk günlerinden birinde, biraz umutsuz hissettiğimde, benimle buluşması için Londra’ya gelmesini istemiştim. Cevap bile vermemiş olması içimi hâlâ nasıl acıtır, anlatamam.

“Ben sadece beş yaşındaydım,” dedi Pertelote, yorgun bir şekilde. “Uyuyakalmışım.”

“Ve bense sadece bir bebektim,” diye sertçe yanıtladı diğeri. “Bir beşiğin içinde çaresiz yatıyordum ve sen farelerin benim üzerime tırmanmasına ve burnumu kemirmesine izin verdin...”

“Kes şunu Flora!”

Ama Flora soluk almak için bile homurdanmaya ara vermedi. “...dudaklarımı ve yanaklarımın büyük bir kısmını...”

“Kes şunu!”

“...ve senin bana göz kulak olman gerekiyordu...”

Evet, o da kendisiyle ilgilenilsin istiyordu. Ablasıyla birlikte yaşıyordu, kardeşlerin bir arada yaşaması kim bilir ne kadar huzur vericiydi. Benim hiç kız kardeşim olmadı. Ben...

Her zaman bir kız kardeşim olmasını istediğimi mi söylemek üzereydim?

Saçmalama, Enola. Şu ana kadar böyle bir şeyi bir an bile düşünmedin.

İlgilenilme denince. bana sosyal zarafet eğitimi sağlayıp, evlilik için uygun hale gelmem konusunda benimle ilgilenmeye oldukça hevesli iki erkek kardeşim vardı. Ve de kendi uygun gördüğüm şeyleri yapma özgürlüğünü bana vererek benimle ilgilenen bir annem.

Kendin için üzülmeyi bırak, Enola Holmes. Sen kendi kendine yetersin.

Bu kibar ancak sert iç ses, benimki idi, ancak sanki annem hâlâ benimle birlikteymiş gibiydi. Benim içimde. Ve o an annemi olduğu gibi olduğu için gönülden affettim.

Kalbimden büyük bir yük kalktı.

Bu arada, Flora hâlâ “Sen benim ablamsın, bana bakman gere-

kiyordu ve sen bana seni uyandıracak kadar yüksek sesle ağlama-
dığımı mı söylüyorsun?” diye sızlanıyordu.

Onun ağlayıp sızlanması şu an bana yalnızca usandırıcı geliyordu.

Ancak, Pertelote bu sızlanmayı daha önce defalarca duymuş
olsa da yine de etkilendi. “Tanrı aşkına, Flora, sus!” Sesi acıyla
alevlendi. “Zalimsin!”

“Burnu olmayan benim, abla, sen değilsin.”

Burun.

Aman Tanrım.

Artık yattığım yerden kalkarak ve de titremeden, başımı kal-
dırdım, çünkü Flora’ya bakmayı çok istiyordum. Aklımla bir kez
daha mevcut duruma odaklandım, burnu Dr. Watson tarafından
kesilen bir asker şeklindeki parlak varsayımımı bir kenara bırak-
mak gerektiğini fark ettim, her ne kadar tuhaf buketleri gönderen
bir adam olsa da...

Adam mıydı acaba? Flora’nın erkek kılığına girip giremeyece-
ğini görmek zorundaydım.

Ellerim ve dizlerimin üzerine çökerek pervaz boyunca oldu-
ğunca sessiz bir şekilde cama doğru emekledim (bir yandan eteği-
mi şiddetle suçluyordum; onun içindeyken emeklemek çok zordu.)

Pertelote, “Annemiz öldüğünden beri senin için elimden gele-
ni yaptım,” dedi.

Muhtemelen doğrudu. Pertelote ile ilk tanıştığımndan beri,
bana bir anne gibi gelmişti. Erken yaşta bir annenin sorumluluk-
larını üstlendiği anlaşıyordu.

Pencerenin köşesine gelince, görmek için başımı kaldırdım
ama başta çok bir şey göremedim. Dantel perdeler. Ancak öne
eğilerek, perdenin arasından bakınca bulanık bir şekilde de olsa

görebildim. Kasvetli ve pejmürde bir odaydı; oturma odası olmalıydı ama kız kardeşlerden hiçbiri oturmuyordu, öfkeleri onları ayağa dikmişti. Pertelote'nin arkası bana dönüktü, yumrukları iri kalçalarının üzerinde duruyordu ve Flora'yı kısmen kapatıyordu. Yalnızca Flora'nın ablası gibi güçlü kuvvetli olduğunu ve yine onun gibi sade bir bluz ve eteklik giydiğini söyleyebilirim. Flora'nın yüzünün benzer şekilde geniş ve düz olacağını hayal etsem de yüz hatlarını göremiyordum.

Şimdi atıp tutma sırası Pertelote'de idi. "O zamandan beri tüm hayatım boyunca kendimi sana affettirmeye çalıştım," diye bağırdı, "her zaman! Senin düzgün görünmeni sağlayacak yollar bulmak için kocamı bu işe soktum..."

"Sadece beni baş göz edip, benden kurtulmaya çalışıyordun."

"Ben seni düzgün bir kadın haline getirip, mutlu olmanı sağlamaya çalışıyordum, ama sen gidip sakal takıp pantolon giyerek..."

Oh! Aman, Tanrım, o tuhaf buketlerin göndericisi *oydu*; o olmalıydı. Yüzünü görme aşkıyla pencereye dışarıdan yapıştım.

Pertelote, "...orada burada şeytan bilir neler yaptın," dedi hiddetle.

"Kocanın rolünü üstlenmek durumunda kaldım, öyle değil mi?"

"Hayır, kalmadın! Huzur içinde uyumasına izin vermek istemiyorsun, çok kötü ruhlusun ve nefret dolusun..."

"*Sen* de bir dene korkunç olmak nasıl bir şey." Tanrım, özürlü kadın kendisine acıyordu. Biraz dik duruşa ihtiyacı vardı. "Bir *erkek*, en azından..."

"...doğaya karşı geliyorsun, sana kaç kere söyledim ben çalışırken evde otur diye? Ama şimdi öğreniyorum ki hâlâ birtakım dalavereler peşindesin! Seni ben kendim Colney Hatch'a geri göndermeye niyetliyim!"

Diğeri ablasının üzerine saldırarak öfkeyle dolu acı bir çığlık koparttı ve şimdi yüzünü görebiliyordum, ama görmemeyi dilerdim, çünkü bir eliyle burnunu yüzünden çekip aldı ve Pertelote'ye doğru bir silah gibi sallarken bir yandan da haykırdı; "Dene istersen ve ne olacağını gör! Dene de bak!" Diğer eliyle ağzını ve yanaklarını gizleyen macun parçalarını kopardı. Yüzü ya da yüzünden geriye kalan, bir sümüklü böcek yığını gibi debeleniyordu. "Pişman olursun! Sen ve bu emri imzalayacak olan doktor her kimse!"

Flora'nın ne dediğini çok az anlayabildim, onun bu korkunç görüntüsü –bir yüz yerine, et parçacıkları; ağız ve burun yerine, küçük oyuklar görmek– bir şekilde benim sinirlerimi bozmuştu. Ve gözleri... Gözlerinde bir sorun yoktu ama yalnızca nasıl ağlayacaklarını unutmuşlardı sanırım ve bakışlarından cinayet okunuyordu. Bu kuru gözlerin görüntüsü beni, sakat kalmış yüzün görüntüsü kadar etkiledi; sanırım hareket etmiş ya da ses yapmış olmalıydım çünkü çıldırmış bakışları bana doğru döndü ve beni yakaladı.

Yanan bir meşalenin gece vakti gölün yüzeyine çektiği büyük aptal bir balık gibi beni pencerede yakaladı.

Bir yığın kıvrılmış sümüklü böcek görmüşçesine, sanırım, bir çığlık attı ve beni işaret etti.

Tam o anda Pertelote de bana bakmak için döndü, ben eğildim.

Kız kardeşlerden biri, hangisi olduğunu bilmiyorum, şok edici bir şekilde bağırarak ağıza alınmayacak bir şeyler söyledi.

Kaçtım. Ama o dar çıkıntıda dönebilsem bile bunu hızlı bir şekilde yapamazdım dolayısıyla geldiğim gibi gidemezdim. Bunun yerine, binanın köşesinden dönüp neresi olduğunu bilmediğim bir yere doğru kaçtım. Büyük bir tırtıl gibi saçakların üzerinde

sendeledim, sürünmeye çalışıyor ama engelleniyordum, gerçekten de lanet olası eteğim tarafından neredeyse aşağı itiliyordum. Kuvvetle inanıyorum ki, kadınlar kayda değer bir şey *yapamaları* diye uzun etek giymek *zorunda* bırakılıyorlar.

Arkamda pencerenin kuvvetli bir darbe ile açıldığını duydum ve bence Pertelote, bir köpek sürüsüne bedel bir sesle uludu, "Polis! Yardım edin! Hırsız var! Polis!"

Sokaktan bir polis memurunun düdüğünün, kendi türünden başkalarını çağıran keskin sesi duyuldu. Cevap düdükləri kuzeyden, batıdan ve doğudan geldi. Binanın içinde merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri duydum.

Benim de aynı yönde kaçacağımı bekliyorlardı. Aşağı ineceğimi. Dolayısıyla aşağı inmeyecektim. Yukarı gidecektim.

Söylemesi kolay; ayak bileklerimin etrafına sarılmış bir eteğim var ve önümü görebileceğim bir ışık yok. El yordamıyla ilerlerken bir sonraki köşede drenaj borusuna denk geldim. İki elimle boruya tutunup gemi direğine tırmanan bir denizci gibi kendimi gökyüzüne doğru çekmeye başladım. Bu arada komşular sokağa çıkmış ve polisler gelmişti. Aşağıdaki yaygaranın –bağırışlar, çığlıklar, düdüğü sesleri, atların toynaklarının takırtısı ve koşan ayak sesleri– korkusu sahip olduğumu bilmediğim bir gücü ortaya çıkardı. Drenaj borusunun tepesine ulaştım ama bu kez de sarp kayalıklara benzeyen binanın başka bir çıkıntısı bana engel oldu. Ancak, çoban köpeğinin korkuttuğu bir kedinin çılgınlığıyla hiç tereddüt etmeden onun da üstüne tırmandım.

Ve başka bir duvara daha rastladım. Çatıların korunağına asla ulaşamayacak mıydım? Bir an için, tamamen hayal kırıklığıyla, eski sıvaya ellerimle vurdum, ama bu gereksiz bir zaman ve emek

kaybıydı. Sokaktan ters tarafa döndüm ve karanlıktaki dar saçaklardan koşarak geçtim. Koştum. Daha birkaç dakika öncesine kadar dikkatli bir şekilde yaptığım gibi ne süründüm, ne emekledim ne de ayaklarımın üzerinde durarak, yan yan gitmek ya da yavaş yavaş hareket etmek gibi şartlara uygun olacak herhangi bir akli başında davranış biçimini tercih ettim. Ayaklarımın neye bastığını göremeden koştum. Belki de delilik bulaşıcıdır.

Şiddetle pürüzlü bir tahtaya çarptım.

Korkarım, benim gittiğim yöne benden önce gelmiş olan ve tüm varlığıyla burnuma çarpan o engel ne idiyse ona oldukça terbiyesiz sözler sarf ettim. Aslında ellerim burnumu rahatlatmak istiyordu ama ben onları beni engelleyen yapının ne olduğunu anlamaya yönlendirdim.

Cumba penceresinin yan kısmı olabilirdi.

Bizim işimiz neden diye sormak değil; bizim işimiz yapmak ya da ölmek; hücum etti ölüm vadisine¹ –hayır, tırmandı umutsuzluğun çatısına bir salak, şişmiş de olsa bir buruna sahip olduğu için şükretmesi gerekirken; ileriye ve yukarıya, daha da yükseğe! Önüme çıkan engel her ne ise, onun üzerine çıkabilmek için yoğun bir çaba sarf ederek dar tepesine tırmandım ve durup, derin ve şükran dolu bir nefes aldım, çünkü loş da olsa artık görebiliyordum.

Yıldızlarla kaplı gökyüzünün derinliklerini görebiliyordum.

Ve altındaki damları ve külâh şeklindeki bacaları.

Sonunda!

Afallamama yol açan son saçak çıkıntısını da aşarak dama ulaşmıştım.

Nefes nefese bir halde, kendimi oldukça eğimli çatı kiremitlerinin üzerine bıraktım ve dümdüz uzandım.

¹ Alfred Lord Tennyson'ın 1854 yılında Kırım Savaşı'yla ilgili yazdığı "The Charge of the Light Brigade" şiirine atıf yapılıyor. –E.N.

Emniyetteydim.

Artık kimse beni bulamazdı. Gün ağarana kadar burada dinlenecektim.

Fakat ben tam bunu düşünürken aşağıdan, sokaktan amirane bir ses “Bu tarafa getirin! Buraya! Bu aptal şey nasıl çalışıyor?” diye bağırdı.

Hemen sonrasında, olağanüstü kör edici parlak beyaz bir ışık kılıcı karanlığı yardı ve geceye kaçan gölgeler yaratarak dolaşmaya başladı. Gazetelerde Scotland Yard’ın yeni elektrikli ışıldağını okumuştum, elbette, ama okumak bir şey, böyle bir ışığa yakalanmak başka bir şey. Korkarım yüksek bir sesle çığlık attım. Bununla birlikte, dünyadaki herkes ya da en azından aşağıdaki kalabalık sokaktaki herkes de aynısını yaptı; yani, beni kimsenin duymadığını düşünüyorum.

“Çatıya doğru tut!”

“Delirdi galiba,” diye bağırdı başka bir adam. “Kimse oraya tırmanamaz, hele bir kadın asla...”

Ama dinlemek için kalamadım. Oldukça sarsılmış ve de biraz halsiz olduğumdan dik çatıda ayağa kalkıp koşmaya çalışmadım. Onun yerine kiremitlerin üzerinde solucan gibi tepeye doğru ilerledim; nedensiz olsa da çok yerinde bir tepki olmuş; sonradan fark ettim ki eğer başka türlü davransaydım beni “görebilirlerdi”.

Ne kadar zayıf da olsam, tam bir yılan gibi gidemiyordum. Yine de bir şekilde Pertelote’nin binasının tepesine ulaştım ve evin en üst noktasına tutunarak diğer tarafa geçtim.

Korkunç ışık kılıcı, tam biraz önce olduğum yerden geçti. Çatının gölgeli tarafında güven içinde, ışığın karanlığı bölmesini izledim.

Hayır, güven içinde değildim. Işığı daha sonra bu tarafa geçireceklerdi.

Işık kadar elektrik saçan düşünceler beni harekete geçirdi; başka bir binaya ulaşmalı ve ondan sonra bir başkasına geçmeli ve bu yolla kaçmalıydım. Ayağa fırlayarak, o dik damda arkaya doğru koştum, o korkunç arama ışığından uzaklaştım. Işık o kadar parlaktı ki gölge tarafta bile nereye gittiğimi görebiliyordum. İşte! Bu çatı, o kadar dik olmayan bir başkasıyla birleşiyordu hemen. Memnuniyetle üzerine sıçradım...

Çatırtı. Bir pencere pervazından boşluğa atlamışım gibi doğruca aşağıya çakıldım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜK BİR GÜRÜLTÜYLE –KIRILAN CAMIN ÇIKARTTIĞI sest i kuşkusuz– hızla aşağı düştüm. Ağzım, çığlık atmak üzere istemeden açıldı.

Ama daha çığlığı atamadan bu kör düşüşüm, oldukça etkili bir şekilde yere vurmamı yumuşatan bir şeyin içinde *pat* diye son buldu.

Dizlerim bükülü olarak ayaklarımın üzerine inip öylece bir şeyin içinde kaldım, ama neyin?

Biraz yumuşak, havalı, elastik, sanki dev bir tarlatan dolgusu gibi bir şeydi. Bu karanlıkta ne olduğunu anlamak, etrafıma yayılmış olan cam parçalarına kıyasla çok daha zordu.

Açık kalan ağzıma biraz tuzlu ve biraz yapışkan bir sıvı tadı bulaştı. Ağzımı kapadım ve kolumu sıvının olduğu yere bastırdım; evet biraz acıdı. Kandı o sıvı. Belli ki bir cam parçası yüzümü kesmişti. Ellerimde de benzer kesikler olduğunu hissettim. Canımın yandığını hissettiğime göre tehlikeli olacak kadar derin değillerdi.

Sonuçta, bu düşme olayını oldukça iyi atlattım gibi görünüyordu. Kanamam, canımı sıksa da ciddi boyutlarda değildi. Arama ışığı beni burada bulamazdı. Bu kadar aptal olduğum için kendime kızarak farkına vardım ki, Bay Kippersalt'un serasının tavanından içeri düşmüştüm. Sera elbette binanın tam tepesindeydi.

Bay Kippersalt'un serası mı? Ancak Flora ondan sanki ölmüş gibi bahsetmişti. Dahası, eğer tuhaf buketlerin kaynağı Flora ise, burası *onun* serası olmalıydı.

Karışmış kafamdan bu düşünceler geçerken, birisinin gürültünün nedenini anlamak için koşarak gelmesi ihtimaline karşı tamamen hareketsiz durarak kulak kesildim. Ama kendi kalp atışlarım ve nefes alıp vermem dışında hiçbir şey duyamadım, endişe verici bir durum olmadığından onlar da yavaş yavaş sakinleşiyorlardı. Bir süre sonra, beni kovalayanların sokakta kaldığını ve oradaki curcunanın ortasında camın kırıldığını duymadıklarını düşünmekte bir sakınca görmedim.

Evet. Bir serada olduğuma göre büyük ve neyse ki yumuşak olan bir bitkinin üzerine iniş yapmış olmalıydım, –dallarının altımda ezildiğini hissediyordum– dev bir tarlatan dolgusu değildi kesinlikle, ancak etrafımı saran ince ve uzun yaprakları at kılı gibi beni kaşındırıyor ve gıdıklıyordu.

Yaklaşan herhangi bir tehlike var mı diye kulak kesilmiş bir halde ellerimle etrafımı kolaçan ettim ve kollarımın mesafesi içinde, oldukça yumuşak başka bitkilerin dışında bir şey bulamadım. Bu bitki, her neyse, o kadar büyüktü ki dizlerim yettiği saksıdaki toprağın üzerindeyken, yaprakları yüzüme değiyordu.

Artık güvende olduğumu hissedince –göreceli olarak tabii– tüm vücudum laf dinlemeyen bir titreme krizine tutuldu ve artık ayakta kalamayacağımı hissettim. Kendimi yere bırakıp, hafifçe üzerime eğilen bitki gövdelerinin arasına uzandım, tüylü yaprakları da başımın üzerini kapatıyordu. Boylu boyunca uzandığım halde, ayaklarım hâlâ kenarına ermemiştii, nasıl yani? Çok şaşırtıcı, sanki bir ormanın içine düşmüştüm.

Nerede olursam olayım, birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kısa bir süre, “titreme” krizim bitene kadar, sonra da kaçardım. Titreyerek, iki elim göğsümün üzerinde –yani, hançerimin kabzasında– uzandım ve gözlerimi kapattım.

“Gözlerime inanamıyorum!” diye birisi çığlık attı. Ya da buna benzer bir şey dedi. Yok, öyle söyledi sanıyorum. İnsan uyuyakalmış olabileceğini kolay kabul edemez; bayılmış olabileceğini söylemeyi tercih eder ancak bu benim durumumda geçerli olamazdı çünkü ben hiç bayılmazdım... Neyse, gözlerimi açtım ve şafak vaktinin ince yaprakların arasından süzülen yeşil renkteki solgun ışığına bakarken buldum kendimi. Artık görebildiğim için hangi bitki olduğunu söyleyebilirdim. Sürüsüyle kuşkonmaz fidanı içerisinde kaybolmuş yatıyordum.

Bir kadın, muhtemelen Flora, “Benim *bebeklerim!*” diye çığlık atıyordu. “Alıçlarım, boru çiçeklerim, yaban sümbüllerim, her yer cam ve her taraftan soğuk rüzgâr geliyor!”

Bu denli hazırlıksız yakalandığımı itiraf etmeye utansam bile, en azından şunu ifade edebilirim ki hareketsiz yatmaya devam etmeyi –sadece parmaklarım hançerimin kabzasına sıkıca kenetlenmişti– ve hiç sesimi çıkarmamayı akıl edebildim.

Bu sırada yakındaki bir merdivenden gelen ayak sesleri duydum. “Cani!” çığlık atmaya devam etti. “Zorla içeri girmiş! Benim serama!”

Pertelote’nin “Flora, sakın ol,” diyen bıkkın sesi duyuldu. “Çoktan gitmiş.”

Keşke öyle olsaydı.

“Kim o bok karı?” Gerçekten de Flora’nın konuşması bu kadar terbiye dışıydı. “Bizden ne istiyor?”

“Bilmiyorum.” Pertelote, kız kardeşinin kullandığı dile şaşır-mamış gibiydi, fakat oldukça tatsız ekledi, “Keşke bilseydim.”

“Öldüreceğim onu! Bulacağım ve öldüreceğim onu da diğeri gibi...”

“*Flora! Hiç kimseyi öldürmeyeceksin. Bir daha asla hiç kimseyi öldürmeyeceksin. Beni duyuyor musun?*” Pertelote’nin bu güçlü azar-laması kardeşinin böyle konuşmasına bir son vermekte etkili oldu.

Flora, somurtkan bir ifadeyle benim duyamayacağım şekilde mırıldanarak cevap verdi.

Pertelote sesini yükselterek konuşmaya devam etti, “Ne dedin sen? *Watson’a ne yaptın?*”

“Hiçbir şey. Kim ona bir şey yaptığımı söyledi?” Flora, azar işi-tip yaramazlığını yapamamış bir çocuk gibi çareyi gözyaşı dök-mekte aradı. “Benim serama bunca olandan sonra sen bana nasıl bağırırsın?”

“Off, Tanrı aşkına, onun çaresi var. Camcıyı çağır.” Pertelo-te’nin sesi bitkin ve bıkkın çıkıyordu. “Dr. Watson’ın başına her ne geldiyse umarım senin bir ilgin yoktur. Kahvaltım soğuyor.” Ayak seslerinden Pertelote’nin gittiği anlaşılıyordu.

“Bana arkasını dönebileceğini sanıyor,” dedi Flora burnunu çekerek, sanırım “bebeklerine”. “Ah evet kahvaltı. Ben de bitirme-miştim.” Seranın kapısını ardından sert ve gürültülü bir şekilde kapatarak ablasının peşinden gittiğini duydum.

Ben saklanmış, hatta kapana kısılmış bir halde bir sürü kuş-konmazın arasında kalmıştım. Tekrar titremeye başladım.

Enola, bu bir işe yaramayacak.

Ama ya haşın ve rastgele bir şekilde öldürmekten ve Dr. Watson’dan bahsetmesi...

Bunu daha sonra düşünürsün. Şimdi buradan nasıl çıkacağını düşün.

Titremem arttı.

Kendimi sakinleştirmek için, daha önce sıklıkla yaptığım gibi, gözlerimi kapattım ve annemin yüzünü hayal ettim. Tabii ki “Enola, sen başının çaresine bakarsın,” diyordu. Çok şükür ki, onun düşüncesi artık kalbimi incitmiyor, sadece ısıtıyor ve bir anda titrememi durdurdu, böylece tekrar net bir şekilde düşünmeye ve ne yapacağımı planlamaya başlayabildim.

Ne de olsa çok zor değildi. Kuşkonmazların arasında doğrulup oturdum, çoraplarla sessizce yürüyebileyim diye botlarımı çıkar-
dım, sonra, kalas ayaklarla desteklenerek yerden yükseltilmiş, iki buçuk metre uzunluğunda oldukça büyük, galvanizli çelikten yapılmış bir haznede yetişen kuşkonmazların içinden çıktım. Böyle olduğunu, üzerinden yavaşça inip biraz uzaklaştıktan sonra gördüm. Ayrıca istemeden yaptığım girişle çatıda açtığım deliği ve kuşkonmaz, kırmızı alıç ve beyaz haşhaşların üzerine dağılmış olan cam parçalarını da gördüm... Ancak seraya çok fazla dikkat edemedim, çünkü ayaklarımın üzerinde sallandığımı fark ettim ki bu anlaşılır bir şeydi. Yirmi dört saattir yemek yememiştim. Ve normal olarak hep yanımda taşıdığım güçlendirici şekerlemeler için eteğimin ceplerini yokladığımda hiçbirini bulamadım; o kadar aceleyle hareket etmişim ki onları yanıma almayı unutmuştum.

Her şeye lanet olsun. Bayılmadan, hızlıca kaçmalıydım.

Botlarım elimde, o titreyen halimle olabildiğince sessiz, seranın kapısına doğru yürüdüm ve durup dinledim.

Umduğum gibi, iki kız kardeşin aşağıdaki kavga seslerini duyabiliyordum. Birbirlerini paylamaya devam ettikleri sürece, her

ikisinin de nerede olduğunu bilecektim. Ve hizmetkârlar da şüphesiz kulak misafiri olmakla meşgul olacaktı.

Ancak, bir daha düşününce, evde herhangi bir hizmetçi olmadığı sonucuna vardım. Flora, görüldüğü gibi biriyse, Pertelote birilerinin birçok şey öğrenmesi riskini göze alıp eve hizmetkâr almazdı.

Sera kapısını sessizce açtım, dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı süzüldüm.

Flora ön odada bir yerlerde hâlâ haykırıp duruyordu. “Her zaman benimle ilgileneceksin, değil mi abla? Bana cevap ver. Her zaman benimle ilgileneceksin.”

Farelerin yüzünü yediği zaman hariç.

Hem çok soğuktu hem de kendimi çok güçsüz hissediyordum. Arka taraftaki bir kat merdivenden daha indim, boş bir mutfaktan geçtim ve arka kapıdan dışarı çıkıp koşmaya başladım. Tökezlememi, taşların ayaklarımı acıtmasını ya da Londra’nın haydutlarla dolu en kötü kenar mahallesine doğru kaçıyor olduğumu umursamadan koştum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KİRLİ VE DARMADAĞINIK GÖRÜNÜŞÜM, BU DÜŞÜK seviyeli, kalabalık sokaklarda yeterince acayip bir şekilde korunma hizmet etti. Bir gece önceden kalan sarhoşlar oluklarda inliyordu. Üzerinde pis bir önlükten başka pek bir şey olmayan bir kız, bir kapı aralığına sokulmuş duruyordu, çıplak ayakları soğuktan morarmıştı. Eski püskü gömlekleri ve üzerlerine çok büyük geldiği için ince bacaklarının etrafında cankurtaran simidi gibi sıvadıkları pantolonlarıyla erkek çocuklar, iyi giyinmiş bir kadının peşinden koşup birkaç kuruş dileniyorlardı. Kadınlar pis suları boşaltıyor, yün giysiler içindeki işçiler yorgun argın yürüyerek işlerine gidiyordu; el arabası olan bir adam bağıırıyordu: “Sıcak çörekler, sosis, iç yağıyla yapılmış sosis! Kahvaltılık sıcak yağlı sosis!” Botlarımı tekrar giymek için kaldırım kenarına oturduğumda veya topallayarak yürürken yediğim iğrenç sosisi sokak satıcısından satın alırken kimse bana bakmadı. Ancak güzel Bayan Everseau bu gürültülü, hırsızların istilasındaki sokaklarda kırıtarak yürüseydi, anında üzerine saldırırlar, soyarlar, kaliteli giysilerini üzerinden alıp çıplak olarak salıverirlerdi. Fakat kirli saçlı, vahşi bakışlı, kavga etmiş gibi kesik ve yaralar içindeki genç bir kadın, hiçbir şekilde fark edilmiyordu.

Evime döndüğümde ise –Dr. Watson’ın sokağındakine, çok daha yakın olduğundan– durum farklıydı. Neyse ki, keskin gözlü ev sahibesi ortada yoktu ama ev işlerini yapan aptal bakışlı kızı susturmayı gerekli gördüğümünden ona birkaç kuruş rüşvet verdim ve hanımına sadece biraz hasta olduğumu ve yemeklerimin odama getirilmesinin gerekli olduğunu söyleyeceğine dair bir söz vermesini istedim. Ve bana banyoyu hazırlaması ama bu konuda hiçbir şey söylememesi için birkaç kuruş daha verdim.

Böylece öğleden sonra beslenmiş, temizlenmiş, çiçek baskılı ev elbiseme güzelce bürünmüş, yüzümdeki keşiği bir bantla kapatmış olarak endişeli bir şekilde odamı arşınılıyordum.

Pertelote’nin sesi kafamda yankılanıyordu: *Flora. Bir daha asla kimseyi öldürmeyeceksin. Dr. Watson’a ne yaptın?*

Tanrım, ne olduğunu ortaya çıkarmam gerekiyordu.

Dr. Watson’a yardım edeceksem –eğer hâlâ hayatta ise tabii– Flora hakkında mutlaka daha fazla bilgi sahibi olmalıydım. Soyadını, gerçekten birini öldürmüş olup olmadığını öğrenmeliydim. Gerçekten akıl hastanesine kapatılmakla cezalandırılıp cezalandırılmadığını ve Dr. Watson’ın ondan intikam almak için bir gerekçe oluşturacak bu talimatı imzalayıp imzalamadığını da. Ve bir kişinin akıl hastanesine kapatılması için gereken prosedürün ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu; bir aile üyesinin ve birkaç tıp doktorunun bazı evrakları imzalaması gerektiğini biliyordum yalnızca. İlçe idari ofisine, polise, akıl hastanesine, özellikle Colney Hatch Hastanesi’ne gidip sorularımın cevaplarını öğrenmeye ihtiyacım vardı...

Ama ne kadar yüzeysel de olsa yüzümdeki kesikle, güzel Bayan Everseau olarak gidemezdim. En ufak bir sivilce bile böyle bir banyanın, iyileşene kadar gözlerden uzak kalmasını gerektirirdi.

Ayrıca burada bürünebileceğim başka bir kılık yoktu, hatta bir başörtüsü bile yoktu. Olsaydı bile, bunun ancak az bir faydası olurdu, çünkü tecrübelerime göre yalnızca sevgili Bayan Everseau, memur sınıfını tatlı dille kandırarak bilgi toplayabilirdi.

Ağzımın üstündeki çizik iyileşene kadar, –odamda ne kadar hareket etsem de bu değiştirilmesi mümkün olmayan durumdan kaçamazdım– yüzüm iyileşene veya bunun için uygun bir kılık bulana kadar hiçbir şey yapamazdım.

Herhangi bir kimsenin beni görebileceği bir zamanda evimden bile çıkamazdım.

Dayanması güç. Acaba bu arada Dr. Watson'ın başına ne gelir? Halihazırda başına ne gelmiş olabilir?

“Her şeye lanet olsun! Böyle olmayacak!”

Watson'ı Flora'nın güvenilmez merhametine bir gün daha bırakmak mı? Eğer böyle bir şey yaparsam bir daha asla aynada kendi yüzüme bakamazdım. Yine de başka seçenek göremiyordum, bir şeyin dışında...

Ağabeyim Sherlock ile iletişim kurmanın dışında.

Ve bu düşünce beni anında ürküttü. Onu görmeye gitmek kesinlikle söz konusu bile olamazdı. Ona bir mesaj yolladığımı varsayalım; o kadar akıllıydı ki, kolaylıkla izimi bulurdu! Sherlock Holmes hakkında duyduğum söylentilere dayanarak yargıya varmak gerekirse, herhangi bir şey –kırtasiye seçimim, mürekkebin rengi, el yazımıyla ilgili bir şey, bir postacının parmak izi gibi– herhangi küçük bir şey beni ele verebilirdi.

Böyle bir riski göze alamazdım.

Ancak almak zorundaydım.

Hiçbir şey yapmazsam ve Dr. Watson ölürse...

“Gazete, ham’fendi”, diyen utangaç bir ses ve kapıya utangaç bir vuruş duyuldu. *Pall Mall Gazetesi* alması için gönderdiğim hizmetçi kız gelmişti.

“Teşekkür ederim. Oraya bırak, lütfen.”

O ayrıldıktan sonra gazeteyi kapıp içeri girdim ve odayı arşınlamaya devam ederek, Dr. Watson hakkında başka haber var mı diye göz gezdirdim. Elbette hiçbir şey yoktu. Gazetenin diğer sayfalarını sabırsız bir biçimde fırlatıp, “kişisel ilan sütunlarına” döndüm. Beklediğim gibi –ilk gördüğümünden beri her gün orada yer alan ilan– bir kez daha oradaydı. “255354 41324416364651 4611331226 35164216 3516 5511341135 4416532226331643 3243265511354616342635.”

Deşifre edildiğinde: IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN.

Ve ben hâlâ ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Annemi tanıyordum. O, “sevgiler” kelimesini kullanacak bir kadın değildi. Beni görmek istiyor olamazdı.

Aslında öyle olmasını ne çok isterdim. Özellikle şimdi, Dr. Watson için bu kadar endişelendiğim bir zamanda. Annem ne yapacağını bilirdi. Bileceğinden emindim.

En ufak bir olasılıkla dahi bu mesaj ondan geldiyse, bu şansın geçip gitmesine izin verebilir miydim? Bana şimdi bir aile şefkatiyle elini uzattıysa ve ben ona cevap vermezsem, bir daha o eli uzatır mıydı?

Belki de bir miktar üzüldüğümü sezdi ve aramızı düzeltmek istedi. Olamaz mı?

Yine de annem, Londra dışından Londra’ya seyahat etmek zorunda olan kişi olarak annem –NEREDE NE ZAMAN– diye sormak yerine buluşma yerini ve zamanını kendisi belirlemek istemez miydi?

Yoksa birisi yanlış bir yer adı söyleyerek beni şüphelendirmek mi istememişti?

Bin bir tilki gibi bu düşünceler kafamda dolanırken ve gözlerim kendi işiyle meşgul olarak, dikkat gerektiren özel bir şeyin olmadığı “kişisel ilanlar” sütununu tararken tamamı büyük harflerle, oldukça dikkat çekici ve gizemli bir şekilde yazılmış “kişisel” bir ilana takıldılar.

ALO NE? KAZ, UT, KAZ, UT, ALO NE?

Kime hitap ettiği ve kimin tarafından verildiği belli değildi.

ALO NE? KAZ, UT, KAZ, UT, ALO NE?

Hepsi bu kadardı.

Şaşkın bir şekilde dikkatle baktım, eminim çok sayıda başka okuyucu da böyle yapmıştır çünkü koyu renk harflerle basılmış, bu kadar anlaşılmaz ve anonim bir ilan herkesin dikkatini çekerdi. Bir şifre de yok gibiydi. Sanki hattın kötü olduğu bir telefon görüşmesinin aktarımı gibiydi. Birisi bir başkasına bir şey söylemek istemişti, ama ne? Kaz mı? Kuş cinsi olan kazdan mı söz ediyordu, birisi birine “kaz” diye talimat mı veriyordu. Ut ne? Müzik aletinden mi söz ediyordu, utanma duygusundan mı? Benim için anlam ifade eden yalnızca iki kelime vardı ALO ve NE. İkisi bir arada ters yazılınca ENOLA oluyordu, yani benim adım.

Sonra bütününü gördüm.

ENOLA TUZAK TUZAK ENOLA

Çok rahatlamış olarak kahkahalara boğuldum. Sonuçta bir şifre idi, bir çocuğun elinden çıkmış gibi o kadar basitti ki, ancak annem gibi bir dahi bu ilanı vermiş olabilirdi. Çok minnettarım, onun sayesinde, artık IVY NERDE NE ZAMAN mesajının şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde sevgili ağabeyim Sherlock tarafından verildiğinden emindim. Ve şimdi çok daha önemli bir şeyi daha biliyordum: Annem kelimenin genel olarak anlaşıldığı şekliyle anaç olmayabilirdi ama beni önemsiyordu. Kendi tarzında.

Ağabeyime Dr. Watson'ı bulması konusunda yardım etmek gibi çok zor bir görev vardı önümde ama şimdi bunun altından daha rahat kalkabileceğimi hissediyordum. Annemin sıcak bir şefkat ifadesi taşıyan yüzünü hayal edince bir yere oturacak kadar sakinleştim. Azmi-mi güçlendirmiş olarak elime kurşun kalem ve bir sürü kâğıt aldım.

Pekâlâ. Ağabeyimle iletişim kurmak için neye ihtiyacım vardı ve neler bir kenara bırakılabilirdi?

Öncelikle, tam olarak elimde hangi veriler vardı?

Elimdeki kâğıda şunları karaladım:

Pertelote'nin "Yine ne yaptı," dediğini biliyorum.

Bunu derken bir erkeği değil kız kardeşini kastetmiş olabilir.

Pertelote kocası Bay Kippersalt'tan hayattaymış gibi söz ederken Flora'nun ondan ölmüş gibi söz ettiğini biliyorum.

Pertelote'nin Flora'ya "Artık başka kimseye tuzak kurma," dediğini biliyorum???

Flora ne cevap vermişti? Birisini "cezasını çekeceği" bir yere kapatmaktan bahsetmişti. Kastettiği Bay Kippersalt mıydı? Yoksa Dr. Watson'dan mı söz ediyordu?

Pertelote'nin ona "Dr. Watson'a ne yaptın?" diye sorduğunu biliyorum.

Flora'nın bir erkek gibi giyindiğini biliyorum; büyük bir ihtimalle tuhaf buketleri yollayan oydu.

Pertelote'nin ona "bir daha asla" kimseyi öldürmemesini söylediğini biliyorum. Flora, Watson'ı öldürdü mü?

Çok rahatsız edici bir soru.

Notlarımın arasında karalamalar yapmıştım ve şimdi ise ciddi bir şekilde resim çizmeye başladım. Bir sanatçı olmaktan çok uzak olsam da insanların yüzlerini abartılı bir şekilde çizmek gibi bir ustalığım var ve süreç içerisinde bunu yapmanın düşünmeme yardımcı olduğunu gördüm. Pertelote'yi çizdim. (Gerçek adı neydi? Beni penceresinin dışında gördüğünde tanımış mıydı? Cevaplarını bulamadığım başka sorular da vardı.) Flora'yı kadından çok bir erkeğe benzediği için burnu tam ve keçisakalı olan bir adam olarak çizdim. Pertelote'nin farklı düşünmesi bakışının ne kadar sığ olduğunu gösteriyordu. Fakat Flora bu kılık değiştirmeyi nasıl benimsemişti?

Sonra hatırladım ve şunu yazdım:

Flora, "Kocanın rolünü üstlenmek durumunda kaldım, öyle değil mi?" dedi.

Pertelote, huzur içinde uyumasına izin vermesini söyledi.

Watson ve burunsuz asker teorimin tamamen yanlış olduğu ortaya çıktığı için kendimden bir noktaya kadar şüphe etmekle birlikte, yine de Pertelote, Flora ve kayıp Bay Kippersalt arasında neler olmuş olabileceği konusunda teoriler üretmeye başladım. Bay Kippersalt ilk başta karısının kız kardeşine yardım etmeye çalışsa da Flora'ya artık katlanamaz hale gelince onu Colney Hatch'e kapatmıştır. (Bunu düşünerek otururken, Flora'yı bir kadın olarak çizdim, ona Pertelote'ye benzeyen hatlar yaptım.) Ancak, aç farelerle ilgili talihsiz olaydan bu yana yaşamını Flora'ya adanmış olan Pertelote, tartışmasız bir akıl hastası olmasına rağmen kız kardeşinin akıl hastanesinde kapalı kalmasına izin veremedi. Kocasıyla kız kardeşi arasında seçim yapmak zorunda kaldı, ikincisini seçti, kocasına karşı geldi ve Flora'nın akıl hastanesinden çıkarılmasını sağladı.

Onun sonrasında da Flora derhal Bay Kippersalt'u öldürdü.

Bu olay, görünüşe göre, Pertelote'nin kalbini kırmamıştı. Pertelote kocası hayattaymış gibi davranarak, suçun gizlenmesine yardımcı olmuştu. Bu arada, bu tür başka talihsiz olaylar yaşanmasın diye kız kardeşini kontrol altına almaya çalıştı. Görünüşe göre Flora, hâlâ bela çıkarmaya niyetliydi...

Elbette.

Bir başka kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırlayarak, şunu yazdım:

"Pişman olursun! Sen ve bu emri imzalayacak olan doktor her kimse!"

Flora, akıl hastanesine kaldırılması emrini imzalayan Dr. Watson'a karşı kin tutmuştu. Meselenin özünü bulmuştum.

Fakat Dr. Watson'a ne yapmıştı? Onu öldürmüş müydü?

Bu düşünce ürpermeme yol açtı ve kalbime bir ağrı saplandı. Bunu kabul etmek istemiyordum.

Düşüncelere dalmış olarak, Flora'yı onu gördüğüm haliyle çizdim, burnu ve yüzündeki macunlar yırtılmış olarak. Ama zordu – acı vericiydi demek istiyorum– onu bu şekilde tasvir etmek, zavallı kadın. Anneleri daha şanslı bir kadının evinde yerleri temizlerken, yalnız başına kalmış, acınası yoksulluk içindeki iki Cockney çocuğu hayal ettim; belki de anneleri çoktan ölmüştü. Belki de küçük çocuğunu evde yüzünü sıçanlar yemiş olarak bulduğunda, büyük çocuğunu dövmüş ve onu bir daha hiç sevmemişti. Ya da belki de görüntüsü bozulanı sevmeyi bırakmıştı. Annesi olsun ya da olmasın, bu şekilde büyümek, böylesine çirkin olmak, bir kimseyi delirtmek için yeterliydi.

Titreyerek, çizdiğim resme baktığımda bir sempatiyle veya belki de mantığın ötesinde bir anlayışla, Flora'yı çiçeğe dönüştürdüğümü fark ettim.

Ona kıvrımlı gündüzsefasından ağız, ters dönmüş bir gül goncası olarak burun yapmıştım ve sonra gözlerini gelincik olarak çizmeye devam ettim ve saçlarını ise tabii ki yabani ve sicim gibi olan kuşkonmaz yapraklarından yaptım. Oldukça tuhaf bir bukete dönüşmüştü.

Tanrım neler oluyor, başladığım noktaya geri döndüm.

Gülün dışındaki tüm çiçekler –ters olunca gül sevginin tersini temsil eder– Bayan Watson’ın salonunda gördüğüm orijinal buketi oluşturunuyordu.

Ve kuşkonmaz hariç hepsini oldukça iyi anlamıştım. Kuşkonmazın anlamı neydi, Tanrı aşkına?

İlaveten, Flora serada neden bu kadar çok kuşkonmaz yetiştirmişti?

Buketler için mi? Binlercesine yetecek kadar vardı. Yemek için mi? Tüm Holywell Caddesi’nin ihtiyacını karşılayabilirdi, ancak hiçbir sapın kesildiğine dair hiçbir kanıt görmemiştim...

Saplar.

İşte bu olabilir, diye düşündüm. Saplar, mızrak gibi saplanan bir silaha benziyordu: nefret veya ölüm. Bitkinin Latince adı da bir anlamda bir tehlikeyi işaret ediyordu; asparagus –İngilizce okunduğunda a-spear(mızrak)-a-gus.–

Gus’un mızrağı.

Bağırarak doğrulurken kâğıtları sağa sola saçtım. Çünkü o anda arama ışığının aydınlığı gibi bir aydınlıkta her şeyi görmüş, her şeyi anlamıştım. Üstesinden gelinmez gibi görünen zorluklar yok olmuştu ve tam olarak ne yapacağımı biliyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

AĞABEYİM SHERLOCK'A MEKTUP YAZARAK özgürlüğümü tehlikeye atmama gerek kalmayacaktı artık.

Heyecandan neredeyse başım dönerek temiz bir kâğıt aldım ve mektup yerine başka tür bir iletişim metni oluşturmaya başladım.

Birkaç dakika sonra bitirmiştım:

1251225235 4123331535 133633351654 2411461324
11322633 24114446113516446351516 121154
32254242164344113346'51 443643. E.H.

Bunu kendi baş harflerimle imzalama cesaretini gösterme konusunda tereddüt etmedim. Şunu kesinlikle söyleyebilirim ki ağabeyim Sherlock'a sadece burun olarak değil, başka yönlerde de benziyordum. Öyle görünüyordu ki, onun gibi zaman zaman küçük oyunlar oynamaya ihtiyaç duyuyordum.

Ve sürpriz. Bir sebeple, şu anda yukarıdaki mesajın anlamını saklı tutuyorum değerli okuyucum ve onu deşifre edebileceğinizden emin olmama rağmen, takip eden birkaç sayfa boyunca bunu yapmaktan kaçınacağınızı umuyorum.

Şifreli mesajımın son bir kopyasını mürekkeple yazdıktan sonra, kurutma kâğıdıyla kurutarak katladım ve balmumu ile kapatarak, sabah baskısında yer alabilsin diye en kısa sürede *Pall Mall Gazette*'ne nasıl iletebileceğimi düşündüm. Bu önemli iş için bir sokak çocuğuna güvenmem mümkün değildi. Ancak üniformalı bir ulak veya kapıcı da şüphe uyandırabilir ve izi takip edilince bana ulaşılabilirdi. Sonunda, gözlerimi devirerek, her zaman olduğu gibi kendi başıma olduğumu fark ettim ve bir çare bulmak üzere yataktan kalktım. Bir kalem ve “kapatıcı krem” birleşimi ile yüzüme yapıştırmış olduğum bandı daha az dikkat çekmesi umuduyla –en azından karanlık bastıktan sonra– boyadım. Gündüz olsa bu işi üstlenmeye cesaret edemezdim. Ama gece olunca eski siyah elbisem ve şalıma bürünerek, peruğumu ve yüzümü gölgede bırakacak olan en geniş kenarlı şapkamı takarak, Fleet Street'e doğru yola çıktım.

Her şey yolunda gitti. Bana neredeyse hiç bakmayan kayıtsız bir gece memuru, parayı ve mesajımı alıp doğrudan matbaaya göndermeye söz verdi.

Güzel. Ama biliyordum ki, eğer şimdi eve dönersem, mantıklı bir genç kadın gibi akşam yemeğimi istersem ve uyumak için hazırlanırsam, kesinlikle uyuyamazdım. Bütün vücudum baştan aşağı elektriklenmiş bir haldeydi, Dr. Watson için heyecan ve endişe duyuyordum. Eğer, olduğunu düşündüğüm yerde ise, bu bir geceyi daha atlatacak ve her şey yoluna girecekti. Yürüttüğüm aklı tekrar tekrar sorguladım ve hep aynı sonuca vardım. Ama kendi akli yeteneğime güvenimi kaybetmiş durumdaydım. Ya bir şeyi atlıyorsam? Ya yanılıyorsam? Ya aptal ve hata yapan bir kızsam ve aslında doğrusu bir eylem adamı olan büyük Sherlock Holmes'a gitmek ve her şeyi onun idaresine bırakmak idiyse?

Odama geri dönüp beklemeye dayanamazdım. Bunun yeri-
ne, korsemin içerisinde bulunan hançerimden cesaret alarak ve
kendimi karanlıkta yeterince göze çarpmayan bir figür olarak his-
settiğim için, *Penny Illustrated Paper*'ın yazdığı haliyle "kalabalık
ve bir araya toplanmış gecekonduların iğrenç, küçük labirentle-
rine, ışığın ve havanın kalıcı olarak dışlandığı ve kir, hastalık ve
ahlaksızlığın tutarlı bir şekilde beslendiği... birbirine bitişik boğu-
cu avlular, dar geçitler, bahçeler ve sokakların, yoksulluk içindeki
sakinlerinin tıkiş tıkiş kapatıldığı, tıkıldığı ve hapsedildiği yere",
diğer bir deyişle Holywell Caddesi'nin arkasındaki mahalleye, bu
sabah altında elbisesi olmadan bir önlük giymiş, çıplak ayakları
soğuktan morarmış kızı gördüğüm yere yöneldim.

Gecenin bu saatinde sokaklar yarı sarhoş erkek ve kadınlarla,
ucuz kabuklu deniz ürünlerini, zencefil biralarını veya tatlılarını satıp
bitirmeye çalışan seyyar satıcılarla doluydu ve köşe başlarında başka
bir şey satan sokak kadınları vardı. Bir de dilenciler –bazıları kendi-
lerine animatör denmesini tercih ederlerdi. Arka ayakları üzerinde
durmasını öğrettiği sıçanı elinde tutan pis bir adamı izlemek üzere
durdum. Adam beyaz bir mendil yardımıyla fareyi toga giymiş bir
Romalı senatör, cüppe giymiş Anglikan kilisesi mensubu bir rahip,
sonra beyaz peruk takmış bir avukat ve ikinci bir mendilin de yardı-
mıyla mahkemeye çıkarılmış bir kadın görüntüsüne soktu. Etrafına
toplanıp gülmekte olan kalabalık, adam şapkasını çıkartıp uzattığı
anda çil yavrusu gibi dağıldı; para veren tek kişi ben oldum. Sonra,
içki bağımlısı ebeveynleri tarafından terk edilmiş ya da bu dünyadan
ayrıldıkları için tek başına kalmış çocukları bulmaya gittim.

Londra'nın fakirleriyle ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu.
Günler değil, haftalar geçmişti.

Yırtık pırtık kıyafetli çocukları bir kemerin altında birbirlerine yavru köpekler gibi sokulmuş bir halde buldum. Yanımda yiyecek olmadığından, her birine bir şilin verdim ve ardından oradan kaçmak zorunda kaldım çünkü sokaktaki diğer çocukları haberdar etmek için etrafa dağıldılar; saklanmamış olsaydım, hepsi birlikte bana saldırır ve ceplerimi boşaltırlardı.

Gecenin büyük bölümü böyle geçti diyebilirim. Sonunda en çok bulmak istediğim kızı, onu daha önce görmüş olduğum yerde önlüğü içerisinde titrerken buldum. Kızı kullanılmış giysi satan bir mağazaya götürdüm. Mağazanın sahibini uyandırıp kıza giysi, ayakkabı ve çorap aldım, yemek için de para verdim. Şaşkınlık ve şüphe içindeki kız hiç teşekkür etmedi, ben de zaten beklemiyordum. Benim ödülüm mutlu bir yorgunluk ve belli bir iç huzuruydu. Şafaktan birkaç saat önce evime döndüm, nihayet uyumaya hazırdım.

Ya da öyle ummuştum diyeyim, sanırım bir süre kendimden geçtim. Ama gün ısıdığında tamamen uyanıktım ve her türlü beklenmedik olaya hazırlıklı olacak şekilde özenle giyinmekteydim. Korsemin içine para, hançer, sargı bezi, bisküvi, iğne-iplik, kâğıt-kalem, anahtar, kokulu tuzlar, başörtüsü ve yedek çorap koydum; ayrıca ceplerime temiz bir mendil, eldiven, biraz daha para ve –bir daha asla unutmamayı umduğum– bir avuç şekerleme koydum. Sakin ve verimli olmak için elimden gelen gayreti göstermeme rağmen, o kadar gerilmiş bir haldeydim ki kızın benim için getirdiği kahvaltıya dokunamadım bile.

Zamanından önce hazırdım. Peruğumu ve şapkamı takmış olarak odada dolanıp durdum ama Watsonların sokağın karşısındaki konutunu görebildiğim pencerenin önündeki yerime oturamadım.

Hizmetçinin dışarı çıkıp dizlerinin üstüne çökerek bir kova sabunlu suyla, haftanın her günü olduğu gibi taş basamakları beyazlayana kadar fırçalamasını izledim.

Biraz daha beklemem gerekiyordu. İç çekerek kendimi oturmaya zorladım. Parmak uçlarımla pencere sanki bir piyano imiş gibi hayali melodiler çaldım. Ya da belki melodi çaldım değil de gürültü yaptım demeliyim, çünkü hayatımda hiç piyano dersi almadım.

Her zamanki gibi sütçü geçti ama her zamanki gibi değildi çünkü ardından bir eşiği çekiyordu. Sokakta oturan biri taze, ılık eşek sütüne ihtiyaç duyabilecek kadar hasta olmalıydı.

Mütevazı yaratığı, sanki daha önce hiç bu kadar uzun kulaklı bir hayvan görmemiş gibi inceledim.

Sütçü kız ve eşek önümden geçtikten sonra, pencere kenarındaki parmak uçlarımla biraz da davul çaldım.

Watson ailesinin, basamakları temizlemeyi uzun süre önce bitirmiş olan hizmetçisi, bu defa da pencere camlarına benzer bir uygulama yapmak için tekrar dışarı çıktı.

Buz satan adamın yaşlı ve bilge bir at tarafından çekilen arabası köşeden çıktı. Sahibi teslimatları yaparken, at her evin önünde kendiliğinden duruyordu. Caddede ilerlemeleri oldukça uzun bir süre aldı, atın rengi de dahil olmak üzere her ayrıntıya büyük bir titizlikle dikkat ettim ve bugün atı “gri” veya “doru” diye tanımlamak beni tatmin etmedi, “demir kır” olduğuna karar verdim.

Buz satan adam ve onun demir kırı renkli yaşlı atı gözden kayboldu. Parmaklarım vurmaktan yoruldu ve hareketsiz durdum. Artık heyecanlı bir bekleyiş içerisinde değildim ama acı bir hasret duygusu içindeydim, bekledim.

Ve bekledim.

Ve kuzey tarafından sallanarak gelen faytonu ilk başta güç bela fark ettim, çünkü büyük bir araba bekliyordum. Üstü kapatılmış olan faytonun yaklaşmasını boş boş izledim, Hemşiresiyle birlikte hava almak için günlük gezintisine çıkmış yaşlı bir kadını taşıyor olduğunu tahmin ettim. Fayton yaklaştı, artık yolcuları görebiliyordum...

Ayağa fırladım ve neşeyle bir çığlık attım ama bir yandan da ağabeyim beni duymasın diye ellerimle ağzımı kapattım.

Donakaldım, bu ağabeyim Sherlock değildi.

Silindir şapkası ve tek camlı gözlüğü, ipek yeleğinin önünden sarkan ağır altın saat zinciri ile şüphe götürmez bir şekilde diğer ağabeyim Mycroft idi!

Beni aramak için kendini yormayan, yalnızca tahtına oturup, emirler veren ağabeyim. Alışlagelmiş ev, devlet dairesi, Diogenes Kulübü döngüsü hiç değişmeyen ağabeyim. Canını hiç sıkmayan kişi.

Ya da ben şu ana kadar öyle olduğunu varsaymışım.

Oldukça yanılmışım. Belli ki Mycroft beni bulmaya çalışmıştı; annemle benim kullandığımız çiçek kodunu Sherlock'tan daha iyi öğrenmişti ve benim oltaya nasıl takılacağımı tehlikeli bir şekilde anlamıştı: *Pall Mall Gazetesi*'ne IVY ÖKSEOTU TALEBİ NERDE NE ZAMAN SEVGİLER KRİZANTEMİN şeklinde şifreli mesaj yollayan kişi o idi.

Benim "1251225235 4123331535 133633351654 2411461324 11322633 24114446113516446351516 121154 32254242164344113346'51 443643. E.H." şeklindeki cevabım üzerine harekete geçen kişinin o olması bunun kanıtıydı.

Ve şimdi, değerli okuyucu, henüz şifreyi kendiniz çözmediyseniz, bunun anlamını öğrenebileceksiniz, bu nedenle: Alfabeyi, son satırı hariç her biri altı harften oluşan beş satır halinde düzenle-

yin. Şifrede, ilk iki sayı, birinci satırın ikinci harfı, B. Sonra, beşinci satırın birinci harfı, U. İkinci satırın ikinci harfı, G. Beşinci satırın ikinci harfı, Ü. Üçüncü satırın beşinci harfı, N.

“BUGÜN.”

Tamamı: “BUGÜN ÖĞLEN COLNEY HATCH AKIL HASTANESİ'NDE BAY KIPPERSALT'U SOR.”

İmzalayan “E.H.”

Bu, Mycroft'un *Pall Mall Gazetesi*'nin bu sabahki baskısında okuduğu bir davetti, bu onu her ne kadar şaşırtsa da pek reddedemeyeceği bir davetti.

Mycroft, Colney Hatch'e gittiğinde ve “Bay Kippersalt” getirildiğinde ne olduğunu ancak hayal edebilirim. Fakat açıkçası emretmeyi seven Bay Holmes –ağabeylerimin her ikisi de özleri gereği üst sınıf mensubu ve kendilerine itaat edilmesine alışkın insanlar olarak, bu role uyarlardı– Mycroft, “Bay Kippersalt”u serbest bırakırmayı başarmış olmalı ki araba evin önünde durduğunda faytonun diğer tarafında oturan kişi oydu –evet, bingo– doğru tahmin etmişim! Diğer adam kesinlikle Dr. Watson idi.

Nazik doktor pek sağlıklı gibi görünmüyordu –son başına gelenler göz önüne alındığında bu çok anlaşılır bir şeydi– fakat bariz bir şekilde hayatta ve tek parçaydı.

Ve yüzünde büyük bir tebessüm vardı.

Takip eden sahne bu gözlemci için daha tatmin edici olamazdı. Hizmetçinin, eve yaklaşan faytonun içerisinde kim olduğunu görünce attığı çığlık ile bir şey olduğunu anlayan Bayan Watson ön kapıdan dışarı fırladı ve uçar adımlarla merdivenlerden aşağıya doğru koştu. Dr. Watson, faytondan titreyerek inerken, karısı ona hemen orada, kaldırımında sarıldı.

Daha da iyisi: Yasalara aykırı hızla giden atıyla iki tekerlekli bir araba geldi ve sarsılarak durduğunda, içinden kırbaç gibi ince ve uzun bir adam fırladı ve eski arkadaşının tekrar tekrar elini sıktı. Ağabeyim Sherlock'u bundan daha mutlu hiç görmemiştim.

Kalbim ağrıyor olsa bile, mutlulukla gülümseyerek –tanıdık tatlı-acı bir duygu, sevgi ve şefkati uzaktan izlemek– hepsinin içeri girmesini ve arabayla faytonun uzaklaşmasını seyrettim. Duygu dolu an sona ermişti.

Sonra hâlâ gülümseyerek ama bir iç çekişle çantalarımı toplamaya başladım. Bayan Tupper'ın daha alçakgönüllü ama daha uzak ve daha güvenli ikametgâhındaki odama geri dönmenin zamanı gelmişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PALL MALL GAZETESİ'NİN BİR SONRAKİ BASKISINDAKİ kişisel ilanlar sütununda aşağıdaki ilan dikkatimi çekti:

E.H.ye: Başarı senin. İçtenlikle teşekkür ederiz. S.H. & M.H.

Ne? Ne kadar şaşırtıcı ve ne kadar mutluluk verici! Bayan Tupper'ın evindeki eski odamda üzerimde sabahlığım, ayaklarım pu-fun üzerindeyken rahat bir şekilde tekrar okudum: *E. H.ye: Başarı senin. İçtenlikle teşekkür ederiz. S.H. & M.H.*

Bu hiç beklemediğim takdirden o kadar keyif almıştım ki yaralı yüzümü aptalca bir gülümsemenin kapladığını hissettim.

Ağabeylerimin, benim bu meseledeki –kuşkonmazın anlamı-nı çözdüğümde oldukça kolaylaşan– rolümü takdir etmeleri çok hoş, diye düşündüm.

Gus'ın mızrağı (Kuşkonmaz: Asparagus -A spear(mızrak) of Gus) Gus ise Augustus'un kısaltılmışıydı.

Bu, Augustus Kippersalt'tan başkası olamazdı. İlçedeki nüfus kayıtlarında Augustus Kippersalt adına ilk rastladığımda, kısa bir süre önce akıl hastanesine yatırıldığı için onu kafamdan silmiş ve o an itibarıyla aradığım Bay Kippersalt olamayacağını düşünmüştüm.

Bir anlamda haklıydım çünkü aradığım Bay Kippersalt artık hayatta değildi.

Ancak Pertelote'nin kocasının adı Augustus Kippersalt idi.

Bol miktarda kuşkonmazın ortasında yattığım ilginç deneyimim ve kuşkonmazla ilgili daha da ilginç olan sezgilerim sayesinde Pertelote'nin kocası Kippersalt'un Colney Hatch'e hiç yatırılmadığını anlamıştım. Hatta burnum üzerine bahse girerim ki oldukça büyük boyutlu bir sera saksısına "ekilmişti". Buna o kadar güçlü bir şekilde inanıyordum ki –Pertelote'den hoşlandığım için biraz da üzülerek– Scotland Yard Müfettişi Lestrade'e şüphelerimi detaylandıran ve konuyu ele almak isteyebileceğini öne süren isimsiz bir mektup göndermiştim bile.

Augustus Kippersalt cinayeti gizlendiği için, öldüğüne dair bir kayıt yoktu.

Bu nedenle yasal olarak hâlâ hayatta olduğu için, Bay Kippersalt deli olarak ilan edilebilirdi. Flora'nın sahte evrak işlerini nasıl hallettiğini bilmiyordum ve asla da bilemeyecektim. Dr. Watson'ı kulübünden nasıl çıkardığını –muhtemelen bir erkek kılığına bürünmüş olarak– ya da "ceset hırsızlarına" onu hangi bahane ile kaçırttığını da bilmiyordum. Ama öz olarak, intikamını nasıl aldığı benim için açıktı.

Pencerenin dışından ben onları dinlerken ablasına "Beni kapattığı yere kapattım onu," demişti ya da onun gibi bir şey. "Cezasını çekeceği yere."

Colney Hatch'te herhangi bir süre kapalı kalmanın gerçekten de Dr. Watson için bir "ceza" olduğunu tahmin ediyordum ama sadece bir hafta kalmış olmanın ona fazla zarar vermemiş olmasını umuyordum.

Yüzümü kestiğim için belki de şanslıydım, çünkü bu durum beni çok çabuk hareket etmekten alıkoymuştu ve belki de kendimi ele vermemin önüne geçmişti.

Dr. Watson'ın, doktorluk görevlerini yerine getirme rutinine dönmesinden yaklaşık iki hafta kadar bir süre sonra güzel Bayan Everseau, güzel yürekli Bayan Watson'a dostça bir ziyaret daha yaptı.

İyileşmek üzere olan yüzümü "derin yumuşatıcılar" ımla gizlemiş, küçük doğum lekemi şakağıma yapıştırmış, kendi iflah olmaz saçlarımın üzerine güzel şekil verilmiş peruğumu oturtmuş, şık ve son moda şapkamı takmış ve dantelli krem rengi muslin elbisemi giymiş olarak mükemmel diyemesem de oldukça çekici görüldüğümü söylemekte beis görmüyorum. Bu ziyaretin amacına uygun olduğunu düşündüğüm çuha çiçeği, elma çiçeği ve muhabbet çiçeğinden oluşan bir buket götürdüm: çuha çiçeği yaklaşan mutluluğu, elma çiçeği sağlığı temsil eder ve Mary Morstan Watson'ın muhabbet çiçeğinin ona verdiğim yüksek değerini ifadesi olduğunu anlayacağını umuyordum. Muhabbet çiçeğinin kendisi gösterişsiz küçük bir çiçektir, ancak tatlı bir kokusu vardır. Olağanüstü erdemi aynı derecede olağanüstü tevazusu ile gizlenen bir kişi için uygun bir hediyedir.

İyice temizlenmiş kapı eşiğinde bir kez daha durup üzerinde *Bayan Viola Everseau* yazan kartvizitimi içeri gönderdiğimde, beni kabul edeceğinden hiç şüphem yoktu ama daha önce olduğu gibi bana açılacak kadar güvenip güvenmeyeceğini bilmiyordum.

Niyetim, merakımı gidermektir. Daha fazlası değil.

Sonradan anlaşıldı ki beni bekleyen çok daha fazlası vardı.

"Bayan Everseau!" Boz kahverengindeki mütevazı ev elbisesiyle bir muhabbet çiçeği parfümü kadar yalın bir halde iki elini bana uza-

tarak hızlıca yanıma geldi. “Tekrar gelmeniz ne kadar düşünceli ne kadar istisnai bir davranış! Çiçekler de ne kadar güzel!” Onları hizmetçisine teslim etmeden önce kokladı. “Gerçekten, çok kibarsınız.”

“Bu benim kibarlığım değil, esas siz her türlü nezaketi hak eden bir insansınız.”

“Ama şu anda hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorum biliyor musunuz? Mutluluğum tamamlandı; eminim duymuşsunuzdur, John sapasağlam geri döndü.”

“Evet duydum. Çok da mutlu oldum, sizin kadar olmasa da.”

“Ya! Onu görünce neredeyse sevinçten baylıyordum. Lütfen oturun! İçecek bir şeyler ikram etmeme izin verin.” Onun bana açılıp açılmayacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu; tüm hikâyeyi anlatmak istediği belli oluyordu. Çayımızı yudumlar ve limonlu gofretlerimizi yerken öylesine, kocasının geri dönüşünde polisin bir payı olup olmadığını sordum.

“Kesinlikle hayır. Polisler, bu konuda başarısız olduklarını itiraf ediyorlar.”

“Peki ya Bay Sherlock Holmes?”

“O bile şaşkın. Bu caninin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok... Olan şey şu, John’un hiç tanımadığı bir adam kulübe gelip onunla görüşmek istemiş. Bay Sherlock Holmes’un acilen önemli bir mesele için kendisinden yardım istediğini söylemiş. John, mesajı getirenin kendisine doktor gibi görünmemesi için kartvizitlerini, siyah çantasını ve diğer eşyalarını kanepenin altına bırakmasını söylediğinde biraz şüphelendiğini söylüyor –çok garip görünümlü bir adammış, yani yüzü bir tuhafmış– ama yine de makul görünüyormuş. Bay Holmes’un John’u tuhaf maceraları için sık sık çağırması da yaşanan bir şey tabii. Böylece John,

kurbanlık koyun gibi gitmiş ve ilk köşede bir polis ve başka bir beyefendi siyah bir arabadan çıkıp pat diye önüne atlamış ve onu yakalamışlar. Kendisi doğal olarak onlara karşı mücadele etmiş ve ‘Ne yapıyorsunuz? Oyalamayın beni, Bay Sherlock Holmes ile buluşmaya gidiyorum!’ diye bağırması. Sonra bu garip suratlı kişi ‘Nasılmış gördün mü?’ demiş ve polis memuru da ‘Evet, gerçekten. Klasik saplantı. Gelin bizimle, Bay Kippersalt,’ demiş.”

“Kippersalt mu?” dedim, konuyla ilgili hiçbir şey bilmeyen biri gibi davranarak. “Daha yeni, haberlerde bu ismi duymadım mı ben?”

“Evet, öldürüldüğü ve bir seraya gömüldüğü anlaşılan bir adamın adıymış.”

“Bir bağlantı olabilir mi, merak ettim?”

“Bay Holmes olduğunu düşünüyor. Araştırıyor. Her neyse, siyah arabadaki bu insanlar, John’un adının Kippersalt olduğunu düşünüyormuş. Onlara ‘Tamamen yanılıyorsunuz; benim adım Watson! Dr. John Watson!’ demiş ama ‘Haydi, Bay Kippersalt, sessizce yerinize geçin,’ diyerek onu tutmaya devam etmişler ve John ısrar ettiğinde, bir hemşire arabaya gelerek, ‘Lütfen sakın olun Bay Kippersalt,’ demiş ve sonra John bir şırınganın ucunu hissetmiş. Kendine geldiğinde, akıl hastanesindeymiş ve hiç kimse onu dinlememiş. Öyle bir yanlış anlaşılma ki birisini çıldırtmaya yeter, diyor John, eğer zaten deli değilse.”

Flora’nın, Kippersalt’un adını ve Watson’ın ününü ikincisine tuzak kurmak için nasıl birleştirdiğini anlayarak mırıldandım, “Ne kadar akıllıca.” Ardından “Ne kadar şeytani,” diye düzelttim.

“Şeytani, gerçekten!”

Hizmetçi, yeşil cam bir vazo içerisine yerleştirdiği çiçekleri getirerek, duvar piyanosunun üzerine koydu. Muhabbet çiçeğinin

kokusu, tuhaf buketler olmadan çok daha hoş olan küçük salonu dolduruyordu.

Hizmetçi çıktıktan sonra, “Yasal görünen bu zalim kaçırma olayını kimin düzenlediği biliniyor mu?” diye sordum.

“Henüz bilmiyoruz, ancak John, kariyeri sırasında akıl hastanesine yollattığı bir hasta tarafından intikam amacıyla yapıldığını düşünüyor. İşlerinden zaman ayırabildiğinde ipucu bulabilmek için hasta kayıtlarını gözden geçiriyor.”

“Onu kim buldu? Bay Sherlock Holmes mu?”

“Hayır, o bulmadı!”

Bay Mycroft Holmes’u onurlandırmasını bekliyordum.

Ancak bunun yerine, “John’un kurtarıcısının kimliği belki de tüm olayların en dikkat çekici yönü. Görünen o ki...” İlk kez Bayan Watson tereddüt etti ve etik olarak ben de şüpheli bir konumda olduğum için ona baskı yapmadım. Fakat Bayan Watson biraz kaşlarını çatarak ve çenesini kaldırarak bana doğru eğildi. “Size söylemenin zararı olabileceğini düşünmüyorum, Bayan Everseau; Bayan Enola Holmes, kocamın geri dönmesine yardımcı olan kişidir.”

“Bayan Enola Holmes?”

“Bay Sherlock Holmes’un küçük kız kardeşi.”

“Kız kardeşi mi? Onun bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum.”

Sesimdeki keskin ilgi tam anlamıyla uydurmaydı, çünkü o anda Bayan Watson’ın ifşaatlarının bana ne kadar faydalı olabileceğini anladım.

“Genellikle pek bilinmez,” diye açıkladı, “çünkü kız, ailesi için bir endişe kaynağı, çok inatçı ve tıpkı bir erkek çocuğu, o kadar ki... Şey, neyse, ağabeyleri tam olarak onun nerede olduğunu bilmiyorlar. “

“Pardon, nasıl yani?”

Bayan Watson daha sonra hatırı sayılır derecede uzun bir süre konuştu. Değerli okuyucuyu kendi başıma Londra’ya nasıl geldiğim ve nasıl saklandığıma dair onun anlatımından kurtaracağım. Benim için önemli olan, anlattıklarının, ağabeylerimin benim hakkımda neler bildiklerine dair tahminlerimin doğru olduğunu göstermesiydi. Bir şekilde birazdan su yüzüne çıkacak olan istisna dışında.

“Bu sıra dışı kızla hiç tanışmadınız mı?” diye sordum.

“Yok hayır! Konuyla nasıl ya da niçin ilgilendiği hakkında hiçbir fikrimiz yok.”

“Varlığını henüz yeni mi öğrendiniz?”

“Şey, yok, hayır, duymuştum –kocam bana güvenip anlattı– arkadaş Bay Holmes’un duygusal durumu hakkında o kadar endişelenmiş ki, Dr. Ragostin’le kendisi temasa geçmiş.”

“Dr. Ragostin mi?” anlamamış gibi uygun bir tonda tekrarladım.

“Sözde Bilimsel Perditoryan.” Sesinin tonu tatlı olduğu kadar bir aşağılama ifadesi de taşıyordu. “John artık onun bir şarlatan olduğunu düşünüyor.”

“Kocanız bu Dr. Ragostin’den hiçbir şey öğrenemedi mi?”

“Adamı hiç *görmedi*. Sadece sekreter olarak görev yapan genç bir kadınla muhatap oldu.”

“Arkadaşım Marjory Peabody olabilir mi acaba diye merak ettim,” diye mırıldandım dalgınmış gibi görünerek. “Tarımdaki gerileme, eski toprak sahibi aileleri çok zora soktu. Marjory de bir çeşit doktorun yanında çalışmak zorunda kalmıştı. Ragostin’in sekreterinin adını biliyor musunuz?”

“Üzgünüm, hiç bilmiyorum. Onun hakkında bir şey bilmiyorum.”

“Görünüşünü de mi? Sarışın ve tombul mu?”

“Gerçekten bilmiyorum. Kocam onunla ilgili pek konuşmadı; ona dikkat etmemiş.”

Bayan Watson beni rahatlatan bu sözleri söyler ve Enola Holmes ve onun Dr. Watson’ın kurtuluşundaki rolüyle ilgili gizemi anlatırken tavrımın nazik kalmaya devam ettiğini sanıyor ve umuyorum. Hikâyenin anlatılması boyunca ve Bayan Watson’ı kutlamak için ayağa kalkıp kendisine iyi dileklerimi ileterek ayrılmak üzere sarıldığımda tam bir hanımefendi gibi davrandım ancak bütün bunlar olurken kafamın içinde yüzü kir içindeki bir çocuk gibi sıcıyor, çığlıklar ve taklalar atıyor, amuda kalkıyor ve sevinçle *Yaşasın iyi kalpli Dr. Watson!* diye bağıırıyordum.

Birkaç hafta önce bir liste yapmışım:

(Ağabeyim Sherlock) Irvy adını kullandığını biliyor.

Dr. Watson’dan öğrenmiş olabileceği varsayımına dayanarak, Irvy Meshle adında genç bir kadının dünyanın ilk ve tek Bilimsel Perhtoryanı için çalıştığını biliyor.

Ama Bayan Watson’ın söylediklerinden anlaşıldığına göre böyle bir şey yok!

Eğer beni tuzığa düşürmek amacıyla böyle söylemesi için yönlendirilmediyse tabii?

Hayır, eminim öyle değil. Mantıklı düşününce bu mümkün değildi, çünkü ne kılıkta olursa olsun onu ziyaret edebileceğimi kimse bilemez ya da beklemez. Üstelik Bayan Watson’ın gözlem-

leri onlar hakkında bir hakikati ortaya koyuyordu, biraz geniş ve unutkan bir kocaya karşı bir eşin hassas hoşgörüsü. Watson'ın evinden uzaklaştığımda, içimden doktorun yoğunluktan oldukça dalgın olan kafası için Tanrıya dua ettim. Tanrı hep onunla olsun, Bayan Meshle'a hiç önem vermemişti; değil ilk adını, soyadını bile hatırlamıyordu.

Hal böyle olunca, Sherlock Holmes'a o şarlatan Dr. Ragostin'i ziyaretini itiraf etmiş olsa bile, Ivy Meshle hakkında bir şey söylemiş olamazdı.

Dolayısıyla, benim için büyük bir mutluluk:

Yine Ivy Meshle olabilirim.

Hayatımın mesleğini sürdürmeye devam edebilirdim.

(Oxford Caddesi'nin saygın kaldırımlarını adımlarken asil tempomu bırakıp zıplamamak için kendimi zor tuttum.)

Ve bir gün, arzum dışında oraya buraya gönderilemeyecek bir yaşa geldiğimde, yaklaşık yedi yıl kadar uzakta ama hayal etmeye değer olan bir gün, bu mesleği kendi adımla yapabiliirdim.

Enola Holmes, dünyanın ilk ve tek *gerçek* özel danışman Bilimsel Perditoryanı.

NİSAN, 1889

BÜYÜK DEDEKTİF BAY SHERLOCK HOLMES, ARKADAŞI ve meslektaşı Dr. Watson'a "Flora Harris," der, Simpson's-Strand'deki mükemmel bir akşam yemeğinden sonra rahatladıklarında. "Ya da Arris, demeliyim sanırım, St. Mary-le-Bow kilisesinin çan sesleri arasında doğanlar arasında bir yer edinmeyi fazlasıyla hak ettiği için."

Ne dediğini biraz geç anlayan Watson başını sallar. "Cockney, demek istiyorsun."

"Tam da öyle. Flora Harris ve beş yaş büyük ablası Frances. Flora hiç evlenmedi. Ancak Frances, toplumsal konumunun üstünde bir evlilik yaptı. O ve kocası Holywell Caddesi'nde bir dükân açtılar, Chaunticleer's; Frances, kendisine Pertelote demeyi kafasına koydu."

"Zekice," der Watson, birkaç dakikaya kadar tüttürmeyi planladığı yakışıklı Havana purosuna hayranlıkla bakarken "ama biraz anormal."

"Senin de tatsız bir şekilde öğrendiğin gibi aslında tüm aile, biraz anormal olmaktan da öte."

“Öğrendiğim gibi? Şu ana kadar söylediğin herhangi bir şeyin bana tanıdık geldiğini söyleyemem.”

“Abla olan kızın kocasının adı Augustus Kippersalt’tu.”

“Oh!” Watson puroyu masa örtüsüne düşürür ve almak için uzanmaz.

“Karisının küçük kız kardeşi onlarla birlikte yaşıyordu. Biraz tuhaf bir düzen demeliyim. Augustus Kippersalt sonunda onu George Sand türü davranışları nedeniyle kapattırdı.”

Watson, aniden bir zihinsel aydınlanma ve heyecan içinde doğrulur. “Şimdi hatırlıyorum! Mesele sadece erkek gibi giyinen bir kadın olması değildi. Topluma bulaştırmaması için toplumdan ayrı tutulması gerektiğinin belirtileri vardı. Kız kardeşler arasındaki ilişki sağlıklıydı, bir kaza sonucunda küçük olanın yüzünde sabit fikir hastası olması noktasına gelmesine yol açan bir şekil bozukluğu oluşmuştu...”

“Ooh, Flora Harris yeterince deli bir kadındı. Kimse koyduğun tanıyı sorgulamıyor, Doktor.”

“Yani kulübe gelen ve beni alıp götüren o adam, o kız mıydı diyorsun?” Dr. Watson giderek daha da çok inanmamaktadır.

“Evet kesinlikle. Ve sana Colney Hatch’te o kötü haftayı yaşatan oydu.” Holmes kendisi de belki biraz deli olan Bayan Pertelote Kippersalt’un kocasının yerine kız kardeşinin yanında yer aldığını, kocasının hayatı pahasına kardeşini akıl hastanesinden çıkardığını anlatmaya koyulur. Cinayet uzun bir süredir genç olanı sıkı bir şekilde dizginleyen ablasını allak bullak etmişti. Fakat nihayetinde Pertelote Kippersalt’un dikkati azalınca Flora Harris, akıl hastanesine kabul belgelerini imzalayan doktordan intikamını almayı başardı.

“Ama hepsi şaşılacak biçimde çok basit,” der Watson, her şey kendisine açıklanınca sandalyesinde bir kez daha rahatlayarak.

“Şimdi, geçmişe bakıldığında, evet. Ama o zaman...”

Büyük dedektifin yüzünden çok garip bir ifade gelip geçer. San-ki rahatlamak istercesine, Sherlock Holmes, ceketinin iç cebinden pipo ve tütün kesesini çıkarır. “O zaman,” diye alçak bir sesle itiraf eder “basitçe ifade etmek gerekirse benim aklıma asla gelmedi.”

“İyi biten her şey iyidir.”

“Kalbinin iyiliğinden bana sitem etmiyorsun sevgili Watson, ama ben belli bir araştırma yolunu gözden kaçırdığım için kendi kendimi kınıyorum. Kız kardeşim olmasaydı, hâlâ Colney Hatch’te olacaktın.”

Watson’ın kız kardeşinin varlığından haberdar olduğunu tam olarak bilmesine –çünkü Enola’nın siyah bir rahibe kıyafetiyle, doktor bakımına ihtiyacı olan yarı ölü bir kadını Watson’ın evine götürdüğü gece her ikisi de oradaydı– ve de başka fırsatlar doğmuş olmasına rağmen, büyük dedektif yakın arkadaşı Watson’a, ilk kez isteyerek kardeşinden söz etmektedir. Bu dokunaklı konu ortaya atılınca, doktor tepki vermemeye, hatta gözünü bile kırpmamaya dikkat eder.

Watson, kendisi ve Holmes, Holmes’un farklı puro külleri türlerinin tanımlamasına ilişkin monografisinden söz ettikleri gibi muntazam olarak Enola’dan da söz ederlermiş gibi bir doğallıkla “Oh! Kız kardeşin,” der. “Kız kardeşin hakkında ne diyorsun, Holmes?”

Sessizlik olur. Büyük dedektif Simpson’daki erkekler salonunda hiçbir şeye odaklanmaksızın birkaç dakika boyunca boşluğa bakar. Yüzündeki ifadeyi anlamak çok zordur.

Sonunda, “Çok yazık, bana güvenmiyor,” der.